S

SYDNEY SHELDON

OPERAȚIUNEA DELTA

SYDNEY SHELDON

OPERAȚIUNEA DELTA

Traducere de Crăiţa Dărnu

CAPITOLUL 1

25 aprilie 1980... orele 3...^{00} Iran
Varianta cea mai proastă

Scott McCoy încercă să-şi spună că nu se întâmpla nimic. Era doar unul dintre cursurile cele mai neplăcute pe care evenimentele le luau de obicei în coşmarurile care-l bântuiau uneori înaintea unei operaţiuni. Dormea încă în baraca lui de la Fort Bragg şi teama de eşec luase pe nesimţite forma unei adânci nelinişti în tăcerea de dinaintea zorilor.

Lumina era de zece ori mai puternică decât lumina zilei. Privea în sus spre turnul de foc din faţă. Urmă un zgomot asurzitor ca de tunet şi timp de câteva secunde fu acoperit de o ploaie de bucăţi de aluminiu topit. Una îi zgârie obrazul şi se înfipse într-o cută a mânecii.

Nu, realiză el. Totul era real. Acesta era Iranul, două sute de mile sud-est de Teheran. Şi el eşuase deja.

Cu puţin timp înainte de explozie alergase împreună cu colonelul Alexander de la elicopter la mijloacele tactice de transport, implorând în gând Marina şi piloţii Air Force să nu plece înainte ca toţi operatorii Delta Force să fie îmbarcaţi împreună cu echipamentul. Operaţiunea "Gheara de vultur" care încercase să elibereze ostaticii americani din capitala iraniană fusese retezată în această fază. Era foarte simplu. Nu existau destule elicoptere în bună stare care să treacă la etapa următoare a misiunii.

Scrutând terenul printre rafalele de nisip ridicate de motoarele escadrilei în aşteptare, McCoy văzu cum unul din elicopterele mari Sea Stallion se ridică stângaci în aer. Se balansa încet spre stânga şi apoi păru că alunecă înapoi, agăţând cu rotorul său de 72 de picioare lungime unul dintre tancurile EC-l30 Hercules.

Vuietul izbiturii păru să-l lovească mai mult în piept decât să-l asurzească. Elicopterul devenise o minge de foc care plutea deasupra transportorului distrus. Puteai vedea oamenii alergând printre flăcări, locatari fără scăpare ai acestui iad.

Un alt Sea Stallion, care tocmai decolase, încerca să aterizeze din nou. Înainte însă de a atinge cu roţile nisipul, un bărbat micuţ, agitând în mână o trusă medicală, sări din mers şi alergă printre flăcări spre unul dintre tanchiştii de pe Hercules care se tăvălea în praf încercând să stingă focul ce-i cuprinsese spatele.

McCoy şi doctorul Jack, medicul Delta, începură să arunce nisip peste flama albastră persistentă.

— Doctore, strigă McCoy. Peterson este în elicopterul dumitale?

— Nu, n-a mai fost loc!

Şi înfipse siringa în braţul tanchistului.

— Pete spunea că se va arunca într-unul dintre Hercules-uri.

McCoy zări un alt militar şi alergă spre el. Stupefiat, cu sprâncenele pârlite, omul strângea mitraliera HG-21 de parcă picase în mijlocul unei ambuscade.

— Ce dracu' s-a întâmplat, şefule? Acum îmi aranjez echipamentul şi în secunda imediat următoare totul sare în aer.

— Unde-i Pete?

— Nu sunt sigur. Ochii soldatului se îndreptară spre inima incendiului. O rachetă roşie de semnalizare fusese lansată şi se unduia pe cerul violet. Cred că era în mijlocul oamenilor, lângă noi.

McCoy făcuse abia trei paşi spre rampa de încărcare a tancului în flăcării când auzi vocea lui Alexander strigându-l:

— McCoy! Vino dracului imediat încoace!

Maiorul privi peste umăr la ţinuta rigidă, dreaptă, pe care West Point i-o strecurase în sânge lui Nick Alexander, în ciuda apucăturilor sale impulsive de texan.

— Rezervoarele cu combustibil vor exploda! Mai încercă o dată Alexander. Ştii că nu mai pot să aştept.

McCoy dădu din cap că a înţeles, dar se îndreptă din nou spre rampă. Iranienii erau deja probabil în drum spre Desert One, gonind pe F-4-urile lor. Aripa stângă a tancului Hercules fuzionase cu rămăşiţele contorsionate ale elicopterului arătând ca una din acele contrariante sculpturi modeme. Ardea toată suprafaţa transportorului, iar în unele locuri caroseria metalică dispăruse lăsând să se vadă scheletul părţilor laterale.

— Peter!

McCoy îşi folosi geaca drept scut pentru a-şi proteja faţa, dar căldura încă ameninţa să-i soarbă tot aerul din plămâni. Nările îi fură invadate de un miros înţepător de păr ars, părul lui. Deşi costumul de lansare cu paraşuta era rezistent la flăcări, se simţea de parcă intrase gol-puşcă în pântecul transportorului.

Unul din membrii echipajului zăcea trântit lângă uşa de acces. Era în mod evident mort. McCoy întrezări un rezervor uriaş de culoare neagră, cauciucat, pe care fusese inscripţionat cu galben:

PERICOL

Dacă totul ar fi decurs cum trebuia, combustibilul acesta ar fi fost pompat în elicoptere, iar aceasta s-ar fi aflat acum în zbor spre nord în timpul nopţii. Dar totul mersese prost şi bărbaţi adevăraţi mureau fără ca vreo speranţă de succes să dea sens morţii lor.

Dacă McCoy l-ar fi cunoscut bine pe Peterson, sergentul major nu s-ar fi aflat în sectorul destinat trupelor, ci la pupitrul de comandă, consultând harta şi, eventual, venind cu vreo idee de ultim minut care ar fi salvat de la decapitare operaţiunea "Gheara de vultur".

Peterson n-ar fi reuşit însă să facă toate acestea.

Zăcea întins de-a lungul unui prag contorsionat al cargoului. O vânătaie îi umbrea jumătate de frunte acolo unde fusese izbit cu capul de unul dintre tamburi în momentul exploziei iniţiale. Piciorul îi era prins între rezervor şi motorul hidraulic care fusese smuls din legăturile lui.

— Peter! Strigă McCoy încercând să-l ridice. Pleoapele sergentului se deschiseră foarte puţin şi se închiseră la loc.

McCoy apucă tubul care se mai afla încă ataşat la motor. Îi dădu însă drumul imediat şi-şi vârî palmele la subsori. Când şi le privi un moment mai târziu erau umflate şi pline de băşici.

Îşi înveli mâinile cu geaca încordându-se să ridice pompa de pe piciorul lui Peterson, dar maşinăria se dovedi a fi prea grea pentru a reuşi ce-şi propusese, mai ales că materialul sintetic al gecii se topise pe jumătate. Aruncând jacheta deoparte, strângând din dinţi de durere, apucă tubul fierbinte de metal cu mâinile goale şi împinse pompa la o parte.

Durerea trecuse de la mâini la cap.

— Hai Peter! Aruncă bărbatul inconştient pe umeri şi-l înfăşură în mantaua unui pompier. E rândul meu acum.

Rândul trecut rolurile fuseseră inversate. Peterson îl cărase în spate pe locotenentul împuşcat în picior din ţinuturile vietnameze pe terenul supraaglomerat al Beretelor verzi.

Clătinându-se sub greutatea sergentului, McCoy alergă spre uşă, sări în nisip, izbindu-se de acesta cu putere, din cauza trupului masiv din spate, şi rămânând aproape fără suflu. Observând însă că ultimul Hercules se pierdea în noapte, ridicându-şi încet rampa precum un castel podul, conştient că n-avea nici cea mai mică intenţie să-l lase pe Peterson sau să cadă împreună în mâinile Ayatolahului, McCoy gemu din rărunchi şi o luă la fugă.

Alexander pleca cu ultimul Desert One. Trebuia să-şi scoată oamenii de acolo. Aventura aceasta nefericită pe pământ iranian dura de ore întregi, întârziere peste întârziere, accident după accident.

Ordinul şefului fusese clar, îşi reaminti McCoy. Avea gura amară, dar alerga din ce în ce mai repede.

Doctorul Jack apăru la deschizătura de deasupra rampei, apoi caporalul Bobby Lee şi în cele din urmă însuşi colonelul Alexander, care se alătură strigătelor de încurajare ale celorlalţi, strigăte pe care McCoy nu le putea auzi din cauza zgomotului produs de turboreactoare. Rampa ajunse aproape perpendiculara şi el era la treizeci de picioare în urmă. Cu Peterson alunecând din spate, reuşi să ajungă la o lungime de braţ de platformă. Se răsuci în lateral astfel încât doctorul Jack şi Bobby să-l apuce pe Peterson de costumul de paraşutist şi să-l urce la bord. Brusc McCoy deveni cu 170 de livre mai uşor. Schimbarea bruscă a centrului de greutate îl costă însă echilibrul.

În chiar clipa când se prăbuşi în nisipul fin ce acoperea roca dură gândi: *"Dumnezeule, va trebui să alerg cinci sute de mile până la graniţa cu Turdar.*

Buza rampei se mai ridicase cu încă treizeci de centimetri când reuşi să ajungă din nou aparatul. Lungindu-se cât îi permiteau picioarele, prinse cu mâinile marginea. Fie gestul lui Alexander de a-i apuca strâns de costum, fie propriul avânt îl aduse pe maior în interior. Alunecă în obscuritatea roşiatică din avion chiar în clipa în care rampa se închidea cu zgomot. Peste vuietul motoarelor auzi cum rezervoarele de carburant de pe EC-130-ul lovit explodau.

După o scurtă smucitură, roţile se desprinseră şi avionul se înălţă brusc. Doctorul Jack se îndepărtă să acorde îngrijire unui pilot al Marinei cu arsuri grave. Peterson, gândi el, era în siguranţă. Colonelul Alexander privea fix rampa închisă de parcă ar fi fost făcută din sticlă. Avea în faţa ochilor imaginile rămăşiţelor de flăcări ale ceea ce fusese odată Desert One.

McCoy se apropie de cei răniţi, murmură câteva cuvinte de încurajare, îi bătu pe câţiva pe umeri şi se trânti pe unul din scaune. Mâinile îi tremurau. Doctorul Jack se lupta serios să stabilizeze starea pilotului, aşa încât maiorul nu mai zise nimic.

Pilotul coborî aparatul. Ca şi la dus, escadra zbura la patru sute de picioare înălţime, sperând să fie sub raza de acţiune a radarului iranian. Operaţiunea "Gheara de vultur" se terminase înainte de a începe.

Alexander se lăsă să cadă în scaunul de lângă McCoy. Evitară să se privească. Zece minute mai târziu colonelul spuse suficient de tare ca să acopere zgomotul motoarelor.

— Ce-or să creadă americanii? Dumnezeule, cum o să explicăm ce s-a întâmplat aici în noaptea asta?

McCoy rămase tăcut un timp.

— Când eram copil...

— Michigan, îl întrerupse Alexander de parcă McCoy tocmai l-ar fi scăpat de nişte gânduri negre. Nu eşti din Michigan?

— Din Upper Penninsula. Îşi încrucişa braţele pe piept din nou. Trebuie că aveam unsprezece sau doisprezece ani. Bătrânul mă lăsase pentru prima oară să ies singur cu vasul în larg. Ei bine, făcusem totul perfect. Dar, în drum spre casă, ambarcaţiunea cu motor – una mare, din Chicago – mi-a tăiat drumul. Am făcut dreapta imediat. Ticăloşii bogaţi m-au forţat să o pun cu burta pe stânci... McCoy deveni tăcut. Bătrânul mi-a spus că nu contează dacă am navigat bine sau nu. Când vasul a eşuat, mâna mea ţinea cârma.

Alexander închise ochii. McCoy se ridică şi se îndreptă spre partea din spate a avionului. Ceva se frânsese în el şi era sigur că niciodată nu va putea fi ca mai înainte. De acum avea de gând să lase timpul să treacă pe lângă el. Avea şaptesprezece ani când intrase în armată. Peste cinci ani s-ar împlini douăzeci de când o slujeşte. Până atunci însă, până la ziua în care va creşte cai şi va uita felul în care politicienii dezmembrau una din cele mai bune unităţi militare din lume, avea de gând să lase timpul să treacă.

Bobby Lee, ghemuit în spatele sticlelor de apă destinate soldaţilor, plângea amar. McCoy îl invidie. Era el însuşi prea deprimat, ca să mai plângă.

CAPITOLUL 2

14 iunie 1985... orele 8.30 Cairo

Tom Hale realiză că mulţimea numeroasă de arabi care forfotea în jurul terminalului de la zborurile internaţionale tot ar fi intuit că atât el cât şi cei doi camarazi, Ed Jones şi Andy Thatcher, făceau parte din Marina S.U.A. şi asta chiar dacă n-ar fi fost însoţiţi de un sergent înarmat în uniformă. O simplă privire aruncată tunsorii lor scurte a fost de ajuns copiilor care cerşeau să înceapă: „John Wayne! Dă-mi un dolar, nababule!”. Ed, ale cărui trăsături erau oarecum delicate, aproape etiopiene, strigă: „Michael Jackson!” spre amuzamentul lui Andy, care obişnuia să-i ascundă mănuşa stângă până când acesta era pe punctul de a întârzia la post din cauza năzbâtiei cu pricina.

În timp ce treceau de controlul bagajelor, un ofiţer al Forţelor Aeriene Egiptene se îndrepta ţeapăn spre ei din direcţia opusă. Cei trei caporali respectaseră ritualul militar şi salutară deşi erau îmbrăcaţi în sacouri sport, curele şi cămăşi negre – uniforma standard pentru oamenii Marinei însărcinaţi

cu securitatea aflaţi în afara orelor de program. În trecere, ofiţerul le întoarse gestul. În spatele lui cei trei schimbară câte un zâmbet. Ca „ambasador în albastru” al Americii, sergentul se făcu că nu-i vede şi trecu mai departe. Să fi procedat altfel ar fi însemnat să provoace un incident internaţional. Acum cele treizeci şi două de luni de serviciu luaseră sfârşit şi sergentul îi însoţise ca să-şi ia rămas bun „de la trei dintre cei mai buni oameni de gardă pe care i-am avut” cum îi spusese ambasadorului când cei trei îi strângeau mâna pentru ultima dată.

Ed Jones se reînrolase. După treizeci de zile de la plecare, a fost trimis la o şcoală de aviaţie în Memphis – „şi e Memphis, *Tennessee* nu afurisitul ăsta de Egipt” i-a spus el lui Tom la festivitatea de rămas bun ascunsă bine, departe de ochii musulmanilor, în clădirea care servea drept sediu Marinei.

— Şi dacă tot trebuie să stau timp de opt ore închis într-o cutie, vreau şi eu să văd nişte peisaje alunecându-mi pe sub picioare şi să-mi toarcă elicea la ureche.

S-a mai referit apoi la agonia orelor când eşti santinelă în Postul unu – ghereta de sticlă anti-glonţ de la intrarea principală în ambasadă.

Andy pleca pur şi simplu. Singura lui ambiţie era să dea gata acasă, în Seattle, o tonă de scoici Puget Sound împreună cu o cantitate egală de bere Rainier.

Tom făcuse multe sprâncene să se ridice în momentul în care, la petrecerea din ultima seară, a dezvăluit că fusese admis la Universitatea din Yale.

— Pupaţi-l pe maimuţoi! strigase Ed. Dar în felul lui propriu, cu un uşor zâmbet, îi dădu de înţeles lui Tom că se bucura sincer că prietenul lui cu care împărţise viaţa de la Camp Pendelton reuşise atât de bine.

— Semper fi! Spusese Ed ciocnindu-şi halba de a lui Tom.

Dar nimeni n-a fost mai surprins de turnura pe care au luat-o evenimentele ulterioare decât însuşi Tom Hale, mai ales după ce încurcase vreo jumătate de duzină de lucrări de mijloc de semestru în cele două luni cât a durat viaţa lui de student. Încorporarea şi Egiptul – da, trebuia să recunoască – schimbaseră totul. Sosise la Cairo în mijlocul demonstraţiilor chinezeşti când peste cinci mii de studenţi se adunaseră în faţa porţilor principale ţipând:

— Moarte Americii şi Israelului!

Briza care adia dinspre Nil devenise iritantă din cauza gazului lacrimogen. Un elicopter militar egiptean se rotea deasupra mulţimii transmiţând un avertisment înşelător pe care nici măcar egiptenii nu-l puteau înţelege. Timp de câteva minute Tom crezu că se află din nou la Teheran. Se întrebă cum ar primi camarazii lui vestea că a căzut prizonier şi îşi imagină hoardele de reporteri care ar lua cu asalt clădirea de cărămidă din Tucson.

Trupele de ordine ale poliţiei din Cairo au sărit în ajutor cu tunuri de apă care au dat peste cap mai mulţi studenţi decât un examen neanunţat la fizică.

Săptămâni la rând după incident, Tom se simţi confuz şi într-o oarecare măsură furios. De ce îi urau ţara atât de mult oamenii aceştia de vârsta lui? Îşi făcu curaj şi-l întrebă pe unul din secretarii de origine egipteană care, în loc de răspuns, se apucase să caute pentru el în biblioteca ambasadorului diferite cărţi: Coranul, istorii ale începutului şi dezvoltării Islamului, cercetări asupra colonialismului european în regiune. Şi încercând să-i înţeleagă pe ceilalţi a învăţat să-şi stăpânească propriile emoţii. Nu numai că şi-a păstrat capul limpede în intervalul de un an în care interesele americanilor au fost greu încercate, dar a fost fascinat de istoria arabilor, dorind s-o studieze în profunzime.

Sergentul îi conduse până la poarta de plecare.

— Cred că asta-i tot.

Îşi îngroşă vocea puţin pentru că ochii i se umeziră.

— Şi nu e prea curând. M-am săturat să vă tot dădăcesc, ticăloşilor. Strânse cu putere mâna fiecăruia din ei.

— Noroc!

Se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă grăbit.

— Asta, prieteni, adăugă moale Ed, este mândrie pură încălţată într-o pereche de bocanci lustruiţi cu scuipat.

— Amin. Abia atunci Tom remarcă un băiat de vreo zece ani, fără îndoială american, care-l privea fix. Bună! Ce-i cu tine?

— Nimic. Şi voi sunteţi soldaţi?

— Ai Marinei – da. Mă numesc Tom. Tu?

— Jay.

Mama băiatului interveni:

— Îmi pare rău. Intră în vorbă cu toată lumea.

— Dar nu mă deranjează. Tom răvăşi părul băiatului.

În acel moment fu anunţată îmbarcarea pentru zborul lui. Autorităţile se asiguraseră că personalul ambasadei avea locuri rezervate – ca o precauţie împotriva luării la ochi a americanilor.

— Ne mai vedem, Jay.

— Bineînţeles.

Trecând prin uşile de sticlă, Tom se regăsi departe de aerul condiţionat uitându-se saşiu din cauza soarelui orbitor şi, aproape reflex, clipi din ochi.

Avionul care-l aştepta era un Boeing 727 – nu la fel de confortabil ca un 747, dar ce conta? Te ducea spre casă după o escală la Atena şi una la Roma. Deschizând drumul, Tom sări peste rampă în avion unde şirul de pasageri îşi încetini înaintarea în timp ce stewardesa îi ajuta pe fiecare să se instaleze.

Observă în treacăt cabina de comandă. Pilotul şi co-pilotul aveau în păr liniştitoare semne ale trecerii timpului. Nu-l putea zări pe inginerul de zbor din cauza uşii deschise.

— Bine aţi venit la ATW! I se adresă lui Tom una dintre stewardese cu un zâmbet larg. Era suficient de drăguţă ca să-l facă să se întrebe dacă nu roşise, fie şi uşor, când ea îl privi pentru prima oară. Mă numesc Gretti Wemer şi sunt stewardesa şefă în timpul acestei curse. Dacă aveţi nevoie de ceva, vă rog să nu ezitaţi. Apelaţi fie la stewardesa dumneavoastră, fie la mine.

— Mulţumesc, răspunse Tom. I se adresase cu un uşor accent german, dar el ştia cum să afle sigur. O întrebă diplomatic:

— Elveţia?

Întrebarea aduse pe chipul fetei un zâmbet larg.

— Nu... Munchen. Se uită pe biletul lui. Locul dumneavoastră este în spate.

Traversând agale cabina de clasa întâi, Ed Jones oftă cu năduf.

— Pun pariu că aici stau mahării – gustări... şampanie...

Tom nu văzu însă nici un soldat american instalat pe unul din locurile încăpătoare. Observă în schimb un tânăr egiptean cu privirea gânditoare a unui student, dar cu alura unui profesor începător ridicându-şi ochii din carte şi pironindu-i asupra lui. Tom simula indiferenţa.

Deşteptarea fervorii islamice e ceva obişnuit sub soarele Orientului Mijlociu, îşi spuse. *N-o lua ca pe ceva personal!*

În cabina de la clasa turist, soldaţii părăsiră şirul. Dincolo de interval, în dreptul locurilor lor, erau trei scaune ocupate de tânărul Jay şi părinţii lui înceţi în mişcări care acum arătau de parcă îşi petrecuseră vacanţa alergând după băiatul de zece ani în jurul piramidelor Giza.

Resimţindu-se după noaptea trecută, Andy se aşează comod şi închise ochii. Ed cercetă cu privirea cartela cu instrucţiuni, se încruntă şi o puse la loc.

Tom se surprinse trăgând cu urechea la oamenii care stăteau în faţa lui: un preot romano-catolic, o călugăriţă şi un străin care, la o privire sumară, părea a fi un croitor slab.

— Ce coincidenţă plăcută să fim amândoi din Chicago! Se adresă acesta din urmă preotului.

Tom încercă să catalogheze accentul între cele pe care le auzise ca sergent. Era clar din blocul comunist – dar de unde?

— Cunoaşteţi biserica Sf. Caterina din Lincoln Park?

— Da, a părintelui Duchinsky, răspunse preotul cu amabilitate.

— Merg acolo în fiecare duminică de când am plecat, acum patru ani, din Rusia.

Omul rostise cuvintele suficient de apăsat pentru ca Tom să intuiască că

încerca să mascheze o boală de nervi avansată.

— Ei bine, o să-i spun lui Ivan când o să-l văd la viitoarea întrunire a Consiliului Bisericilor. Eu sunt părintele O'Malley, iar ea e sora Mary.

— E o plăcere... David Hoffman.

Tom clătină din cap ca pentru sine. Ca ne-arab nu te puteai simţi în largul tău când călătoreai în Orientul Mijlociu. Pentru evrei senzaţia era probabil de două ori mai puternică. Ridică privirea spre difuzorul de deasupra capului.

— Vă vorbeşte căpitanul Roger Campbell. Aş dori să urez fiecăruia dintre dumneavoastră bun venit la bordul zborului 827 Cairo-New York via Atena şi Roma al companiei ATW. Tocmai am primit permisiunea de decolare. Timpul de zbor până la Atena va fi de nouăzeci de minute. Acolo este soare şi 37° C. Vă reamintesc că semnalele care interzic fumatul sunt aprinse...

Tom îşi îndreptă privirea spre fereastră. Câteva momente mai târziu, înfundat în scaun de forţa inerţiei, urmări întinderile largi de pământ cultivat de dedesubt – delta Nilului. Cu palmierii săi, cu crângurile de lămâi şi câmpurile cu lucerna, ţinutul îi amintea de sudul Arizonei exceptând faptul că, de-a lungul panglicii maronii a fluviului care sclipea acum sub razele soarelui de dimineaţă, cu exact o sută de ani în urmă, generalul englez Charles Gordon îşi pierduse viaţa împreună cu trupele sale în urma dezlănţuirii mâniei islamice.

Nimic nou sub soarele Orientului Mijlociu.

Închise ochii şi încercă să prindă câteva clipe de somn.

CAPITOLUL 3

Orele 0^{30}... Carolina de Nord

Creedence Clearwater trântea şi pufnea prin casă. Scott McCoy nu-l luă în seamă până când un zgomot de sticlă spartă îl obligă să se uite încruntat prin uşile deschise ale hambarului spre ferestrele puternic luminate ale propriei locuinţe. Din fericire nu era decât o altă sticlă de Jack Daniels care fusese spartă în cămin.

Până acum totul era sub control relativ, deşi, în timp ce ceilalţi lălăiau „Ai grijă de uşa din spate”, Bobby Lee îşi vârî capul prin uşă şi strigă:

— Hei, şefule! Aici sergentul Robert Lee! Mişcă-ţi fundul încoace sau mă

supăr!

Dar îşi pierdu echilibrul şi căzu în nas scoţând din ţâţâni balamalele. Clătinându-se pe picioare, chicoti şi – pentru motive pe care numai el le cunoştea – începu să alerge în jurul fermei cărând în spinare uşa ca pe un jocheu.

Cu doar un an în urmă McCoy s-ar fi aflat înăuntru ţinând hangul celui mai înrăit dintre cheflii şi trăind cu plăcere fiecare clipă de pălăvrăgeală cu băieţii din Delta Force. Dar, în adevăratul sens al cuvântului, el nu mai făcea parte dintre ei. Încă de acum două săptămâni pusese înaintea numelui său, în paranteze, abrevierea de la „în retragere”. Şi, indiferent ce-ar fi fost, se va retrage când îi va sosi vremea.

Ei bine, decise, lăsând botul calului din mână, *poate că asta însemna: patruzeci de acri de pădure de pin şi păşune în adâncul pădurii Uwharrie, într-un colţ al hambarului o bărcuţă, cu care să pot ieşi pe lacul Badin după ce-i ung fundul o viaţă, fără politicienii de la Washington care să-mi taie creanga de sub picioare.*

Era deci timpul să se retragă din Delta Force. Să taie toate legăturile sufleteşti – o retragere curată.

În ciuda decibelilor dezlănţuiţi din aparatul stereo pe care-l cumpărase cu douăzeci de ani în urmă din Saigon, McCoy auzi foşnetul hainelor şi imediat vocea lui Pete Peterson spunând:

— Trei luni de trai de unul singur aici şi înnebuneşti.

— Pune-mă la încercare!

Nancy, logodnica lui Peterson, casieră la banca din Fayetteviile, se strânsese toată sub braţul sergentului major. Pe faţa uşor îmbujorată din cauza băuturii i se putea citi o privire încărcată de regret:

— Îmi pare rău de dezordinea pe care ţi-o fac înăuntru, Scott.

McCoy încercă să zâmbească.

— Nu ţi-a spus frumosul ăsta? Asta-i nimic pe lângă majoritatea petrecerilor noastre.

Cu coada ochiului îl observă pe Peterson cum îi face fetei un semn din cap, îndemnând-o să intre înăuntru. Ea se bosumflă, dar el o împacă cu un sărut.

McCoy intră într-o despărţitură a grajdului, luă o perie şi începu să netezească coama calului. Peterson se asigură mai întâi că Nancy intrase în casă şi apoi întrebă:

— Te ascunzi aici de teamă că o să ne cam duci dorul?

Nu primi răspuns.

— Ei, maiorule, uită-te încoace...

— Î*n rezervă,* mârâi el.

— Rahat! Nu vei rezista aici şaizeci de zile turnându-ţi cenuşă în cap şi greblând păşunea. Nimic nu e perfect şi Dumnezeu ştie, Scottie, că meseria noastră...

— Dar trebuie să însemne ceva!

McCoy izbucnise cu violenţă încât Peterson îşi coborî privirea şi rămase tăcut.

— Am respins ofensiva Tet, i-am decimat în aşa hal încât le-am dezamăgit maşina de război pentru câţiva ani de acum încolo şi nişte tâmpiţi de la Washington îşi pun mintea la contribuţie şi ajung la concluzia că noi am pierdut şi că trebuie să negociem. Cu cinci ani înainte am pierdut opt oameni în deşertul iranian din cauza aceloraşi idioţi care au dorit să ţopăie strecurându-se printre picăturile de ploaie decât să intre cu tancurile. America n-are nevoie de o trupă antiteroristă, nu? Avem un arsenal nuclear masiv, nu? La dracu, ne-a ajutat pe noi tot arsenalul ăsta să ne băgăm degetele în ochi în Vietnam? Rahat! Ca de obicei, ne pregătim pentru genul de război pe care nu-l vom avea niciodată. Terorismul este cea mai des întâlnită manifestare a războiului modern. Dar cui să spui asta la Washington?

Şi, aţintindu-l cu peria din mână, continuă:

— Peter, când nu ţi se permite să câştigi, lupta nu mai înseamnă nimic. Şi te învârţi făcând doar nişte simple mişcări. Eu nu mai pot trăi aşa.

Peterson dădu să spună ceva, dar, gândindu-se mai bine, se răzgândi şi o luă încet spre casă. La jumătatea drumului, se opri şi aruncă peste umăr.

— Aş vrea să nu-mi mai spui Peter. Numai tu şi maică-mea îmi spuneţi aşa.

McCoy zâmbi, deşi nu era într-o astfel de dispoziţie.

CAPITOLUL 4

Orele 10...[10] Atena

Cu cutia de scule în mână, bărbatul de la întreţinere sări din căruciorul electric. Îi mulţumi şoferului cu o fluturare de mână şi se grăbi să pătrundă pe uşa dinspre partea de jos a zborului 827.

Singurul zgomot care se auzea era foşnetul generatorului de aer condiţionat. Cei câţiva pasageri care aleseseră să rămână la bord în timpul escalei moţăiau sau citeau.

La capătul îndepărtat al intervalului uşa carlingii era închisă. Nici un membru al echipajului nu putea fi văzut de la clasa turist.

— Vă rog să mă scuzaţi, i se adresă o americancă în vârstă apucându-l de mânecă. Vorbiţi limba engleză?

— Da, doamnă.

Inima începu să-i bată puternic. Privi spre uşile din imediata apropiere ale toaletelor din partea din spate a avionului. Semnul de deasupra arăta că cel puţin una dintre ele era liberă, dar s-ar fi putut să nu rămână aşa pentru mult timp.

— Vă rog să-mi spuneţi ceva.

Fără să-i dea drumul, femeia se aplecă spre fereastra aflată două locuri mai departe.

— Se poate vedea Parthenonul de aici?

— Nu, doamnă. Acropolele nu pot fi văzute de aici.

— Nici când cerul e senin?

— Îmi pare rău... Se desprinse din strânsoarea ei, verifică încă o dată intervalul şi se strecură în toaleta liberă. Tribordul era sub control. Bâjbâi încercând să pună lanţul de siguranţă. Îşi aşeză trusa de scule pe ladă şi se opri un moment să respire adânc. Scuturându-şi degetele, aşteptă câteva clipe până ce ele nu-i mai tremurară şi luă o şurubelniţă ascuţită din geantă. Desprinse încet capacul de la dispozitivul care elibera prosoapele de hârtie. Le scoase unul câte unul, ajunse la fundul greu de dedesubt, îl demontă şi-l puse peste bazinul cu apă.

Se crea astfel un spaţiu gol pe care se apucă să-l umple încet. Două grenade de mână ruseşti, şi un pistol Beretta de 9 mm placat cu nichel au fost plasate în interior. Dacă ar fi fost placat cu argint revolverul ar fi fost bătător la ochi – un obiect de preţ. Puse apoi înăuntru două încărcătoare a câte douăzeci de ACP-uri 32 fiecare. La sfârşit incluse şi un pistol automat de provenienţă cehoslovacă de tip Scorpion aşezându-i încărcătorul în aşa fel încât să mai încapă şi un strat de prosoape. Un MAC-l0 american ar fi fost mai uşor de ascuns, dar n-a putut găsi unul.

La început clienţii lui îi oferiseră un AMD unguresc, un fel de versiune mai scurtă a Kalashnikov-ului. Când le-a spus că este imposibil să ascundă o armă de genul ăsta într-un spaţiu ca cel pe care-l are la dispoziţie, ei i-au oferit mai mulţi bani – de parcă ar fi putut să schimbe cu ceva situaţia. Din cauza asta şi din alte motive, prefera să conlucreze cu palestinienii. În general aceştia înţelegeau ceea ce este posibil. Dar acum Shia libaneză avea ceva bani în

buzunar. Iranieni probabil – exista însă vreun motiv de a nu le schimba un pic direcţia înainte ca izvorul să sece?

Asigurând un număr suficient de prosoape pentru cel puţin jumătate de oră de vizite ale pasagerilor, puse capacul la loc, se asigură că nu lăsase nimic suspect în urmă şi ieşi pe coridor în acelaşi moment în care se deschidea larg uşa de la cealaltă toaletă. Stewardesa se uită la el întrebător.

— Ce s-a întâmplat? Veni întrebarea într-o greacă acceptabilă, dar cu accent german.

— S-a reclamat un robinet care curge, dar eu n-am găsit nici o defecţiune. Cum e cel de la cealaltă toaletă?

În cele din urmă, privirea inchizitorială dispăru.

— Cred că merge.

— În cazul ăsta cred că le vor mai verifica şi cei de la Roma.

Încet, deşi totul în interior îl implora să se grăbească, făcu câţiva paşi şi apoi se opri. Simţea ochii stewardesei urmărindu-l. Zâmbi americancei care i se adresase mai devreme.

— E prima oară când veniţi la Atena?

— Da, dar mă tem că ceaţa de aici aduce cu cea de la Los Angeles.

— E un ghinion pentru ambele oraşe.

Strânse din buze. Uşa de la toaletă se închisese. Târfa nemţoaică intrase să verifice. Continuă să zâmbească femeii. Poluarea asta ne distruge frumoasele monumente. Ştia că nu-i folosea la nimic dacă o lua la fugă. Era mai bine să blufeze până la capăt, chiar dacă era prins în flagrant. Exersase câteva scheme neaşteptate shiite cu nişte specialişti tocmai pentru o astfel de eventualitate.

În cele din urmă stewardesa ieşi. Îi aruncă o privire, dar el ştiu că nu găsise nimic.

— Ei bine, doamnă, se adresă femeii în vârstă în timp ce se deplasa spre rampă, trebuie să mai veniţi într-o zi în Grecia.

Abdul fusese sfătuit de un frate mai experimentat să nu cadă în greşeala de a-şi lua înfăţişare distrată când aşteaptă pe timp de noapte într-un terminal. La cinci dimineaţa folosi sala de aşteptare unde intră să-şi netezească barba creaţă şi să-şi pieptene părul la fel de greu de îmblânzit. Era un negustor din Levant, la urma urmei, şi o astfel de javră dădea mai multă atenţie înfăţişării decât calităţilor lui. Odată restabilită noua identitate, respectabilă, îşi reluă locul pe banca cea mai apropiată de chioşcul de ziare de lângă poarta de acces renunţând la cotidienele de limbă arabă în favoarea unui *London Times.*

Fără să-şi dea seama îşi controlă pistolul aflat la piept sub cămaşa în culori vii. Tresări, dar îşi aduse aminte că în camera sa din tabăra de la Bekaa Valley arma îi fusese pusă deoparte într-un pachet cu pânză albă, curată, pe care înscrisese versetele selectate din Coran şi care simţea el că descriau cel mai bine spiritul de sacrificiu pe care dorea să-l demonstreze în dimineaţa aceasta.

Mustafa stătea tolănit pe o bancă trei rânduri mai departe, prefăcându-se că doarme. Sau poate chiar era adormit. Plin de afecţiune, Abdul chicoti pentru sine. Mustafa era un băiat Shia adevărat – tăietor de lemne şi aducător de apă, cum le plăcea musulmanilor bogaţi din Beirut să-i numească pe şiiţii din Jabal Amil, căminul Shia tradiţional din Libanul de sud pe care îl devastaseră recent israelienii. Abdul îi dispreţuia pe aceşti prosperi libanezi suniţi cel puţin la fel de mult ca pe Miliţiile Creştine şi sforarii sionişti din spatele lor.

Abdul observă că pieptul lui Mustafa nu mai urca şi cobora. Tânărul îşi ţinea respiraţia. Agentul însărcinat cu securitatea îşi făcea rondul previzibil în sălile de aşteptare. Abdul se uită la ceas: încă treizeci de minute până la plecare. Agentul obez se îndreptă spre următorul punct de pe itinerarul programat.

Mustafa era membru al Miliţiilor şiite, Amal, cum fusese odată şi Abdul. Dar acum doi ani, într-o zi îngrozitoare, Amal se dovedise a fi prea moderată pentru a-i stinge mânia. Allah – plin de compasiune şi îndurător – îi şterse din memorie chipurile soţiei şi fiicei lui ca să nu-l mai tortureze amintirea lor dulce. În schimb, când le rostea numele, Abdul vedea numai conturul ca de fortăreaţă al lui *New Jersey,* sclipirea tunurilor lui uriaşe şi apoi exploziile de pe dealurile împădurite din jurul Beirutului, fumul care se ridica din satul druzin unde crezuse că familia lui va fi în siguranţă. Părăsise organizaţia Amal şi se alăturase unei facţiuni mai radicale a Hizbollah, Partidul Domnului, antrenată la Bekaa Valley, sub protecţie siriană.

Dar vărsarea de sânge de astăzi va declanşa sub semnul Jihadului islamic războiul sfânt al musulmanilor, care nu mai este o organizaţie, ci numele sub care se ascund acţiunile convergente îndreptate împotriva Israelului şi susţinătorilor lui americani. Jihadul revendicase atacurile cu bombe împotriva ambasadei americane şi cartierelor generale ale Marinei, deşi martirii care le-au executat făcuseră parte din unitatea lui Abdul.

Se anunţă în greacă şi apoi în engleză:

— Cursa El Al, zbor 257, din Tel Aviv a aterizat. Pasagerii vor sosi la poarta 35.

Aşteptarea era din ce în ce mai grea. Abdul se hotărî să se plimbe prin jur şi să asiste la reîntoarcerea sioniştilor acelora de la bocetele la o ruină de zid.

Primii pasageri ai El Al erau în mod evident o familie: un bărbat şi o

femeie în jur de şaizeci de ani; semănând foarte tare cu tatăl, fiul şi soţia acestuia; şi în sfârşit, o fetiţă brunetă de vreo şase anişori. Inima lui Abdul sângeră.

— Kaplan... numele meu este Benjamin Kaplan, se adresă bărbatul mai în vârstă funcţionarului de la ghişeu de parcă lucrul acesta ar fi trebuit să însemne ceva. Vă rog să aveţi grijă de bagajele noastre. Avem un zbor de legătură în puţin timp. De unde se pleacă pentru cursa ATW spre New York?

— Poarta 37, domnule.

— Aici e, tată, spuse bărbatul tânăr privindu-l scurt pe Abdul înainte de a-şi lua fiica în braţe şi a-i conduce spre locul de unde se pleca cu zborul 827.

Abdul decise că nu era atât de uşor să-i recunoşti pe evreii americani. Cel mai adesea sunt graşi şi par plictisiţi ca şi ceilalţi americani. Şi ca lucrurile să fie şi mai dificile au nume slave, nemţeşti, chiar şi englezeşti.

Un nou anunţ se făcu auzit:

— Zborul companiei ATW cu numărul 827 vă aşteaptă la poarta 37. Locurile de la 15 la 30 se îmbarcă acum.

Acesta a fost semnalul pentru Jaffar. Cel de-al treilea membru al grupei putea acum să urce la bord. Abdul se ascunse în spatele unui stâlp ca să poată supraveghea coridorul lung care ducea spre detectorul de metale.

— Unde este? Mormăi încetişor în timp ce secundele se scurgeau şi tânărul jumătate druzin, jumătate palestinian întârzia să apară. Simţea că Jaffar Ibn Khalil era veriga lor slabă. Fiu al unui tată palestinian şi al unei mame druzine, împrejurare extrem de ciudată dat fiind refuzul druzinilor de a încheia căsătorii cu alte etnii, el intrase sub aripa PLO, luptând chiar în Al-Fatah sub conducerea lui Arafat pe timpul invaziei israeliene în Liban. Când PLO a fost obligată să părăsească Beirutul, Jaffar a rămas şi a devenit loial unei unităţi druzine de miliţie.

Celebritatea în cercurile revoluţionare i se trăgea de la faptul că, utilizând o rachetă RPG-7V de provenienţă sovietică, a aruncat în aer un Boeing 707 al liniilor aeriene din Orientul Mijlociu. Pe baza acestei realizări a fost cooptat pentru această misiune deşi Abdul amintise conducătorilor coaliţiei că nu vor folosi rachete şi că era bine cunoscută reputaţia de om impulsiv a lui Jaffar.

În sfârşit tânărul putu fi văzut în rândul celor care aşteptau să treacă prin faţa detectorului de metale. Jaffar îşi luase bilet în ultimul moment.

Abdul simţea prezenţa celor de la Mossad pretutindeni. Şi, dacă nu pe ei, atunci pe cei de la CIA. Şi dacă nu americanii, atunci Interpolul. Trei oameni cumpăraseră bilet separat şi în momente diferite. Hotărâseră să nu aştepte ca o haită de lupi în terminal, cu dinţii sticlind la vederea zborului 827.

Venise rândul lui Jaffar să treacă prin faţa detectorului. Îl depăşi şi făcu abia cinci paşi spre poarta de acces când o femeie în uniformă îl rugă să se

oprească.

Prostul! Gândi Abdul. *Încercase să care un pistol cu el!* Femeia întinse spre el un bol mic pe care bărbatul îl umplu cu un fişic de ceea ce păreau a fi monede sau bomboane de ciocolată îmbrăcate în hârtie. Când trecu cu un zâmbet sfidător pentru a doua oară prin faţa senzorului alarma nu se mai declanşă. Îşi luă înapoi piesele şi-şi văzu de drum.

Respirând uşurat, Abdul se întoarse. Jaffar nu era singurul pe care-l aştepta. Acolo, meşterind la ţâşnitoarea din faţa toaletei pentru bărbaţi, era grecul vrednic de dispreţ îmbrăcat în uniformă de mecanic de întreţinere. Când va fi instaurată domnia virtuţii, astfel de paraziţi angajaţi vor fi eliminaţi. Dar acum Abdul a fost mulţumit să vadă cum grecul îşi duse mâna la ceafă şi se masă de parcă ar fi vrut să alunge un cârcel. Era semnalul aşteptat: era la bord.

De la ghişeul ATW se auzi o voce mânioasă. Abdul păru să nu dea atenţie certei care izbucnise brusc acolo. Vocea era a lui Jaffar.

— Dar am cumpărat biletul din faţă acum câteva momente.

— Îmi pare rău, domnule, dar cursa are toate locurile ocupate.

— Dar am cumpărat biletul de la compania dumneavoastră. Îi flutură biletul prin faţa ochilor. Obrajii lui de culoarea măslinei se coloraseră în roşu.

— Îmi pare rău, biletul dumneavoastră este unul de aşteptare.

— Dar nu mi s-a spus aşa.

În acel moment un alt funcţionar interveni:

— Avem toate locurile ocupate, domnule. Vă rugăm să vă daţi la o parte.

Abdul îl zări pe Mustafa ridicându-se de pe bancă şi căscând gura la scenă. N-a apucat să-i facă semn să nu arate prea mult interes incidentului când Jaffar se apucă să împingă în poarta de acces.

— Telefonează, îi spuse tânărul agent funcţionarei în timp ce se întindea să-l prindă pe Jaffar şi apucându-l pe acesta de cot.

— Dă-te la o parte! Strigă Jaffar, înhăţându-l pe agent pe după umeri şi îmbrâncindu-l. Bărbatul refuză să-i dea drumul astfel încât se prăbuşiră amândoi la pământ.

În câteva secunde au sosit şi cei de la paza aeroportului. Îl despărţiră brutal pe Jaffar care dădea din mâini şi din picioare şi ţipa la funcţionarul a cărui buză sângera.

— Ce facem acum? Îi şopti Mustafa din spate.

— Nimic. Ne îmbarcăm.

CAPITOLUL 5

Orele 10.^{50}... Deasupra golfului Corint

Abdul se lăsă să cadă pe ladă, cu genunchii pe un morman de prosoape de hârtie mototolite. Strângea între degetul mare şi arătător un alt teanc şi-şi înfundase încă o dată mâna în cavitatea goală acum a dispozitivului pentru prosoape. Ochii i se lărgiră când simţi senzaţia uşoară de plutire. Avionul se reechilibrase la altitudinea de zbor.

Trădaţi – în capul lui nu mai fu loc pentru alte gânduri. Brusc, încercă să-şi imagineze ce se întâmplase şi se grăbi să iasă pe coridor. Semnul de ocupat de deasupra toaletei vecine era aprins. Cu toate acestea chicoti. Lanţul de siguranţă era pus.

Mustafa îl privea de la locul său şi Abdul se întrebă dacă şi el arăta la fel de palid şi de pierit. În realitate capturarea lui Jaffar îl zgudui. Nu că l-ar fi cuprins frica sau că n-ar mai fi fost dispus să moară pentru Shia, dar pentru prima oară presentimentul eşecului îl străbătu rece ca gheaţa. Lumina de „ocupat” începu să pâlpâie şi un bărbat tânăr ieşi din baie încruntându-se la Abdul pentru că încercase uşa dacă era încuiată sau nu.

American, gândi, *probabil militar. Trebuie supravegheat.*

Omul începuse să spună ceva, dar Abdul se năpusti pe uşă şi i-o trânti în nas. Ezită trăgând aer în piept printre dinţii încleştaţi repetându-şi din nou şi din nou, în adâncul sufletului: *Un bărbat se poate înălţa pe aripile sacrificiului sau poate ceda afundându-se în tăcere.*

Apucă prosopul aflat la suprafaţă şi trase cu putere. Ieşiră toate, nu mai mult de doi indii (aproximativ 5 cm) grosime, dacă le puneai unul peste altul. Dădu de fundul dispozitivului pe care îl îndepărtă grăbit îşi strecură mâna înăuntru. Închise ochii şi, când atinse cu degetele încărcătorul Scorpionului, zâmbi. Scoase afară carabina, cele două magazii dintre care luă una şi şi-o ataşă la cingătoare. Pe cealaltă o băgă în armă. Grenada şi revolverul Beretta le îndesă în buzunarele fulgarinului. Greutatea lor păru să le lungească până la genunchi.

Acum aparenţele nu mai contau. Şi el şi Mustafa erau pe punctul de a-şi lua zborul.

Fără să se mai obosească să ascundă sub haină Scorpionul MSG, părăsi toaleta şi grăbi pasul pe interval, ignorând efectul pe care îl puteau avea asupra celorlalţi pasageri graba şi expresia întunecată a feţei.

Mustafa se ridică în picioare şi întinse mâinile ca să primească MSG-ui,

încărcătorul şi o grenadă.

O femeie ţipă.

Excelent gândi Abdul scoţându-şi revolverul nichelat din buzunar. *Nimic nu descumpăneşte un bărbat mai tare decât ţipătul unei femei.*

Încărcară armele aşa cum învăţaseră.

— Ce se-ntâmplă aici? Întrebă cu voce autoritară un bărbat.

Drept răspuns se răsuci pe călcâie cu grenada într-o mână şi pistolul în cealaltă. Le flutură deasupra capului astfel încât să le poată vedea cu toţii.

— Deturnare! Zbieră el atât de tare încât răguşi. Jos! Aşează-te sau mori!

— Mâinile pe cap! strigă şi Mustafa din spate. Plimbă carabina dintr-o parte în cealaltă a cabinei astfel încât să simtă toţi gaura neagră a armei aţintită asupră-le. Capul pe genunchii. O altă femeie începu să ţipe. Vestea celor ce se întâmplau ajunse până la clasa turist în acelaşi timp cu Abdul şi Mustafa care se îndreptau spre cabina de comandă.

— Ce se petrece...?

— Gura! Abdul realiză prea târziu că era pe punctul să-şi încarce din nou arma. Un glonţ nefolosit îi scăpă pe covor, stârnindu-l şi mai tare. Nimeni nu mişcă! Dacă opuneţi rezistenţă, aruncăm în aer avionul. Asta e o grenadă de mână.

— Faceţi ce vi se spune! Repetă Mustafa. Avem grenade de mână.

Privind drept înainte, Abdul zări o stewardesă pe intervalul dintre cele două rânduri de scaune. Mâinile i se odihneau pe spătarul a două dintre acestea.

— Aţi înnebunit? Ce faceţi?

Apucându-i faţa între degete, o îmbrânci peste trei pasageri. Femeia se lovi cu capul de perete şi începu să geamă. Îi putu simţi mâna mirosind a praf de puşcă în momentul în care acesta îşi şterse fruntea de sudoare.

— Rămâneţi pe locurile voastre! Zbieră la călătorii stupefiaţi. Jos! Jos sau muriţi!

Pasagerii se aplecară deasupra stewardesei buimăcite.

Femeia care la începutul cursei se prezentase a fi şefa stewardeselor intră la clasa turist împingând din spate un cărucior. Abdul o luă prin spate apucând-o de păr. Deconcertată, pe punctul de a se înfuria, încercă să se întoarcă. Ţeava pistolului înfiptă în obraz o făcu să se răzgândească.

— Deturnăm avionul! Mergem acum la cabina pilotului.

Unul din călători se ridică de pe scaun. Numai după ce-l pocni în tâmplă cu patul pistolului recunoscu în victima sa pe bărbatul tânăr care sosise la Atena cu cursa El Al. Acesta se prăbuşi în braţele soţiei.

— Îl omor! Abdul îşi propti arma în ceafa bărbatului rămas fără cunoştinţă. Îl omor chiar acum!

— Oh, Dumnezeule, vă implor! îl rugă femeia Pe fusta ei roz apăruseră deja pete de sânge. Fetiţa îşi acoperi urechile cu mânuţele şi începu să ţipe.

— Terminaţi! Toată lumea să tacă! Puse din nou pistolul în obrazul şefei personalului de zbor şi-i împinse capul spre el cu încheietura mâinii în care ţinea grenada. Se opriră în faţa cabinei pilotului.

— Spune-le să deschidă! I se adresă el de data aceasta pe un ton mai coborât. Deschide uşa sau arunc avionul în aer. Şi eu şi prietenul meu suntem pregătiţi să murim.

Faţa femeii deveni palidă.

— Dacă simte că sunt probleme, căpitanul nu va deschide uşa niciodată.

Se uită în jos la degetele încleştate. Abdul îi ridică chipul cu ţeava armei.

— Atunci tu trebuie să-l asiguri pe căpitan că totul este în regulă.

Ridică receptorul telefonului interior şi aşteptă strângând din buze.

— Jim, eu sunt... Nu, totu-i în regulă.

Îşi lipi fruntea de perete, închise ochii şi puse receptorul în furcă. Se auzi zgomotul lanţului de siguranţă. Uşa se deschisese cam vreo doi cm când Abdul, urmat de Mustafa, năvăli înăuntru aruncându-l pe inginerul de zbor peste pupitrul lui. În aceeaşi clipă Mustafa se întoarse ţinând sub controlul armei intervalul. Abdul scoase cuiul grenadei şi îl vârî sub nasul pilotului.

— Am priceput mesajul, spuse acesta. Sângele lui rece îl făcu pe Abdul să zâmbească.

— Excelent. Preiau comanda aeronavei.

— Şi sunteţi...

— Colonelul Abdul din brigada Musa al Sadr a Jihadului islamic. Brusc îndreptă pistolul spre copilot. Îl văzuse apăsând un buton aflat sub panoul de comandă. Ce-i asta? Ce faci?

— Comanda automată, răspunse căpitanul. Ori de câte ori e vreun caz de urgenţă trecem pe comandă automată până se rezolvă problema.

Abdul îşi îngustă ochii.

— În această situaţie anulează imediat comanda! Din momentul de faţă totul este în ordine.

Co-pilotul atinse din nou butonul cu mâna stângă.

— Ne îndreptăm spre Beirut. Cât timp faceţi ce vă spun, nu vor fi cazuri de urgenţă.

Se uită afară prin parbriz, apoi prin geamurile laterale. Îşi ascunse un rânjet. Cerul e senin, însorit, perfect pentru zbor.

— *Allah Akbar,* şopti entuziasmat. *Dumnezeu e mare.*

CAPITOLUL 6

Orele $2^{1,5}$... Carolina de Nord

Lui Nick Alexander îi plăcea să facă jogging noaptea mai ales când lucrul acesta îl ajuta să îndepărteze efectul celor patru stacane de Bushmills irlandez băute simplu, dacă exceptăm cele două beri Heineken. Acum, alergând pe aleea asfaltată străjuită de trunchiurile uriaşe ale ulmilor, contabilizând fără să-şi dea seama de lumina punctată de fluturii de noapte peste care trecea la fiecare sută de metri, începuse să se simtă bine. Lucrurile din jur păreau să alunece mai repede pe lângă el decât se întâmpla în timpul zilei. Dând ocol heleşteului, se apropie de parc. Întunericul de deasupra apei era străbătut de licurici. I se păru că e cam devreme pentru ei.

Îşi suflecase deja pantalonii de trening. Transpiraţia care-i curgea rece şi moale pe faţă îl supăra – vechea şi drăgălaşa vară de la Fort Bragg. Ca şi cum n-ar fi aparţinut unui ofiţer de patruzeci şi opt de ani ci mai degrabă unui creator de schiţe, mâna lui apucă Pagerul înainte ca acesta să ţârâie pentru a treia oară. Îşi aminti că cel mai apropiat telefon sigur se afla la Stockade, cartierele generale ale Delta Force. Grăbind pasul, adoptă un ritm care-i permitea să parcurgă o milă în şapte minute. La această oră nu erau maşini care să-l oblige la modificări de ritm, astfel încât îi trebuiră doar zece minute ca să ajungă la santinela de la poarta principală. Făcuse abia câţiva paşi în interior când sergentul Winnemucca, unul din luptătorii aflaţi de serviciu, îi întinse numărul secret de telefon pe timp de noapte, al comandantului unităţii Joint Task la Pentagon.

— Mulţumesc, Waukene. Unde-i ofiţerul de serviciu?

— Îi anunţă pe cei de pe Pope, domnule.

— Bine, murmură Alexander. Delta avea întotdeauna pregătit pentru orice eventualitate pe aeroportul Pope al bazei militare din apropiere unul dintre cele trei HC-130 de transport tactic; locotenentul sună pentru a alerta echipajul. Memorând cele douăsprezece cifre, Alexander încuie uşa biroului după care se aşeză să formeze numărul. Inima încă îi mai bătea puternic de la alergare probabil, îşi spuse.

I se răspunse de la primul apel.

— Sediul comandamentului pentru situaţiile de criză. Aici locotenent colonel Gomez.

— Alexander sunt.

— Imediat, domnule colonel.

Vocea lui Carl Woodbridge bubui în receptor.

— Nick?

— Vă salut, domnule general. Fuseseră colegi de grupă la West Point, Woodbridge terminând al şaptesprezecelea după Alexander în şirul lung al uniformelor cenuşii. În schimb, primul luase drumul Pentagonului în loc să sară cu paraşuta şi de aceea avea acum două stele prinse pe guler, iar Alexander nici una. Ce ai pentru noi?

— Ar putea fi exact ce vă trebuie.

Alexander fu tentat să-l îngâne pe un ton ironic. Dădu vina pe băutură, licoarea aceea divină care-i împiedica pe irlandezi să devină stăpânii lumii.

— Aeroportul din Atena a recepţionat un semnal de alarmă pentru cazuri de deturnare cam acum cincisprezece minute. Eu eram deja aici. Suntem în alertă...

— Ce cursă?

— ATW, de la Atena la New York cu o escală la Roma. La bord sunt în jur de o sută de americani.

Alexander făcu un scurt calcul mental. În Adriatica era ora zece dimineaţa.

— Destinaţia a rămas Roma?

— Nu. Avionul se îndreaptă spre est, spre Beirut sau Damasc probabil. Cineva de aici a sugerat chiar posibilitatea ca teroriştii, rămaşi neidentificaţi, să dorească să se prăbuşească cu aparatul la Tel Aviv – un zbor sinucigaş adică.

Alexander se întinse şi luă din hanorac pachetul de ţigări Winston ud de transpiraţie. Întotdeauna îşi termina alergarea cu o ţigară chiar dacă numai pentru a-şi dovedi că mai făcea parte din trupele aeropurtate şi nu ajunsese un obsedat de sănătate. În timp ce şi-o aprindea, se gândea la ce-i spusese Woodbridge. Acestea erau momente în care pătrundea şovăielnic în mijlocul confuziei, acel labirint de zvonuri, bârfe şi invenţii pe care trebuia să le filtreze aducându-le în spaţiul realului. Mai târziu, când lucrurile se sedimentau şi tabloul evenimentelor apărea clar şi celui mai mare tâmpit de la Washington, era întrebat de ce n-a făcut asta sau aia – de parcă în aceste prime momente, consternante, ar avea o perspectivă de ansamblu, harta fiecărei schimbări şi răsturnări de situaţii.

— ... deci, Nick, concluziona Woodbridge, aplică Nivelul trei de alertă pentru Delta Force. Plecaţi în Orientul Mijlociu.

— Sicilia? Egipt? Israel?

— Vă vom comunica Nick, preşedintele tocmai îmi spune că nu vrea să aibă parte de un alt Teheran.

Alexander aproape că se înecă cu fumul. A fost gata să scape: *Atunci*

spune-i preşedintelui să-i transmită nevesti-si să-i facă pachetul. Poate veni cu noi. Vorbea din nou Bushmills-ul.

— Dacă ţine de noi, nici nu-l va avea.

— Noroc, prietene! Mai spuse Woodbridge pe un ton cald pe care colonelul nu-l mai auzise de treizeci de ani.

— Mulţumesc, Carl.

Avea un milion de treburi de făcut şi un timp atât de scurt pentru a le duce la îndeplinire. Dădu însă mai întâi un telefon la informaţii şi ceru un număr ce reprezenta probabil o nouă linie telefonică rurală.

Smulgându-se pentru moment din braţele lui Nancy în ciuda micului ei protest, Peterson se uită la locul din faţă al bătrânului Eldorado decapotabil. Bobby Lee stătea drept, prea drept. Ochii îi erau larg deschişi..

— Bobby, ce faci?

— Bine. Şi părea că e bine. Baia pe care o făcuse cu forţa în jgheabul de la ferma lui McCoy trebuie că i-a fost de folos.

Peterson se uită apoi prin parbriz şi se ridică mai sus, lăsând vântul să-l lovească în plin.

— Dacă faci atât de bine, ce dracu' căutăm pe banda opusă?

— Pentru că ne aflăm pe a patra stradă, între Pinehurst şi Southern Pines. Bobby păru ofensat puţin, dar continuă să privească înainte.

— Îmi pare rău, amice. Peterson se lăsă să cadă înapoi şi sărută buzele logodnicei sale. Se pregătea să-i sărute şi ochii închişi când realiză că trecuseră prin Southern Pines acum treizeci de minute.

Înainte de a putea interveni, parbrizul decapotabilei se lumină brusc şi un claxon începu să urle de foarte aproape. O clipă mai târziu maşina părăsi şoseaua, iar el, ţinând-o în braţe pe Nancy, se lăsă pentru prima oară în noaptea aceea cuprins de disperare:

— Ilisuse!

Nu se ştie cum, printr-o minune, Bobby Lee puse maşina, fără s-o răstoarne, pe un drum secundar. Motorul se opri singur. Peterson şi Nancy stăteau plini de praf unul în braţele celuilalt.

— Am greşit, rosti Bobby încet. Apoi, după o scurtă pauză: Vrei să conduci tu?

— Iisuse Cristoasel ţipă la el Peterson, întinzându-se şi apucând geanta lui Nancy cu amândouă mâinile. Îi vărsă conţinutul în poală. Iisuse Cristoasel în cele din urmă găsi Pagerul şi-l opri din ţârâit. În cât timp...? Telefonul, Bobby Lee! Trebuie să ajungem la un telefon!

*

Suna telefonul, dar McCoy continua să se uite la ecranul televizorului. Bemard Shaw de la televiziunea din Atlanta relata:

— ... Departamentul de Stat tocmai a confirmat că un avion al companiei ATW care a plecat de la Atena cu destinaţia New York via Roma a fost deturnat de terorişti neidentificaţi la puţin timp după...

Telefonul încetă să mai sune. La televizor un reporter de rahat transmitea de pe fundalul clădirii Capitoliului impresia sa conform căreia nu ştia nimic în plus faţă de ceilalţi cetăţeni despre felul în care merg lucrurile în districtul de rahat Columbia.

Telefonul reîncepu să sune. Mormăind, ridică receptorul.

— McCoy.

Interlocutorul transmise:

— Aeroportul Pope într-o oră.

Apoi închise.

McCoy rămase privind fix la mormanul de sticlă din cămin. Frecă receptorul de sprânceană de câteva ori şi apoi îl azvârli. La telefon fusese Nick Alexander.

CAPITOLUL 7

Orele 10^{20}... Deasupra Mării Egee

— Aşteptaţi aici un moment... vă rog, se adresă Gretti Wemer şirului de călători de la clasa întâi pe care îi transfera la clasa turist. În spate îl putea auzi pe cel care susţinea că era colonelul Abdul lătrând nişte ordine căpitanului Campbell. Dinspre coada avionului, cel de-al doilea terorist, un băiat cu o faţă lată de ţăran, venea spre ea tropăind şi lovindu-i cu patul carabinei în cap pe călătorii care i se părea lui că nu stau suficient de aplecaţi. Când ajunse în faţa ei, o privi furios.

— Ce faci?

— Şeful tău a ordonat să duc toţi pasagerii de la clasa întâi la clasa turist.

Ezită, dar, ca o femeie care în copilărie îl pedepsise pe măcelarul care-i lovise cu piciorul căţeluşul, găsi de cuviinţă să spună ce are de spus. Pentru o clipă avu din nou în faţa ochilor şorţul însângerat mare cât o velă. De ce-i bateţi? Ei fac ce le spuneţi?

Ştiu după tăcerea lui că nu se putea hotărî cum s-o pedepsească. Chiar în acel moment Abdul îşi făcu drum spre ei prin cabina de clasa întâi.

— Ce s-a întâmplat? Mustafa...

— Femeia asta nu ştie cum să...

— Colonele Abdul, îl întrerupse Gretti arătându-i toate scaunele ocupate din secţiunea din spatele lor, unde vor sta toţi aceşti oameni?

— Pot împărţi locurile cu ceilalţi.

— Dar nu vor fi în siguranţă. Dacă intrăm într-un gol de aer...

— Mai repede! În spate! Abdul se întoarse spre pasageri şi smulse din mâna unei femei o geantă. Lăsaţi toate lucrurile aici!

Gretti luă mâna femeii şi-o îndepărtă de terorişti, conducând-o pe interval spre cel mai apropiat scaun. În panica lor, pasagerii de la clasa turist îi evitară privirea ca şi cum, acceptând această refugiată de la clasa întâi, ar fi putut ieşi cumva în evidenţă.

— Vă rog să mă scuzaţi, se adresă Gretti călugăriţei cu ochi prietenoşi sub ramele aurii ale ochelarilor. Vă rugăm să împărţiţi locurile. Oamenii aceştia spun că au nevoie de cabina de la clasa întâi.

— Desigur, draga mea. Călugăriţa făcu semn călătoarei să i se aşeze în braţe.

— Mai trimiteţi pe cineva, interveni preotul.

— Cum adică? Întrebă bărbatul tânăr cu accent rusesc. Unde? Nu mai e loc nici să respiri.

Gretti îl ignoră şi se grăbi spre restul pasagerilor care fuseseră reţinuţi de Mustafa. Teroristul îl scutura de piepţii cămăşii pe tânărul tătic care fusese lovit cu pistolul atât de tare mai devreme. Când Gretti încercă să spună ceva, teroristul îi flutură arma prin faţa ochilor.

— Te fac bucăţi! zbieră el.

Fata se dădu înapoi, ducându-şi mâna la gât. În spatele lui Mustafa, o scenă incredibilă: colonelul Abdul, în genunchi, stătea de vorbă cu fetiţa.

— Deci te cheamă Ellen. Ce înseamnă?

— Nu ştiu, răspunse ea cu voce slabă.

— Oh, dar trebuie să însemne ceva. Abdullah înseamnă „sluga lui Dumnezeu”, Mustafa – „cel ales”. Ales de Dumnezeu să facă lucruri minunate. Întinse mâna în care mai ţinea grenada şi îi mângâie buclele mătăsoase din jurul urechilor. Îşi muşcă buza de jos şi spuse: Ellen, poţi să te duci înapoi să-ţi iei păpuşa. N-am nevoie de ea. Eu n-am o fetiţă.

În timp ce copilul dădu drumul mâinii mamei ca să-şi recupereze cutia cu păpuşa de care Gretti făcuse mare caz mai devreme. Abdul privi în sus spre ea şi-i zâmbi călduros. Cu ani în urmă privise înapoi spre centrul Munchen-ului la timp ca să vadă apusul soarelui răsfrânt spectaculos de acoperişul de aramă al unei biserici. Simţise atunci un sentiment de speranţă. Regăsi aceeaşi senzaţie şi în zâmbetul trist al lui Abdul.

Poate că la urma urmei sunt şi ei oameni, gândi ea pe jumătate rugându-se, pe jumătate minunându-se. Poate *că-şi vor da seama de propria brutalitate înainte de a fi prea târziu.*

Imediat însă Abdul întunecat la faţă îi zori pe oameni să se grăbească.

— Mai repede! Latră el, uitându-se la Gretti. Toţi! Grăbiţi-vă! Îi mâna de la spate ca pe vite, lovind cu piciorul pe ultimul dintre ei când şirul încetinea.

— Trageţi perdelele! Ordonă el. Trageţi toate perdelele!

În câteva secunde cerul mediteranean de un albastru deschis dispăru. Moralul lui Gretti se diminua odată cu despărţirea de lumina zilei, dar se chinui să zâmbească pentru ochii celor care o priveau.

— Abdul! îl strigă Mustafa din cabina de clasa întâi.

— Vino! O îndemnă el, obligând-o să-l urmeze de-a lungul intervalului.

— Uită-te! Îi strigă acesta triumfător de lângă conţinutul răvăşit al poşetei cu carabina atârnându-i sub braţ. Ţinea în mână un inel cu monogramă. Cuvintele sunt în ebraică. Sunt evrei la bord. O privi pe Gretti. Va trebui să ni-i araţi.

— Nu ştiu care dintre ei este evreu şi care nu. Cum să-i recunosc?

— Evrei – da, ar putea fi greu să-ţi dai seama, ricană Abdul. Dar, pentru ei, există totuşi o cale. Începu să râdă şi strigă înspre cabina principală: Venim după voi, israelienilor. Râzând încă îi aruncă lui Gretti: Adună toate paşapoartele!

— De ce?

— Fă-o! Repetă el cu voce joasă care o determină să privească furiş grenada amorsată.

Mâna i se opri, parcă din proprie voinţă pe receptorul telefonului interior. Zâmbi conştientă că nu se ştie cum zâmbetul i se va reflecta şi în voce. Era de datoria ei, în aceeaşi măsură ca şi a căpitanului, să nu lase să se simtă nici o umbră de frică, deşi înţelese pentru prima oară în viaţă de ce mama ei nu fusese niciodată în stare să discute despre bombardamentele din timpul războiului.

— Vă vorbeşte Gretti Wemer. Îmi pare rău, dar ei vor să vadă paşapoartele. Vă rog să le scoateţi şi să le ţineţi deasupra capului.

Se îndreptă spre Tina Phillips care stătea pe scaunul ei de stewardesă. O rugă să o ajute să adune documentele.

— Dumnezeule, şopti tânăra femeie.

Gretti se întorcea pentru a treia oară la clasa turist după ce depusese în braţele lui Abdul a doua tranşă de paşapoarte. Observă cum unul din pasageri, înghesuit între alţi trei, îşi încleştase degetele pe document. Era clar că nu voia să-l predea.

— Vă rog, domnule...

Nu-i putea înţelege reţinerea. Paşaportul avea gravat pe copertă vulturul auriu american ca şi toate celelalte pe care le adunase.

— Domnule...?

— De dragul copiilor noştri, Benjamin, şopti femeia de lângă el, mai mult ca sigur soţia.

Brusc, pe chipul îmbătrânit al bărbatului, dealtfel plăcut, se aşternu o expresie de încăpăţânare. Cu mişcări deliberat încete îşi suflecă mâneca cămăşii şi-şi coborî cureaua flexibilă de argint de la ceas. Pe mână se vedea un număr tatuat cu cruzime. Imediat ce Gretti îl observă, şi-l acoperi din nou şi predă paşaportul.

— Să ne aducem aminte că secretul supravieţuirii este să nu te faci remarcat, şopti Tom Hale camarazilor săi. Stai ascuns. Nu le sări în ochi, dar nici nu te ascunde. Am fost învăţaţi să supravieţuim unei astfel de situaţii.

— Da, da, se grăbi Andy să-l aprobe.

Ed le făcu doar un semn din ochi. Deşi punea binele celorlalţi înainte, cuvintele lui Tom i se părură fără acoperire. Ştia că teroriştii vor căuta între cele o sută cincizeci de victime fără apărare pe cel care reprezenta ceea ce ei dispreţuiau mai mult, pe simbolul urii lor. Ed era atât soldat cât şi trăgător de elită, dar părea să vină din Lumea a treia şi teroriştii se puteau lega de faptul că era negru. Cât despre Andy, se putea spune că părea inofensiv.

N-avea dreptate. Cu părul său blond, ochii albaştri şi maxilarele pătrate, Tom ştia că reprezenta prototipul băiatului american. Unul din cei aleşi. Arogantul. Capăt de linie.

Răsuflă uşurat.

Tânărul Jay, într-o tăcere buimacă, îl fixa din cealaltă parte a intervalului. Îi făcu pe furiş semn cu degetul mare ridicat. Nici o schimbare. Tom încercă cu un zâmbet. *Puştiule, mi-ar plăcea să-l fugăresc cu baioneta pe aici pe ticăloşii ăştia aşa cum am învăţat la Pendleton, hăituindu-i ca un câine sălbatic, tăvălindu-i prin menta sălbatică care te impregnează cu mirosul ei când o zdrobeşti sub cizme.* Îşi privi fix mâinile care nu-i erau de nici un folos. Ştia că o singură rafală de foc automat declanşată în interiorul avionului ar fi

decompresionat aparatul ca şi cum cineva ar fi scos dopul unei găuri negre. Explozia unei grenade sau două ar fi cauzat prăbuşirea acestui 827 – în cazul în care fuselajul nu s-ar fi transformat instantaneu într-o minge de foc. Iar dacă printr-o minune a la John Wayne ar fi ajuns la cabina de clasa întâi şi i-ar fi dovedit pe ticăloşi, cum s-ar fi simţit când, uitându-se înapoi; l-ar fi văzut pe Jay mort, iar pe mama lui smulgându-şi părul din cap?

Ce porcărie! Gândi el. *Sunt la opt ore şi opt mii de mile distanţă de viaţa de student.* Era departe de portul puloverelor şi blugilor în locul uniformei albastre, de răsfoitul cărţilor în locul amorsării grenadelor încărcate cu gaz lacrimogen, de implicarea serioasă într-o relaţie sentimentală pe care acum şi-o putea permite liber fiind de promisiunea pe care o făcuse la încorporare de a nu se însura pe timpul serviciului militar. Brusc totul se oprise – probabil pentru următoarele patru sute patruzeci şi patru de zile cât durase şi povestea MSG-urilor de la Teheran – şi asta din cauza unor fanatici care-i stânjeneau cu acţiunile lor pe majoritatea arabilor.

Îl văzu pe Andy încordându-se în scaunul lui.

— Paşapoarte diplomatice! Strigă Abdul. Cine de aici are paşaport diplomatic? În tonul lui se putea simţi o nouă schimbare, ameninţătoare. Răspundeţi sau vă omor!

— Eu, rosti Tom cu fermitate, ridicându-se încet de la locul lui.

— Sunteţi toţi de la CIA? Spune-mi!

— Nu, răspunse Andy incapabil să privească în altă parte decât la încărcătorul din faţa lui. Facem parte din Marina SUA. Avem paşapoarte diplomatice pentru că...

— Prostii! Abdul încercă să-l apuce pe Andy de păr, dar tunsoarea prea scurtă a acestuia îl împiedică. Îl ridică atunci din scaun trăgându-l de cravată şi lipind ţeava armei de mărul lui Adam, foarte proeminent Haide! Toţi trei! Mişcaţi-vă! Abdul mergea cu spatele trăgându-l după el pe Andy. *New Jersey? New Jersey?* Urla la ei.

— Nu... Washington, şopti Andy.

Ed tocmai voia să spună că era din Alabama, când teroristul agită pistolul.

— Nu, nu – nava de luptă New Jersey!

Tom nu ştia ce să răspundă. În mod cert nu avea de gând să admită că lucrase la ambasadă.

— Noi nu facem parte din flotă. Nu cu asta ne ocupăm.

— Aţi fost observatori! Îi mai acuză Abdul. Voi spionaţi la Beirut pentru New Jersey! Voi eraţi ochii, iar ei puşca!

— Nu, omule, spuse Ed încercând să zâmbească, dar reuşind să scoată doar o grimasă. N-am fost niciodată în Liban. Nici unul dintre noi.

— Ne întoarcem acasă, spuse şi Tom în cele din urmă. Ne-am terminat serviciul de santinelă la ambasada din Cairo.

Au ajuns la cabina de clasa întâi. Timp de o clipă Abdul n-a mai spus nimic. Îşi şterse sudoarea care-i curgea pe nas cu dosul palmei. Celălalt terorist stătea la o masă cufundat într-un morman de paşapoarte răvăşite.

— Aşezaţi-vă acolo, le spuse mai calm, odată consumată mânia. Am multe treburi acum. Voi decide mai târziu dacă vă execut sau nu pentru crime împotriva şiiţilor.

CAPITOLUL 8

Orele 4 [20]... Carolina de Nord

În timp ce urca rampa Herculesului vopsit negru şi pătrundea în interior, Peterson îşi imagină ca şi Iona că poate vedea oase, cartilaje şi un gâtlej lung cât un autobuz gri de urmărire. Odată înăuntru nu mai avu timp să caşte ochii: Bobby Lee şi doctorul Jack ajutau pe unul din maiştrii Delta să fixeze unul din vehiculele de asalt pe punte. Peterson dădu o mână de ajutor şi unui încărcător care se străduia să asigure o motocicletă verde, i-o ţinu nemişcată pentru ca puştiul plin de coşuri s-o poată fixa. Două cutii în aparenţă inofensive, ca de pâine, fură fixate pe dispozitivul de deasupra: erau lansatoare de rachete automate de 66 mm, accesorii fără de care nici o bicicletă serioasă n-ar fi ieşit în lume.

Iona, realiză deodată. *Este pentru a doua oară pe ziua de azi când îmi vine în minte numele acesta.*

— Vă mulţumesc, domnule sergent Şi încărcătorul se grăbi să rezolve încă un punct de pe lista lui de sarcini.

Să fie vreo presimţire? Peterson nu putea spune cu certitudine. Poate că simţea întotdeauna aşa înainte ca Delta să plece într-o misiune – ca să nu mai vorbim de emoţiile din timpul operaţiunilor. Probabil era ca la naştere. Femeile susţineau întotdeauna că nu-şi mai aminteau durerea după aceea. Acţiunea

„Gheara de vultur” – raidul ratat deasupra Teheranului. Asaltul împotriva închisorii Richmond din Grenada. Ambele misiuni au fost cu siguranţă un fel de spart de pepeni. *Dar ce dracu' am simţit înaintea lor?*

Nancy n-a avut ce face când el şi Bobby au dus-o acasă la ai ei. Deodată, cu o voce care-i ajunse la suflet, ea îl strigă de pe veranda de culoarea chihlimbarului:

— Pete!

Şi alergă printre ghivecele de flori să-l mai sărute o dată. Trebui să-i facă semn lui Bobby să pornească încet maşina sau vor rămâne acolo pentru totdeauna.

Privind rampa coborâtă putu fără efort să-şi imagineze că se afla pe Da Nang, nu pe aeroportul Pope. Ceaţa acoperea pista – aşa cum se întâmpla uneori în timpul perioadei musonilor.

Zâmbi. *La dracu', doar se întorsese viu şi din Vietnam.*

Doctorul Jack verifica probabil pentru a zecea oară de când fusese chemat de Pager conţinutul trusei medicale. Vorbea cam cu jumătate de gură cu Bobby care-şi bea cafeaua direct din termos când nu dădea pe gât unul din leacurile contra răcelii pe care i le dăduse.

— Sunt în Washington oricum, Bobby băiatule, aşa încât am hotărât să arunc o privire şi în spitalul Bethesda. Pe scurt, eram la poveşti cu chirurgul ăsta al flotei când mă întreabă dacă sunt mulţi tipi scunzi în Delta. Câţiva, cred, am spus. Iar el îmi spune că sunt mii de ticăloşi mărunţi în Marină – nu că ar vrea să mă ofenseze pentru că aş măsura cât o pintă în loc să cântăresc cât un sfert de galon. Oricum el are de gând să facă un studiu asupra a ceea ce el numeşte Sindromul Tipilor Scunzi din armata SUA. Eu i-am spus că Walter Reed întocmise deja unul. Da? Mă întreabă dezamăgit ca dracu' de parcă ar fi fost golit pe dinăuntru. Da, îi spun, informându-l că cele mai scunde trupe sunt aşa datorită faptului că secreţiile lor endocrine au fost îndreptate spre zonele testiculare în timpul adolescenţei lor de luptători. Şi, dacă n-ar fi fost ticăloşi pipernicţi ca mine, puţoi mari ca el ar lucra acum la Institutul medical Iosef Mengele cosând gemeni laolaltă şi colecţionând globi oculari de diferite culori. Doctorul oftă şi-şi închise geanta.

— Aşa încât mi s-a întâmplat o chestie – am fost dat afară din sala chirurgilor de la spitalul naval Bethesda.

Chicotind, Peterson coborî rampa. Dacă nu era în stare să se elibereze de starea sa, era probabil mai bine să coboare. Să fi fost McCoy aici, s-ar fi lăsat şi el în voia adrenalinei care-i consuma pe toţi. În ochii lui, McCoy era garanţia încrederii. *Dar ce Dumnezeu, nu e niciodată totul perfect!*

De sub aripa protectoare se zări un cap alb – Nick Alexander îşi dăduse chipiul jos şi-şi netezea părul. Deşi controlul aparatului înainte de zbor nu intra

în responsabilităţile lui, cercetă cu privirea felul cum se prezenta acesta. Peterson deduse că Desert One şi eşecul tehnologiei îl preocupa acum pe colonel.

Totuşi, când se apropie de el, acesta zâmbi într-un fel ciudat.

— Domnule, la bord sunt treizeci şi cinci de luptători gata de zbor.

— Treizeci şi şase, murmură Alexander uitându-se de-a lungul aripii.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule colonel, dar i-am numărat de două ori.

— Stânga-mprejur, sergentule!

— Domnule?

— Ai auzit ce-am spus.

Peterson execută ordinul şi rămase cu atenţia încordată, încruntat, măturând indiferent cu privirea geamurile luminate ale turnului de control din depărtare. O umbră se afla între uşile principale şi locul unde sergentul aştepta ca Alexander să termine jocul acesta prostesc care nu-i stătea în fire după cum nu obişnuia să-i strige pe oameni altfel decât direct pe nume. Ochii i se fixară pe cel care se apropia.

— McCoy! Strigă. Ticălos nenorocit ce eşti!

— Acesta este *maiorul* „Ticălos nenorocit” pentru tine, sergentule.

— Da, domnule!

— Chiar vrei să-l spurci?

Şi Alexander îi întinse un pachet frumos ambalat cu ordine. De obicei erau multiplicate, nu ambalate atât de frumos ca astea. Era prea întuneric afară pentru a le putea citi, dar sergentul major recunoscu sigiliul preşedintelui SUA.

— Domnule?

— E un decret prezidenţial care-i ordonă să reintre în cadrul forţelor active. Spune-i ticălosului că a fost însoţit de poliţia militară până aici. Aveau ordine să-l înşface dacă-i trecea prin cap să plece oriunde altundeva decât să ajungă aici.

CAPITOLUL 9

Orele 11 [35]... Deasupra Ciprului

Dave Hoskins, inginerul de zbor, întrebă în şoaptă: Ce vor să facă cu

căştile pasagerilor? Înainte de a da un răspuns, Gretti aruncă o privire prin uşa deschisă a cabinei pilotului spre cea de la clasa întâi.

— La bord sunt trei soldaţi americani. Firele de la căşti au servit la legarea acestora de primele rânduri de scaune din spatele tău. Ridică puţin vocea. Mai doriţi puţină apă, domnilor?

Fiecare din cei trei dădu din cap că nu.

— Stewardesă! Răcni Abdul. Vino încoace!

— Fii atentă, îi spuse căpitanul Campbell fără să mai fie nevoie.

Abdul şi Mustafa răsfoiseră paşapoartele de câte două ori. Cele selectate erau puse deoparte unul peste altul. Sorbind suc de portocale dintr-un pahar de palstic, Abdul o întrebă încet pe Gretti dacă vrea să-l ajute o clipă. Din nou, amabilitatea lui o făcu să spere.

— Bineînţeles, colonele Abdul.

— Astea – şi arătă cu pistolul la documentele de pe masă – nu-mi servesc la nimic. Nu există nici un paşaport israelian printre cele o sută cincizeci şi trei pe care ai fost atât de amabilă să le aduni pentru mine.

Fata îşi dori în clipa aceea să-şi lase capul pe spate şi să strige de bucurie. În schimb îşi plecă capul.

— Acum, continuă el pe acelaşi ton rezonabil, e problema celor de aici. Indică un teanc de aproximativ douăzeci de paşapoarte puse pe unul din scaunele largi. Dintr-o dată pistolul păru la fel de inofensiv ca o pipă fină. Au fost ştampilate de vama israeliană ceea ce nu mă interesează. Să-l luăm de exemplu pe ăsta...

Deschise paşaportul de deasupra teancului la fotografia preotului romano-catolic.

— Mă îndoiesc că este evreu, ce zici?

Gretti încercă să răspundă, dar brusc se reţinu.

— Deci trebuie să ne bazăm pe ajutorul tău. Uită-te prin toate paşapoartele şi spune-ne care dintre ele conţin nume evreieşti.

— Ce vă face să credeţi...?

Abdul îi tăie avântul cu un hohot de râs. Îi spuse ceva în arabă lui Mustafa care izbucni şi el în râs. O întrebă dacă era de origine germană folosind o limbă germană pe care o puteai înţelege cu greu.

— Da, îi răspunde refuzând să folosească altă limbă decât engleza. Acum sunt însă cetăţean american.

— Nein – eine Deutsche! Cuvintele acestea părură să epuizeze cunoştinţele de limbă germană, ale teroristului care trecu din nou la engleză.

— Am lucrat în Hamburg ca lucrător ocazional acum şase luni. Îi cunosc pe nemţi. Şi atâta timp cât un german îi găseşte pe evrei... Şi-şi plimbă degetul arătător pe la nas.

Găsind gestul de-a dreptul obscen fata se uită în altă parte ciocnindu-şi privirea de a soldatului blond. Acesta încercă s-o încurajeze făcându-i cu ochiul. Se întoarse din nou spre Abdul.

— N-am de gând să fac ce-mi ceri. Teroristul clipi de două ori şi apoi explodă.

— Ce?

— Nu pot face ce-mi ceri.

— Dar eşti nemţoaică!

— Da şi tocmai de aceea nu pot. Lacrimile îi umeziră pleoapele, deşi nu simţea decât mânie. Nu înţelegeţi? Sunt din Munchen, de acolo de unde a pornit totul. Nici nu puteţi...

Simţi şocul dar nu înţelese ce s-a întâmplat. Pe cea de-a doua o văzu venind. Mustafa îşi aruncase pumnul înainte, şi grenada pe care o mai ţinea încă în mână făcu lovitura să pară mai grea.

Soldatul blond zbieră la terorişti. Se repezise înainte, dar legăturile rezistară. Abdul îl izbi peste faţă cu piciorul. Sângele îi ţâşni din nas imediat şi, când îşi ridică înfuriat capul, împroşcă pantalonii agresorului.

Faţa fetei se umflase. Abdul împinse ţeava lată şi rece a pistolului sub ochii ei. Încerca să vadă clar, dar renunţă în momentul în care concentrarea o făcu să vomite.

— Ai s-o faci! Se aplecă el spre ea, iar parfumul de suc de mere pe care îl răspândea respiraţia lui o împinse să se gândească, fără legătură, la Waikiki, la norii albi uriaşi pe care vântul îi gonea pe deasupra hotelului în care stătuse de atâtea ori. O faci sau te împuşc!

Împinse cu piciorul un vraf de paşapoarte spre ea.

— Ia unul!

Umerii obrajilor începură s-o doară. Deschise unul dintre obiectele de dispută. Abdul retrase arma de lângă capul ei. Numele de pe pagina cu fotografia plutea uşor în ceaţă.

— Nu, rosti.

— Citeşte-l cu glas tare.

— Rodriguez, Ernesto.

— Bine. Mai avem încă o sută cincizeci şi doi. Următorul.

Îi lipise pistolul de piept în timp ce citea. Fata închise ochii.

— Ei bine? Insistă el.

Lacrimile i se agăţară de gene. Clipi să le îndepărteze.

— Citeşte tare.

— Robert Kaplan.

— E nume de evreu?

— Cred că da. Abdul rânji.

— Bine, micuţa mea stewardesă. Eşti atât de deşteaptă că aş putea să mă şi însor cu tine. Pe Kaplan l-am văzut chiar eu coborând din cursa El Al. Mai trăieşti doar pentru că nu m-ai minţit. Te respect pentru asta. Îi vom ruga pe Robert şi pe Benjamin Kaplan să ni se alăture.

Rânjetul dispăruse. Poate că doar şi l-a imaginat.

— Va trebui să-i spui micuţei Ellen că nu e nimic grav. Te rog să faci asta pentru mine.

Roger Campbell se uită de la linia ondulată, gri-verzui a munţilor Shouf la colonelul Abdul care-şi reluase locul în Cabina de comandă şi privea înainte cu telefonul recepţionerei într-o mână şi grenada în cealaltă. Îi ordonase lui Gretti să apese butonul de comunicaţie ca să se poată adresa pasagerilor. *Un discurs le mai lipsea nenorociţilor acum,* gândi pilotul. Cu ochii arzând privi înainte identificând conturul coastei libaneze unde se află Beirutul care păstra aproximativ acelaşi nume încă de pe vremea când romanii crucificau fanatici asemenea ăstora doi.

— Doamnelor şi domnilor, rosti Abdul respirând cu zgomot în receptor, vă vorbeşte noul dumneavoastră căpitan...

Campbell şi co-pilotul său schimbară pe furiş o privire. Dave Hoskins, inginerul de zbor, nu-şi putea lua ochii de la soldaţii legaţi fedeleş în primul rând.

— ... colonel Abdul din brigada Musa al Sadr a Jihadului islamic. Ultimele cuvinte înseamnă „război sfânt” şi este îndreptat de adevăraţii credincioşi împotriva imperialismului americano-sionist. Stewardesa va citi câteva nume. Când vă auziţi numele veniţi în faţă. Dacă n-o faceţi, voi arunca avionul în aer şi ne vom prăbuşi în mare. Îmi pare rău, dar aşa se vor petrece lucrurile. Suntem toţi în mâinile lui Dumnezeu.

Cu coada ochiului Campbell o văzu pe Gretti luând receptorul din mâna „noului căpitan”. Încordarea o făcea să pară cu zece ani mai bătrână. Se surprinse dorindu-şi ca această cursă să fie mortală. Fără pasageri la bord, i-ar fi plăcut să dea restului echipajului ordin de a-şi lega centurile de siguranţă. Ar fi coborât apoi avionul atât de brusc încât ticăloşii ar fi fost proiectaţi în tavan şi copleşiţi în aşa măsură de forţa gravitaţiei încât n-ar mai fi fost în stare nici să-şi scarpine nasurile, darmite să amorseze grenadele.

— Kaplan... Vocea lui Gretti tremura. Benjamin Kaplan.

— Ce-au de gând? Întrebă Hoskins încet în spatele lui Montgomery. Comunicau în secret prin microfoanele lor care intrau în funcţiune la simpla atingere.

— Robert Kaplan... Harry Goldschmidt... Campbell îi şopti:

— Îi separă pe evrei de ceilalţi.

— Ce porcărie, comentă acesta. E ca în Entebbe. Auzind doar cuvântul şi

căpitanului i se făcu pielea de găină. Dacă negocierile ajung în impas sau idioţii ăştia încep să-i omoare pe pasageri, singura salvare pe care şi-o dorea era prin forţa armelor. Aceasta era prima lui deturnare. Trăise însă mult timp cu spectrul terorismului înaintea ochilor. Sunt lucruri despre care oamenii nu ştiu nimic. Sunt, de exemplu, anumite aeroporturi vest-germane de pe care trebuie să decolezi în unghi ascuţit, cu motoarele în plin, înălţându-te cât de rapid ai curajul pentru a pune cei trei mii de metri între tine şi proiectilele rachetei aeriene de provenienţă sovietică SAM-7 manevrabilă manual. Şi asta din cauza unor băieţi şi fete care, într-un club de după orele de şcoală numit Brigăzile Roşii, au adus duzini de astfel de jucării a optzeci de dolari bucata de pe piaţa interlopă franceză.

Evaluând riscul, mintea lui acceptase posibilitatea producerii actelor teroriste în acelaşi mod în care învăţase să trăiască cu ameninţarea palelor de vânt sau a izbucnirii unui incendiu la bord. Dar posibilitatea – sau mai degrabă *probabilitatea* – nu se materializase. Nu realizase intensitatea reacţiei sale în faţa unei astfel de posibilităţi până în clipa în care află că *Grenzschutzgruppe 9,* unitatea anti-teroristă de elită din Germania Occidentală, dăduse de gândit aruncătorilor de grenade din întreaga lume prin acţiunea de eliberare a unor ostatici dintr-un avion forţat să aterizeze la Mogadiscio, operaţiune executată fără greşeală. Campbell sunase atunci tocmai în cealaltă parte a lumii să-l trezească pe unul din vechii săi tovarăşi de chef cu Oktoberfest, la rândul lui pilot la Lufthansa, şi să strige:

— Bravo Hans! Wunderbar!

Acum, în timp ce vocea tremurândă a fetei striga numele lui Herbert Wechsler, se întreba dacă foarte criticata Delta Force americană era pe jumătate la fel de bună ca GSG-9. În fond Campbell ştia din proprie experienţă că proverbiala exactitate germană era adevărată. Şi tot atât de veridic era faptul că Delta Force o dăduse în bară la Teheran.

Vocea lui Gretti se detaşa pe fundalul gândurilor căpitanului.

— David Hoffman...

După o scurtă pauză repetă din nou numele. Abdul smulse receptorul din mâna fetei.

— Hoffman, ieşi în faţă sau mâinile tale vor fi pătate de sângele tuturor.

— Vă rog! Sosi implorarea din imediata apropiere a cabinei ocupate de terorişti. Eu nu sunt evreu! Întrebaţi-l pe preot! Eu nu sunt evreu!

Plin de oroare, Campbell văzu cum cel care răspundea la numele de Mustafa tropăi pe interval îndreptându-şi arma spre locul de unde venise glasul plângăreţ:

— Hoffman! Zbieră el. Unde eşti?

Omul se ridică cu umerii aduşi mult în faţă. Tocmai atunci Abdul intră în

raza lui de vedere şi pilotul trebui să-şi întoarcă privirea, închizând ochii scurt când se auzi ţipătul de durere şi urletele prin care omul era îmboldit să se mişte spre cabina de clasa întâi.

— A sosit timpul să aterizăm, şopti căpitanul. Să vedem ce vrea colonelul Abdul.

Întorcându-se spre acesta, observă că ambii terorişti se înfruntau cu preotul romano-catolic care ieşise şi el în faţă.

— Ce-i asta? Zbieră Mustafa. Ce înseamnă asta?

— Numele dumitale n-a fost strigat, i se adresă şi Abdul. Mergi imediat la locul pe care-l ai!

— Mi-am auzit numele, rosti acesta încetişor.

Un om curajos, hotărî Campbell. Putea spune cu siguranţă că bătrânul om al bisericii era îngrozitor de înspăimântat.

— E imposibil! Nu eşti evreu!

— Astăzi suntem cu toţii evrei. Violenţa voastră ne-a făcut aşa.

— Îl omor! Îl omor, Abdullah!

Căpitanul privi în spate la timp ca să vadă cum Mustafa lipea ţeava carabinei de gâtul preotului.

— Nu! Abdul împinse încărcătorul deoparte. Pe urmă îl aruncă pe preot în braţele stupefacţiei. Abdul îi strânse mâna cu căldură în timp ce acesta era gata să leşine. Văd că vrei să devii martir. Înţeleg. Şi respect hotărârea dumitale. Este scris ca noi, cei care credem cu adevărat, să-i cinstim pe cei care au o carte sfântă. Aveţi o Biblie la dumneavoastră?

— Da... E în celălalt compartiment.

— Puteţi merge s-o luaţi.

Duelul acesta între viciu şi bunătate îl buimăci pe căpitan. Aproape că ar fi preferat o teroare permanentă.

— Colonele Abdul, cu permisiunea dumneavoastră, aş dori să iau legătura cu turnul de control din Beirut.

— Desigur, răspunse acesta cu o enervantă dovadă de înţelegere, intrând în cabină şi aşezându-se pe locul liber al observatorului de lângă inginerul de zbor. Putem ateriza acum?

— Imediat ce turnul aprobă.

— Ce pistă vei folosi?

— Depinde de turnul de control. Eu aş prefera pista 3-6.

— Cea care se îndreaptă spre plajă?

— Da.

Campbell fusese avertizat că a coborî pe oricare altă pistă ar însemna să zboare pe deasupra taberei de refugiaţi de la Burj al Barajinah şi asta n-ar fi decât o invitaţie pentru oamenii plictisiţi ai miliţiilor de a trage câte o rafală în

lipsă de altceva mai bun de făcut.

Abdul îşi roase unghia de la degetul mare şi-i dădu nerăbdător de înţeles lui Campbell că poate să-i dea drumul.

— Fă-o în aşa fel încât să aud ce spune. Pilotul deschise microfonul.

— Tumul de control din Beirut, sunt ATW 827... sub comanda colonelului Abdul din organizaţia Jihadul islamic. Cer instrucţiunile de coborâre.

După câteva secunde în care nu se auzi nimic, Beirutul răspunse.

— Zbor 827, nu sunt autorizat să vă dau instrucţiunile de aterizare.

— Vă rog să repetaţi.

— Nu sunt autorizat să vă dau instrucţiunile de coborâre. Guvernul a închis de astăzi aeroportul pentru toate zborurile internaţionale. Vă rog nu aterizaţi.

Un zâmbet şocat apăru pe buzele căpitanului.

— Beirutule, am o *situaţie* aici. Înţelegi?

Tăcere.

Abdul îşi şterse ochii cu mâneca hainei.

— Ce nebunie e gata să comită guvernul falangist! Îl apucă pe Campbell de umăr.

— Poţi zbura deasupra aeroportului?

— Ar putea fi o idee bună. Nu pricep ce vrea să spună prin „închis”.

Campbell atinse butonul care aprindea în cabinele pentru pasageri anunţurile de prindere a centurilor de siguranţă şi de interzicere a fumatului. Întoarse avionul deasupra Mediteranei liniştite ca un lac şi se apropie de oraş dinspre nord-vest, traversând ţărmul pe la universitatea americană şi zburând pe deasupra înălţimilor distruse de bombardamentele artileriei, înălţimi care odată aduceau cu Riviera. Trecu peste plaja Ramlet el Baida, apropiindu-se de aeroport.

Abdul se ridicase în picioare, se aplecase peste căpitan scrutând cu privirea fereastra laterală şi lovind uşor sticla cu grenada din mână. Mirosea puternic a transpiraţie pe fond nervos.

— Priveşte! Ţipă apucându-l pe căpitan de păr şi trăgându-l în direcţia dorită.

Pe moment încercă senzaţia plăcută, plină de speranţă, că se apropia de aeroportul Internaţional din Los Angeles. Uite şi munţii acoperiţi de jnepeni, şi clădirile cu apartamente tipic californiene, şi Pacific de ambele părţi! Văzu însă imediat tancurile şi autobuzele blocând pistele de o parte şi de alta a terminalului principal care adăpostea şi încăpăţânatul turn de control. Ştiu atunci că zbura deasupra noii guri de iad a Orientului Mijlociu.

— Vorbeşte cu ei! Pumnul strâns în jurul grenadei se albi.

— Beirutule, teroriştii insistă să aterizăm pe aeroportul dumneavoastră.

Nu eu conduc această aeronavă. Repet – nu eu comand. Eliberaţi una din piste sau vor muri o mulţime de oameni. Răspundeţi, vă rog!

— Îmi pare rău, ATW. Nu aveţi permisiunea de aterizare. Hotărârea e definitivă.

Abdul scoase cuiul grenadei. Amar, căpitanul se gândi la speranţele pe care şi le făcuse când, după prima demonstraţie de forţă din cabină, teroristul dezamorsase grenada.

— Beirutule, teroristul a scos cuiul grenadei. Am aici o grenadă care va exploda în cabina de comandă. E un avion tip 827 plin. Am la bord o sută cincizeci de oameni. Femei şi copii... Se opri un moment ca să-şi controleze vocea. Un suspin îi rămase agăţat de buze. Dă-mi pista trei-şase, Beirutule!

O voce nouă şi plină de înţelegere se făcu auzită în microfon.

— Căpitane, îţi vorbeşte Iqbal Ibn Suleiman, ministrul în funcţiune al apărării din coaliţia guvernamentală. Înţelegem într-adevăr situaţia dumneavoastră. Dar dacă oamenii aceştia hotărăsc să se sinucidă, trebuie s-o facă în altă parte.

— Câinele sunit! Ţipă Abdul. Şi-a făcut intrarea în arena politică vânzând haşiş. Spune-i că ne vom prăbuşi în Knesset. Chiar în poarta principală a închisorii Atlit unde sioniştii îi ţin închişi pe fraţii noştri!

— Care este? Întrebă Campbell forţându-se să păstreze un ton coborât.

Dar Abdul care şi pornise în trombă spre clasa întâi se opri brusc şi întrebă:

— Microfonul trece dincolo de uşă?

— Nu... adică, nu cred. Se întoarse spre inginerul de zbor. Dă-i căştile, Dave.

Abdul întinse rapid firul la lungimea maximă, dar acesta tot nu ajungea la clasa întâi. Mormăind, îndrepta microfonul spre soldatul blond al Marinei care-şi furişă privirile când înainte când înapoi neştiind ce va urma. De nările pe care sângele se uscase îi atârnau diverse secreţii.

— Apasă butonul, căpitane.

— Te pot recepţiona acum. Abdul îi spuse lui Mustafa atât:

— Acum.

Acesta îl izbi pe soldat cu patul carabinei peste maxilare.

— Nu! Protestă Abdul. O să i-l rupi. Îi dădu căştile lui Gretti şi, după ce lovi sălbatic cu piciorul şi a treia oară, reuşi să frângă braţul unui scaun. Aici! Şi, Mustafa, dă, dar nu tare, suficient ca să doară!

Prelua din nou microfonul şi-i făcu semn lui Campbell să-i dea drumul.

Mustafa îşi lăsă arma, îşi luă avânt şi-l pocni pe soldat în umăr cu braţul scaunului gata-gata să-i frângă oasele.

Tânărul ţipă de durere. Abdul aprobă din cap.

— Din nou.

Lovitura care urmă îi dislocă mai mult ca sigur clavicula. Au fost destule zgomote pentru urechile ministrului apărării pentru că tânărul începu să vomite.

Exultând, Abdul făcu semn pilotului să deconecteze aparatul. Mâna tremurătoare a căpitanului avu nevoie de câteva secunde pentru a găsi butonul. Era fericit că Montgomery, co-pilotul, conducea avionul cu furie, fără să audă, fără să vadă ceva în afara orizontului şi instrumentelor de zbor.

— Căpitane? Întrebă ministrul Iqbal. Căpitane, ce se întâmplă acolo? Răspunde dacă poţi!

— Bat măr un băiat... Îl ciomăgesc îngrozitor. Pentru Dumnezeu, daţi-mi o pistă.

Aşteptând o aprobare pe care ştia că n-o va primi, încovoindu-se în scaun ca şi cum el ar fi fost cel bătut, fixă cu privirea Muntele Hermon care se înălţa în sud-est, înzăpezit pe creasta dinspre nord. Se rugă ca nimeni să nu moară în cursa asta. Se rugă ca tânărul soldat să supravieţuiască.

— Bine, zborule 827, zise controlorul de trafic din Beirut în spatele căruia se afla ministrul. Pista 3-6 îţi va fi eliberată curând. Aşteaptă însă aprobarea finală. Aterizează încet. Te rog, aterizează încet.

CAPITOLUL 10

Orele 17°°... Deasupra Mediteranei

McCoy stătea tolănit în scaun ascultând sporovăială lui Bobby Lee cu Winnemucca, un luptător din nordul Nevadei, un indian Paiute. Winnemucca îşi dezasamblase arma cu dublă folosinţă: pe de o parte era un lansator de grenade de 40 mm, iar pe de alta o puşcă, îi curăţa de unsoare părţile componente ştergând-o cu o cârpă moale. Ochii inteligenţi aruncau când şi când câte o privire şi lui Bobby.

— Aş vrea să ştiu, continuă acesta, de ce-ţi scrii numele W-a-u-k-e-n-e? Nu este un nume spaniol şi nu-l scriu ei...?

Brusc, mâinile de culoarea cafelei începură să reasambleze cu mişcări uşoare arma. Operaţiunea, cum numărase de o mie şi una de ori până acum, nu dura decât câteva secunde, inclusiv cu montarea mânerului şi armarea.

Zâmbind, cu degetul pe trăgaci, Winnemucca şopti:

— Boom-boom.

Scoase un strigăt de război care reverberă în tot avionul acoperind zgomotul motoarelor.

— Da, înţeleg, nici pentru mine nu prea contează cum se scrie, spuse Bobby.

— Domnule maior, se auzi strigat de pe treptele de acces spre puntea de comandă. Şeful ar vrea să vă vadă în compartimentul ASAP.

De îndată ce intră în cabină, verifică ecranul pe care se urmărea traseul avionului deturnat. Datele erau reînnoite la fiecare cincisprezece secunde cu ajutorul satelitului. Linia albastră care clipea de-a lungul coastei de sud a Cretei marca drumul Herculesului. Cea roşie – Zborul ATW 827 – rămăsese neschimbată pe coasta libaneză.

— S-a ... ?

Alexander ridică mâna în care fumega ţigara Winston şi se adresă tehnicianului din spatele lui.

— Teddy, pune-o direct pe ecran s-o vadă şi Scott. Imediat ce apăru pe ecran informaţia cerută, Scott ştiu că nu se schimbase nimic în ultimele ore.

— E bine. A rămas în Beirut, la sol.

— Corect.

— Ni s-a dat aprobarea pentru a începe operaţiunea de salvare?

— Vom afla în scurt timp. Stai jos.

Ecranul se albi şi un ţiuit nerăbdător se făcu auzit în microfon.

— Spune-i generalului maior Woodbridge cine suntem, Teddy.

Tehnicianul introduse un cod format din cel puţin douăzeci de cifre astfel încât McCoy nu se mai osteni să le mai numere. Chipul generalului apăru pe ecranul din faţa lui Alexander. O lampă roşie montată deasupra unei lentile negre de plastic indica faptul că Alexander se mai afla încă în cameră.

— Mergem, domnule, sau nu? Colonelul îi făcu semn să tacă.

— Bună ziua, domnule general. Care-i verdictul? După felul în care generalul îşi atinse cu degetul arătător buza de jos, McCoy îşi dădu seama că operaţiunea fusese oprită.

— Nick, preşedintele vrea să fiţi pregătiţi să iniţiaţi acţiunea de salvare a ostatecilor de pe aeroportul Internaţional din Beirut, dar... Şi generalul înălţă din umeri uşor.

— Şi iar ne întoarcem la chestia de la Teheran, rosti McGoy.

— Consultându-se cu consilierii de la National Security şi cu membrii importanţi din congres, preşedintele a hotărât să ceară mai întâi aprobarea guvernului libanez.

— Rahat! McCoy lovi cu pumnul în tăblia pupitrului făcând imaginea generalului să iasă din ramă. Spune-i că PTA-ul are mai multă autoritate în Liban decât guvernul lui Gemayel.

— Ce-a fost asta, Nick? Întrebă Woodbridge. Am receptat o interferenţă.

— Mi se sugerează de aici că nu contează ce face guvernul libanez. În realitate

nu ei exercită puterea acolo. Nu s-ar amesteca nici dacă ar vrea.

— Din punct de vedere militar, dar nu şi politic, au fost validaţi.

— Deci am ajuns şi aici, interveni McCoy. O reţetă infailibilă pentru dezastru – patru părţi politice împotriva uneia militare.

— Nu-l putem recunoaşte pe Gemayel ca preşedinte într-o zi şi să-l nesocotim într-a doua.

Alexander îşi aprinse altă ţigară, deşi precedenta mai ardea încă în scrumieră.

— Dar, domnule, ne apropiem de Liban. Ce facem?

— Mergeţi la aeroport. Ambasadorul nostru acolo ne-a promis că vom avea un răspuns de la Gemayel din clipă în clipă. Încercăm să aflăm de la Hafez Assad ce va face Siria în cazul unei intervenţii militare din partea noastră.

McCoy sări din scaun, realizând însă instantaneu că nu are unde se duce.

— Bine, domnule general. Amintiţi-i însă preşedintelui că am ratat acţiunea din Iran doar pentru că am aşteptat prea mult. Oftă. Delta Force e pe poziţii.

Se uită în ochii lui McCoy timp de o clipă.

— Nici mie nu-mi place, dar sunt soldat. Fac ce mi se ordonă. Îţi sugerez să faci şi tu acelaşi lucru, maiorule.

Se întoarse spre tehnician.

— Transferă imaginile din Beirut pe ecranul din compartimentul trupelor ca maiorul să-i poată pune pe oameni la curent. Vreau să fim pregătiţi să acţionăm imediat ce primim aprobarea.

CAPITOLUL 11

Orele 17 [00]... Beirut

Abdul stătea cu obrazul lipit de spătarul scaunului destinat observatorului. Mustafa se dusese să-i ţină sub supraveghere pe călătorii din cabina supraîncălzită de la clasa turist. Aici, în cabina de comandă, cu geamurile pilotului şi co-pilotului întredeschise, o adiere uşoară, de vânt făcea ca atmosfera lipsită de aer condiţionat să fie mai suportabilă. Căpitanul încercă să se convingă că dispozitivul care producea aer condiţionat – generatorul auxiliar de energie, cum îi spunea el – folosea puţin combustibil. Era însă evident că dorise să-şi consume rezervele de combustibil pentru a împiedica o eventuală decolare.

Luptându-se cu toropeala din ce în ce mai mare care-l îndemna la somn, Abdul le aminti ocupanţilor cabinei de la clasa întâi, fluturându-şi pistolul, că nu-i uitase. Faţa

tânărului soldat era atât de umflată acum că nici maică-sa nu l-ar fi recunoscut. Bătrânul evreu care refuzase să iasă în faţă când îşi auzise numele se ruga în gând.

O pală de vânt răcoritoare intră pe fereastră. O după-amiază de vară târzie la Beirut. Părea aproape posibilă o reîntoarcere acasă, unde să-şi îmbrace caftanul alb, curat, să se retragă în grădina micuţă, să citească Coranul, să se odihnească şi să asculte glasurile copiilor amestecate printre ale celorlalţi, alunecând peste zidul dinspre partea umbroasă a bulevardului Saeb Salaam. Casa aceea nu mai exista însă, iar în grădină nu dădeai decât peste moloz.

În căşti nu se auzea decât tăcerea. Liniile erau libere. Nimeni de la turnul de control nu i se adresă. Scuturându-se din amorţeală, se ridică în picioare şi se apropie de fereastra laterală de unde privi geamurile închise la culoare ale turnului. Fusese totuşi prevăzător, îşi ţinuse capul aproape de cel al căpitanului Campbell şi pistolul băgat în gulerul acestuia în cazul în care elementele falangiste din armată ar fi angajat lunetişti. Totuşi nu se zărea nici o mişcare nici în jurul terminalului, nici pe linia copacilor care mărgineau aeroportul la est.

Cu o oră în urmă îşi dominase ura faţă de ministrul apărării pentru a comunica colaboratorului lui Gemayel pretenţiile pe care le ridica ştiind că de la acesta ele vor ajunge la americani. Acum, înghiontindu-l pe căpitan să deschidă microfonul, spuse:

— Nu te juca cu mine, Iqbal.

— Ministrul nu mai e aici, vorbi controlorul de trafic.

— Cheamă-l aici imediat!

Abdul se uită în jur. Echipajul din cabina de comandă începuse să se trezească din toropeală.

— Politica! Încercă el o glumă care pe ei nu-i amuză.

— Aici Iqbal!

— Am aşteptat destul. Ce are de spus preşedintele american?

— Reprezentanţii noştri încearcă să stea de vorbă personal cu el. Până acum se pare că, dacă ne luăm după cele spuse de ambasadorul lor aici, guvernul american nu vrea să negocieze sub nici o formă.

— Bine, bine. Abdul ieşi cât să-l vadă pe Mustafa căruia îi făcu semn să vină în cabină. Foarte bine atunci.

— Mă tem că nu văd nimic bun în toate astea, colonele Abdul, spuse ministrul cu grijă.

— În cinci minute voi împuşca primul ostatic. Voi ucide câte unul la fiecare cinci minute până la ultimul. Te rog să comunici asta prietenilor tăi americani care şovăie.

— Stai o clipă, te rog!

— Stau numai cinci minute, atât.

Soldatul cel blond îşi ridică privirile. Ochii înroşiţi îl priviră o clipă pe terorist după care capul îi căzu din nou în piept.

— Colonele Abdul, câră o voce familiară în căşti, sunt George... *Allah Akbar!*

— *Allah Akbar,* intona din obişnuinţă teroristul, buimăcit că omul care gândise mare parte din misiunea aceasta sfântă, conducătorul Amal care-i era provizoriu şef, îşi freca coatele de slujitorii creştini şi suniţi ai lui Satana.

— Felicitări pentru reuşită. Oamenii noştri sunt uluiţi de curajul de care ai dat dovadă. Îţi strigă numele şi-ţi mulţumesc în plină stradă.

— Ar trebui să-i mulţumească lui Dumnezeu!

— Bineînţeles, sosi răspunsul ceva mai puţin entuziasmat. A venit timpul să temperăm curajul arătând compasiune.

— Ce vrei să spui?

— Lumea ne priveşte, frate...

— Şi?

— Putem câştiga mult dacă suntem deştepţi.

— Nu mi-am dorit niciodată să fiu aşa. Numai evreii şi suniţii sunt deştepţi.

— Este adevărat, dar acum sunt alte, mult mai importante adevăruri care contează. Vocea lui George se aspri.

Era şiit, dar provenea dintr-o familie de bei obişnuiţi să facă ce voiau. Se alăturase târziu cauzei şi numai după ce Mossadul, CIA al Israelului, îi oprise negoţul profitabil cu arme din sudul Libanului. Educat în Franţa, cu lanţuri de aur şi ceas scump, George nu prea avea spiritul unui revoluţionar. Nu se convinsese încă de inutilitatea luptei politice.

— Şi ce propui? Îl întrebă Abdul.

— Dă drumul femeilor şi copiilor.

— Nu! Niciodată!

— Americanii vor accepta să negocieze numai în aceste condiţii.

— Nu-mi pasă! Dă-mi combustibil sau arunc avionul în aer! Plec din Beirut! O să plec în... Într-un loc mai prietenos!

Pieptul îi urca şi cobora agitat. Privi din nou pe fereastră cu ochii după lunetişti.

— Te înţeleg, frate, te înţeleg bine! Spuse George. Era pe punctul de a-i striga că ar fi dorit ca întreaga operaţiune să fi rămas în seama Hizbollahului, când îşi aminti insistenţa cu care ceruseră sirienii ca nu cumva acesta să-şi asume responsabilitatea acţiunii. Ar fi urmat bombardarea poziţiilor siriene şi odată cu ele şi cartierul general al Hizbollahului din Bekaa Valley.

— Vreau să văd o cisternă cu combustibil, *acum.*

— Am dat deja ordin, frate.

Abdul se lăsă să cadă în scaun şi-şi şterse faţa cu mâneca hainei.

— Luptăm pentru aceeaşi cauză, nu, Abdul?

— Mă faci să mă îndoiesc.

— Eşti obosit, nu?

Teroristul dădu slab din cap. După noaptea albă petrecută lângă terminalul din Atena şi emoţiile din ultimele ore se simţea epuizat.

— Trebuie să fie aproape imposibil să fii cu ochii-n patru în atâtea direcţii. Şi mai e şi inteligenţa...

Îşi lăsă vocea să se voaleze.

— Da, da. Despre ce inteligenţă vorbeşti?

— S-ar putea ca CIA să aibă oameni la bord. Abdul privi de-a lungul coridorului, la pasageri.

Erau atât de mulţi, iar el şi Mustafa doar doi. În sufletul lui nu dorea ca miliţia lui George să fie şi mai tare implicată. Dacă misiunea reuşea, organizaţia Amal, nu Hizbollahul câştiga noile valuri de recruţi zeloşi. Mustafa, pe scaunul lut de lângă punte, părea foarte-foarte obosit în următoarele douăzeci şi patru de ore trebuia să fure şi el măcar câteva minute de somn. Abdul a fost obligat să recunoască:

— Da, George, s-ar putea să fie prea mult.

Leaderul organizaţiei Amal înţelese de îndată:

— Aveţi nevoie şi de hrană pentru călătorie, nu?

— Poate. Înainte de toate însă avem nevoie de carburant să plecăm din acest loc al pierzaniei.

*

Mergând pe interval, Abdul se oprea cam la fiecare a zecea fereastră şi ordona pasagerului care stătea acolo să dea la o parte transperantele astfel încât să poată urmări din aproape în aproape înaintarea spre avion a micului convoi. Acesta era alcătuit dintr-un camion încărcat cu alimente, o cisternă cu combustibil şi un Jeep condus de mecanici de întreţinere. Scrută cu atenţie bagajele acestora să vadă dacă nu cumva prezentau protuberanţe ciudate care să nu poată fi explicate decât într-un fel: arme. Păreau să nu aibă aşa ceva şi nici nu le cărau după ei ca soldaţii, la vedere.

Se opri în uşa prin care se încărca avionul şi-l chemă pe Mustafa la el. Un pasager american cu o constituţie atletică care depăşea media îl privea fix. Abdul se întrebă dacă nu era cumva de la CIA cum sugerase George. Exista şi posibilitatea ca totul să nu fi fost decât o stratagemă de-a şefului pentru a-l determina să facă ce voia.

— La ce te gândeşti? Îl întrebă pe pasager.

Omul nu răspunse.

— Aştepţi cumva să fii salvat de soldaţii SUA? Americanul dădu uşor din umeri.

— Ba da, sigur că la asta te gândeşti. Dă-mi însă voie să-ţi spun că am în faţă trei din soldaţii ăia – nu valorează nimic.

Stewardesa se apropie de ei fără permisiune. Abdul se încruntă.

— Ce cauţi aici?

— Am văzut camionul cu alimente venind şi m-am gândit că o să ai nevoie de ajutor ca să deschizi trapa.

— Foarte bine... mulţumesc, domnişoară Gretti. Se întoarse spre Mustafa. Du-te

în cabina pilotului. Ţine-i pe tipii care încarcă rezervoarele de combustibil în bătaia armei. Dacă încearcă să ne ducă, trimite-le o grenadă şi aruncă totul în aer.

Mustafa alergă să îndeplinească ordinul. În trecere, lovi cu grenada capul cu început de chelie al unui călător lăsându-i o dâră însângerată. La vederea acesteia, zâmbi.

Palidă, cu mâinile încleştate, Gretti aştepta în faţa trapei.

— E un coşmar, nu-i aşa?

Fata ridică privirea, dar nu răspunse. Ochii deveniseră de un albastru adânc, frumos.

— Domnişoară Gretti, dacă totul merge bine vei scăpa din coşmarul acesta în câteva ore, cel mult în câteva zile. Nici Mustafa, nici eu nu avem această şansă. Ne-am născut în mijlocul unui vis urât înţelegi...

Deodată se aplecă spre trapă. De afară se auzea un şuier ca de aer comprimat.

— Compartimentul cu alimente al camionului face aşa, explică Gretti. Are lifturi hidraulice.

Abdul ridică arma.

— Deschide trapa! Briza marină îl învălui pe terorist. Zări cutia de aluminiu urcând până la nivelul cabinei. Întoarse capul repede să vadă dacă pasagerul american rămăsese la locul lui.

— Acum deschide uşa cutiei!

Nu apucă să atingă cu degetele lanţul de siguranţă că şi intrară peste ea oameni îmbrăcaţi în negru, cu chipurile ascunse de cagule şi ochii fulgerând în toate părţile.

Unul din pasageri strigă:

— Toată lumea jos! Puşcaşii!

Un alt american prelua strigătul, iar un evreu de la clasa întâi exclamă:

— Evrei! Suntem salvaţi!

Deci, gândi Abdul, *flecare îi vede pe intruşi din punctul lui de vedere, în funcţie de temerile şl speranţele sale.* Numai el interpretă corect situaţia. Coborî pistolul lăsându-i pe cei doisprezece şiiţi să treacă pe lângă el reducându-i la tăcere pe călători cu Kalashnikovurile lor. *Da, dragii mei prizonieri,* chicoti în sinea lui, *puşcaşii americani nu folosesc puşti de asalt de provenienţă sovietică. Şi nici Israelienii.* Adevărul şterse bucuria de pe chipurile călătorilor care erau familiarizaţi cu lucrurile acestea. Tot ei îi lămuriră în şoaptă şi pe ceilalţi.

Mustafa apăruse în faţa cabinei gata să deschidă focul. Salutul în arabă îl făcu să arunce arma până în tavan de bucurie.

— Fraţilor!

Şeful comandoului, aflat în imediata apropiere a lui Abdul, îşi scoase cagula neagră şi rânji. Era locotenent în organizaţia Amal. Îl sărută pe amândoi obrajii.

Abdul îi întoarse gestul, dar numai formal. Locotenentul prelua conducerea în

maniera sa tipică – numai lapte şi miere, trăgând răţoiul şi de coadă şi de nas în acelaşi timp, adică păstrând prizonierii şi încercând să-i aranjeze şi pe oamenii săi astfel încât să le fie comod.

Totuşi ţinu să-şi precizeze Abdul, *mai am încă un pistol, o grenadă şi nici un pic de teamă de moarte. Asta ar putea dovedi destule.*

Întuneric. Lipsă completă de lumină, adică moarte.

Benjamin Kaplan era îmbrâncit de-a lungul intervalului de mâini brutale şi de paturi de armă. Fiul său, Robert, se afla în faţă, iar soldatul negru în spate. Acestea erau ultimele lucruri pe care reuşise să le mai vadă înainte de a fi legat la ochi. Ultima dată când mai trecuse prin aşa ceva îi avea pe tatăl şi pe unchiul său înainte şi, respectiv, în spatele lui. Gardienii aveau atunci în mâini mitraliere Schmeissers.

Îşi dorea să se afle cât mai departe de cabina de clasa întâi. O auzi pe soţia sa plângând în timp ce nora încerca s-o consoleze. Însă nu vocea lui Edie îl urmărea, ci cea a mamei lui.

Nu se va mai întâmpla niciodată! – Ce glumă! Un slogan ca toate celelalte auzite în cei şaizeci de ani de viaţă. Acum se întâmpla din nou – furia organizată, ordine lătrate, scârţâit şi zăngănit de arme purtate încoace şi-n colo de pumni încleştaţi. Poate că cei patruzeci de ani de viaţă în White Plains nu reprezentau decât delirul care caracteriza ultimul stadiu al înfometării. Mai era încă în Polonia, zăcând într-un buncăr alături de cei pe care îi crezuse morţi de mult. *Doamne fereşte! E mai bine, cu mult mai bine decât acel niciodată* n-o *să se mai întâmple,* decise. *Şi mă refer la sentimentul acela de neajutorare de care nu puteai scăpa. Doamne, te implor, nu lăsa să se întâmple iar.* Un arab îl apucă de braţ silindu-l să se oprească. Ura atât de mult să fie atins. Chiar şi Edie trebuia să fie uneori atentă cum îl atingea.

Acum se certau între ei. O adiere venea de nu se ştie unde.

— Stai! Lasă-mi-l mie pe unul din soldaţi!

— În ce scop, colonele Abdul?

— Ar putea să ne fie util.

— Mai degrabă aş...

— Lasă-mi unul – pe acela. Pe cel blond. Îţi ordon în calitate de comandant al acestei aeronave.

— Cum doreşti. George crede însă că soldaţii ne pot fi de folos în timpul negocierilor de aici, din Beirut.

— Nu, el ne e valoros aici. El demonstrează mai mult decât celelalte probleme justeţea cauzei noastre.

— Nu cauza voastră, ci metodele pe care le folosiţi put. Cuvintele ieşiră greu de pe buzele umflate.

Benjamin clipi. Tânărul fusese pocnit din nou. El însuşi suportase sute de astfel de „înfrumuseţări" şi ştia ceva ce nici soldatul nu ştia. Dacă animalele încep să ucidă, tânărul acesta va fi cel dintâi care va cădea. Avea o trăsătură de caracter de care nu-şi dădea

seama şi care-l făcea să iasă în evidenţă. Benjamin văzuse cum aceeaşi trăsătură provocase moartea unui cântăreţ cu o voce mai bună decât a lui Caruso, a unui ofiţer de cavalerie polonez de numai nouăsprezece ani, a unui miner din Silezia şi chiar a unui vânzător ţigan de cai. Ce era? Probabil o demnitate înnăscută. Indiferent ce era, această calitate, conştiinţa aceasta divină a propriei valori amintea în permanenţă animalelor ce-i despărţea de oameni. Îi înfuria. Trebuiau s-o distrugă altfel riscau să aibă înaintea ochilor imaginea reală a ceea ce erau în fond.

Benjamin lupta să-şi oprească lacrimile. *Îmi voi aminti.* O întrebase chiar pe stewardesă cum îl chema pe tânăr. *Promit că nu voi uita, Thomas Hale. Niciodată nu voi lăsa clipele faimoase să întunece amintirea acestui moment.*

Fu împins într-un spaţiu îngrădit cu lemne. Doar mirosul de urină mai lipsea să semene cu interiorul unui vagon.

— Daţi-vă înapoi! Faceţi loc să încapă mai mulţi evreii.

— Vă rog, nu le faceţi rău! Îi imploră stewardesa.

Deşi lacrimile îşi urmau acum cursul firesc prin legătura care-i fusese pusă la ochi, Benjamin încercă să zâmbească în direcţia de unde-i auzise glasul. Îşi dori ca ea să fi văzut zâmbetul. Dacă va supravieţui se va duce să vorbească cu ea. O percepţie greşită o făcea să sufere inutil, înrăutăţind situaţia care şi aşa era deja imposibilă, într-un fel ea credea că pentru a fi nazist trebuia să fii mai întâi german. O tâmpenie. El cunoscuse naziţti de toate naţionalităţile şi rasele. Pentru a deveni nazist nu trebuia decât să doreşti – nu, să fii nerăbdător – să izbeşti în faţă cu arma, bâta sau pumnul un om şi să-l obligi să renunţe la cel mai preţios dar de la Dumnezeu – speranţa.

Împreună cu ceilalţi fu obligat să coboare pe pistă. Pantofii li se scufundau în asfalt. Soarele era fierbinte pentru ora târzie din zi. Motoarele avionului începură să toarcă.

— Înăuntru! Aplecaţi-vă! Înăuntru!

Era înghesuit într-un fel de camion sau dubă, lovindu-se cu genunchii de un fel de prag mişcător pe care-l atinse când se prăbuşi. Pipăi cu degetele o pereche de mâini legate, încercând să se ridice. Arabii îl loveau cu picioarele când şi când.

— Tată?

Benjamin se agăţă de mâinile de care se lovise. Erau ale fiului său, Robert.

— Sunt bine.

Zece minute mai târziu vehiculul se puse în mişcare făcând un zgomot care semăna foarte tare cu cel pe care îl făcea Chevroletul său model 1947, prima sa maşină.

— Acum patruzeci de ani, îi şopti el fiului, am traversat jumătate de lume pentru a ajunge într-o ţară unde n-aveam prieteni pentru a-mi creşte acolo copiii şi nepoţii.

— Dar nu asta faci şi acum.

— Măcar de-ar fi fost confortabil atunci! Duba se opri brusc aruncându-l pe Banjamin înainte, pe locul din faţă. Se auzi un zgomot după care intui că zborul 827 se

depărta de Beirut.

— *Allah Akbar!* Zbierară spre avion paznicii lor.

— Ferească Dumnezeu! Rosti Benjamin.

CAPITOLUL 12

Orele 20 [00]... Deasupra canalului sicilian

În timp ce Herculesul protejat de o formaţie de avioane F-l4 şi de pe port avionul Nimitz executa o elipsă uşoară şi încă trei sute de mile dinspre coasta levantină McCoy observa cum dispoziţia echipajului Delta trecea de la bucurie la indiferenţă şi, în cele din urmă, deprimare când aparatul părăsi zona şi se îndreptă spre Grecia pentru realimentare. Echipamentul de luptă fusese pus din nou la loc şi cafeaua pregătită în micuţa bucătărie.

Din nou aşteptare.

Şi când Herculesul decola din nou şi părăsi spaţiul grec înaintând spre vest, traversând Mediterana, toţi, inclusiv McCoy, s-au gândit la ce era mai rău –operaţiunea fusese anulată. Zborul 827 se îndrepta spre o ţară cu care preşedintele nu voia să se pună rău şi comandoul Delta se afla în drum spre o bază NATO din Sicilia sau poate chiar în drum spre casă, spre Fort Bragg după o oprire prealabilă în Spania. *Nu pot face mereu asta unei grupe de luptă de elită, îşi spuse McCoy. Nu-l poţi aşeza pe linia de start şi apoi anula cursa.*

Colonelul Alexander îşi ţinea părerile pentru el în compartimentul comunicaţiilor. Trapa fusese închisă încă de când au părăsit Grecia şi McCoy nu se simţea îndemnat să meargă să bată în ea. El înţelegea poziţia lui Nick. Alexander ori se supunea ordinelor, ori era înlocuit de unii generali cu unul de-ai lor. Într-un fel înţelegea şi postura lui Woodbridge. La dracu', până şi pe preşedinte îl înţelegea. Dar toată această înţelegere nu-l ajuta să se lămurească cum de este posibil ca o treime din activitatea teroriştilor din întreaga lume să se îndrepte împotriva cetăţenilor SUA, o fracţiune relativ mică în raport cu populaţia pământului. Dacă nu-ţi convine cum merg lucrurile în satul tău noroios, răpeşti un american. Dacă eşti musulman şi nu-ţi plac evreii, o spui aruncându-l în aer pe ambasadorul american care la rândul lui putea fi budist.

Indiferent care-i oful tău, motto-ul este: „pune mâna pe un american".

Cursa trebuie oprită.

Nimeni nu voia însă să tragă linia. Spunea că n-aveau cum s-o facă. Şi *ei* erau urmaşii anemici ai aceloraşi surori slabe de înger care în 1940 au hotărât neutralitatea pe motiv că Hitler nu putea fi bătut.

Trebuia să se sfârşească odată povestea şi Scott McCoy putea să parieze cu viaţa lui că aşa se va întâmpla.

O rază de speranţă apăru în momentul în care, în loc să aterizeze la baza aeriană Siggonele, Herculesul îşi continuă drumul spre vest zburând pe deasupra Muntelui Etna atât de jos încât McCoy, de pe rampă, ar fi putut urina drept într-unul din conurile fumegânde ale vulcanului. Acest hotar al Siciliei avea în jur de 11.000 de picioare înălţime (3.312 m) ceea ce însemna că pilotul nu urcase la înălţimea la care ar fi economisit combustibil.

Peterson mirosise şi el ceva pentru că părăsise compartimentul destinat trupelor şi venise lângă uşa de acces aflată chiar în spatele aripii stângi a avionului. Amândoi priveau jetul fierbinte eliberat de turbo-motoare pe fundalul ultimelor sclipiri ale apusului de pe coasta Africii de Nord.

— Să fie Tunisia? Întrebă Peterson.

— Poate. Sau Algeria. Sau Maroc. Sergentul major rânji.

— De data asta sunt amândouă.

— Crezi?

— Da.

Semnalul de alarmă îi propulsa înainte. Îşi croiră drum printre cablurile care fixau vehiculele de asalt şi motocicletele ajungând la compartiment în acelaşi timp cu Alexander care tocmai cobora treptele de acces spre puntea principală. Când îl văzu pe colonel uitându-se la ceas şi privind prin cei şase membri ai comandoului de parcă aceştia nici n-ar fi acolo McCoy intui că şeful calcula în minte timpul împărţind viteza de zbor la distanţa de parcurs.

Colonelul punea la cale ceva. Delta Force avea din nou un scop pentru a trăi.

— În regulă, ascultaţi, strigă el ca să acopere huruitul motoarelor. Vestea proastă este că nu mai putem acţiona la Beirut.

— La naiba! Murmură McCoy.

— Avionul se îndreaptă într-o direcţie necunoscută. Dar trebuie să vă spun ceva. În după-amiaza asta factorii de decizie de la Washigton şi Ierusalim s-au agitat foarte mult. Unul din cei doi terorişti de la bordul avionului a anunţat mai devreme că are de gând să se prăbuşească cu aparatul deasupra clădirii parlamentului israelian. Informaţia asta este atât de secretă încât nici măcar eu n-o ştiu – dar pilotul acela ATW a pătruns cam cinci mile aeriene răzbătând avioanele Forţelor Aeriene Israeliene în timp ce acestea îl au în bătaia proiectilelor Sidewinder aşteptând ca lui să-i treacă numai prin cap să pătrundă pe malul stâng.

— Am o întrebare, şefule, interveni Bobby Lee.

— Dă-i drumul!

— Asta a fost cu ore în urmă. Unde e avionul acum?

Alexander rânji.

— Tu unde te-ai duce dacă ai fi colonelul Abdul din Jihadul islamic?

— Într-una din ţările arabe prietene, domnule. Bobby se scarpină pe obraz. Libia, poate.

— Ei bine, spionajul militar israelian spune că putem şterge de pe listă locul lui Muammar. Se pare că aceşti terorişti sunt musulmani şiiţi libanezi. Cu opt ani în urmă conducătorul lor sfânt, un imam pe nume Musa al Sadr, i-a făcut o vizită colonelului Gaddafi. A fost doar o vizită de factură socială. Eu cred că Muammar nu l-a prea plăcut pe Musa pentru că l-a făcut să dispară şi le-a spus şiiţilor apoi că acesta se evaporase de la hotelul lui.

— Mda, zise Peterson, serviciul la cameră i-a adus un ou clocit pe tavă.

Alexander aşteptă ca râsetele să se potolească.

— Nu, aceşti şiiţi vor merge mai degrabă în Iran decât în Libia. Dar nu vor ateriza acolo. Nu se ştie de ce, dar colonelul Abdul s-a hotărât asupra unei alte „ţări arabe prietene" cum a spus Bobby, o ţară care, întâmplător, ne e şi nouă prietenă.

Strigă prin uşa deschisă de la puntea principală.

— Teddy, dă-i drumul!

Configuraţia de neconfundat a pistelor unui aeroport apăru pe ecran deşi datele nu fuseseră precizate.

— Ghiceşte cineva? Winnemucca se ridică în picioare.

— Aeroportul Houri Boumedienne Internaţional, Alger, Republica Democrată şi Populară Algeriană, domnule.

Se reaşeză.

— Bingo, Waukene. Alexander făcu o pauză privindu-l pe luptătorul care se reîntorsese la operaţia pe care o făcea mai înainte – ascuţea un cuţit dându-l pe o piatră dură. Nu ştiu cum dracu' am reuşit noi să vă batem.

— Nici eu, domnule.

Înainte ca râsetele să înceteze, colonelul continuă.

— La orele 18 [30] colonelul Abdul a transmis un mesaj prin care făcea cunoscut că va elibera femeile şi copii cu două condiţii. Prima – israelienii vor elibera şapte sute de şiiţi POW pe care i-au luat ca ostateci ca să le acopere retragerea din sudul Libanului. A doua – guvernul grec îl va elibera pe Jaffar Ibn Khalil care a încurcat borcanele şi n-a reuşit să se îmbarce la Atena. El va fi trimis în Algeria şi redat camarazilor lui care se vor afla probabil acolo, aşteptând într-un Boeing 727 ATW cu numele nostru pe el.

— Întrebare, domnule.

— Dă-i drumul, Scott.

— Asta înseamnă că ne putem năpusti asupra nebunului?

Schimbară o privire lungă.

— Asta înseamnă că guvernul algerian ne-a permis să acţionăm direct şi deschis pe aeroportul lor. Preşedintele nostru însă trebuie să dea startul.

CAPITOLUL 13

Orele 21 [45] ... Alger

În timp ce rampa cobora în partea din spate a Herculesului, McCoy fu surprins să vadă o ceaţă subţire răspândindu-se de-a lungul terasamentului. Pâcla avea culoarea şampaniei fiind luminată din spate de luminile de chihlimbar ale turnului de control aflat cam la o jumătate de milă distanţă de pista principală.

Aparatul nu putea rămâne pe aeroport în timpul operaţiunii astfel încât McCoy şi cei treizeci şi şase de luptători care tropăiau în spatele lui trebuiră să se ţină unul de altul din cauza avionului care se balansa puternic, negociind în acelaşi timp cei treizeci de metri de asfalt de-a lungul uşii laterale a unui hangar abandonat.

Un soldat algerian cu o beretă purpurie de care era agăţată o insignă de argint mai mare decât una ţaristă îi ajută să găsească drumul agitându-şi inteligent mâinile îmbrăcate în mănuşi albe de poliţist de la circulaţie.

Permiţând oamenilor săi să intre mai întâi, McCoy îl zări pe Alexander urcându-se în maşina unei persoane importante, într-un Land Rover de un albastru metalizat, ale cărui steaguri refuzau să iasă din suporturile care le protejau.

Timp de câteva secunde McCoy privi aeroportul. Se aşteptase la o ambianţă deşertică, la stele mari atârnând la numai zece picioare (300 m) deasupra punţii. Semăna însă mai mult cu primăvara târzie din locurile natale. Condiţiile de ceaţă puteau facilita apropierea de obiectiv, dar puneau probleme lunetiştilor.

Odată intrat în hangarul plin de ecouri, făcu repede inventarul şi fu mulţumit să constate, cel puţin la prima vedere, că algerienii procuraseră tot ce ceruse Alexander trei jeep-uri militare algeriene, o cisternă de carburant şi două ambulanţe tip Red Crescent, echivalentul Crucii Roşii.

Pe podeaua de culoarea petrolului aşteptau aranjate în teancuri două feluri de uniforme: de mecanici de întreţinere şi cea a forţelor de comando algeriene. Ultima deghizare era completată de un *khaffyeh.* Soldaţii algerieni încercau să explice în franceză cum să-l porţi *avec panache.*

Peterson făcu apel la franceza sa a la Vietnam încercând să traducă

instrucţiunile de folosire corectă a îmbrăcăminţii celor nouă luptători din grupa sa.

Cei mai mulţi soldaţi Delta vor trece din motive politice drept militari ai preşedintelui Chadli Bendjedid. Dacă lucrurile se stricau, algerienii preferau ca restul lumii să creadă că îi doborâseră pe teroriştii din proprie iniţiativă şi cu mijloacele pe care le-au avut la dispoziţie. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit o ţară cu o populaţie de nouăzeci şi nouă la sută de musulmani era să se afle că se acceptase o conlucrare cu americanii.

Înainte de a-şi îmbrăca uniforma de mecanic de întreţinere, McCoy îi luă pe cei doi lunetişti deoparte. Într-un grup de luptători de elită, soldaţii aceştia cu chipuri imperturbabile se evidenţiaseră prin ceea ce Alexander şi McCoy recunoscuseră a fi calitatea de a-ţi menţine controlul propriilor emoţii în situaţii prin care puţini oameni trec, darmite să le mai şi înţeleagă. Timp de ore, zile chiar, aceşti oameni trebuiau să privească un om prin telescopul lunetei – să-l urmărească mâncând, bând, râzând sau disperând – ca după aceea să găsească detaşarea de a-i trage un glonţ în cap când a sosit timpul.

— Va trebui să improvizăm, le spuse.

În mod obişnuit, unul dintre ei observa, celălalt trăgea, iar un al treilea urmărea să nu cumva să le distragă ceva atenţia.

— Neavând nici timp, nici locul suficient de înalt de care avem nevoie, vreau să fiţi înarmaţi cu Remingtons-uri. Va fi destul de greu să trageţi.

Se uită la algerianul care le rânjea în timp ce-l asculta pe Peterson care-o dăduse pe arabă.

— Purtaţi-vă de parcă toţi ne-ar fi ostili aici.

— Poţi fi convins, şefule!

— De fapt... Winnemucca!

— Da! Soldatul se apropie alergând cu M-203-ul pe umăr îmbrăcat în uniforma algeriană.

— Aş vrea să le asiguri spatele, Waukene.

Acesta dădu din umeri în sensul că din punctul lui de vedere era perfect. McCoy zâmbi.

— Ai pus o încărcătură ca de urs?

Operatorul scoase unul din gloanţele explozive de 40 mm de culoare verde-gălbui. Era proiectat să penetreze un blindaj de 5 cm şi să pătrundă pe o distanţă de cinci metri într-un pluton de asalt al infanteriei.

— L-am încărcat ca pentru un *grizzly.*

— Noroc. Vezi să mă strigi tare la noapte ca să mă anunţi.

Winemucca semnaliza împingând cu limba pielea obrazului.

— Ce părere ai despre Zap Unu, Doi şi Trei?

— Consideraţi-vă binecuvântaţi! Luna răsare într-o oră. Daţi-i drumul!

Se uită după ei un timp, după care îşi trase pe corpul bine făcut uniforma de

împrumut punând-o peste costumul negru de paraşutist. Îşi dădu seama că credea cu adevărat în oamenii aceştia şi că n-ar fi ezitat să-i compare cu oricare altă organizaţie de tipul acesta din lume. În fazele de constituire a unităţii, Alexander şi el se antrenaseră cu Serviciul Special Aerian Britanic şi cu unitatea vest-germană *Grezschutzgruppe 9.* Amândouă erau extraordinare, dar mare parte din metodologia fiecăreia din ele era îndatorată trăsăturilor naţionale. Şi Nick şi el au înţeles atunci că nu putea fi constituită o unitate americană nici după SAS sau GSG-9, nici după modelul subestimatei C-T italiene. La opt ani, Waukene Winnemucca era în stare să împuşte un iepure vărgat de Nevada de la o sută de metri, dar a fost nevoie de un act aprobat de Congres şi de o pledoarie specială din partea tuturor şefilor pentru a-i putea obţine decizia de încorporare. Bobby Lee era un maestru în mânuirea radarelor, deşi uneori vorbea atât de greu încât părea rămas în urmă. Totuşi, când lucrurile mergeau foarte prost, se afla întotdeauna la locul potrivit, făcând lucrul care trebuia.

Delta nu făcea întotdeauna lucrurile perfect şi niciodată simplu. Dar dacă o operaţiune planificată perfect nu se desfăşura ca lumea, şi cele mai multe operaţiuni au acest obicei, McCoy îşi dorea să fie alături de aceşti oameni. Era sigur că ei deţin capacitatea nepusă la încercare de a se lupta cu dezastrul şi de a-l transforma în succes.

Corespondentul algerian al lui Nick Alexander era un tânăr colonel nu prea prietenos cu mustăţi întoarse la capete. Musulman fără îndoială, gândea probabil că în noaptea asta guvernul trecuse de partea cui nu trebuia. Ordinele erau însă ordine. Încruntându-se, se întinse peste braţele şoferului de vârstă mijlocie şi atinse claxonul de câteva ori. Aerul era suficient de dens ca să ridice parbrizul după un minut sau două.

Şoferul se scuză în franceză pentru neatenţia sa. Colonelul mormăi ceva în arabă. Alexander zâmbi: istoria modernă a Algeriei putea fi rezumată de cele două propoziţii.

Imediat ce se instalase în Land Rover, primise un monitor portabil ca să poată urmări schimbul de replici ale turnului de control. Mai avea în buzunarul de pe picior un transmiţător Delta, în valoare de douăzeci de mii de dolari, cu capacitate de receptare destinat comunicaţiilor sofisticate prin satelit. Putea fi ţinut într-o singură mână, dar n-avea de gând să-l folosească decât când rămânea singur. Woodbridge dorea ca *nimeni* să nu afle despre posibilităţile fantastice ale acestui aparat miniatural.

Pe ecranul monitorului algerian clipiră fără pauză câteva puncte roşii. Până acum nu se mai recepţionaseră şi alte perle ale înţelepciunii revoluţionare de la bordul zborului 827 care se înscrisese, după cum explicase colonelul cu o oră în urmă, pe o poziţie de aşteptare. Evident, dorea să-şi coordoneze sosirea cu avionul grec care-l transporta pe şiitul nenorocos înhăţat la Atena. Algerienii îi comunicaseră teroristului şef

că doreau ca transferul să se efectueze fără probleme, „pe atât de scurt şi eficient pe cât posibil”.

Pentru moment, Alexander simţi că depăşise faza de început a Confuziei. Schimbul de cuvinte de la Beirut arătase că cei doi terorişti erau la limita epuizării. Colonelul Abdul se luase de foarte probabilul său superior care, din punctul lui de vedere, îşi pierduse din fervoare şi pleda pentru negocierea cu Marele Satana. Tot aşa aflase că ticăloşii bătuseră îngrozitor pe unul din soldaţii Marinei aflat la bord.

Cât timp stătuse în compartimentul de comunicaţii, de-a lungul orelor acelora atât de lungi, se tot întrebase dacă să aducă la cunoştinţa grupului său operativ această informaţie sau nu. În cele din urmă se decise să adopte a doua variantă. Ei se simţeau deja frustraţi şi, dacă operaţiunea eşua din nou, ar fi simţit şi mânie pe deasupra.

Lucrurile păreau să se desfăşoare cum trebuie. Alexander zâmbi pentru sine şi întinse mâna după o ţigară. Tot supărat ofiţerul algerian insistă ca americanul să servească una din tabachera lui din aur pe care i-o şi deschise.

O aprinse încercând să-şi ascundă un început de tuse. Se chinuia să descopere care era echivalentul arab al cuvântului „iute” când se auzi în monitor.

— Algerule, aici zborul 827. Vocea pilotului era răguşită din cauza oboselii. Colonelul Abdul solicită aterizarea...

Cuvintele care urmaseră părură a fi rostite ca o poezie.

— ... sau altfel aruncă avionul în aer. Vom aştepta la sol aparatul Liniilor Olimpice Aeriene. Nu mai putem aştepta.

— Turnule, rosti colonelul algerian după ce-i făcuse un semn de aprobare Alexander, folosind microfonul Motorola de pe Land Rover. Sunt colonelul Aziz. Spuneţi-i să aterizeze pe pista l-2. Îi este interzis să se apropie de terminal. Considerente de securitate. Transmiteţi-i că va fi îndrumat.

— Foarte bine, domnule.

— Îi puteţi permite negociatorului nostru să intre în legătură cu el. E timpul să începem presiunile pentru eliberarea femeilor şi copiilor.

Şoferul trecu printr-un cordon de militari algerieni care înconjura clădirea terminalului şi parcă lângă intrarea de serviciu păzită de două santinele care căscară ochii mari.

— Pe aici, colonele. Aziz zâmbi pentru prima oară. Se înghesuiră într-un lift care-i transportă două etaje şi-i lăsă într-un apartament spaţios cu carpete de pluş maro şi mobilă ultra-modernă – numai sticlă şi crom. Erau acolo o mulţime de arabi îmbrăcaţi englezeşte, stând în picioare, bând ceai şi ciugulind din bolurile pline cu caviar. Câţiva nu-şi putură ascunde dispreţul când dădură cu ochii de costumul de camuflaj şi bereta veche de vreo douăzeci de ani pe care o purta ori de câte ori pleca din Fort Bragg.

Turnul de control întrerupse muzica făcându-se auzit prin microfoanele din tavan. Toţi se uitară în sus.

— Zborule 827, întrebă controlorul de trafic, îl vezi pe omul nostru?

— Roger.

— Te rog să te supui indicaţiilor de parcare pe care ţi le dă.

— Roger.

Ignorând mâna întinsă a mesagerului SUA, Alexander îl întrebă pe Aziz:

— De unde pot studia avionul?

— Urmează-mă!

Fu condus pe balconul de pe care puteai avea imaginea întregii operaţiuni, mai ales că acum briza se înteţise şi ceaţa începuse să se risipească. Primul lucru pe care-l observă uitându-se prin binoclu a fost faptul că toate ferestrele pasagerilor erau acoperite. Transperantele erau trase. De aici nu putea zări parbrizul pilotului. Cum se şi intenţionase, cabina acestuia fusese îndreptată spre zona unde întunericul era dens, nu în spaţiul din jurul terminalului, foarte luminat, de unde teroriştii ar fi zărit silueta operatorilor Delta.

— Zborule 827, aici e Hassan, auzi din monitor o voce mieroasă. Aş dori foarte mult să vorbesc cu colonelul Abdul din Brigada Musa al Sadr a Jihadului islamic.

— Un moment, spuse pilotul.

— Da, da, aici colonelul Abdul, rosti direct teroristul. Alexander zâmbi răutăcios. Omul era terminat de oboseală. Vocea îi era slabă, ca gheaţa de octombrie. Teroristul algerian continuă:

— Camaradul tău tocmai a aterizat.

— Bine... E bine.

— Deci, frate, îţi vei respecta promisiunea?

— Ce ştii de israelieni?

— Au eliberat şaptezeci dintre fraţii noştri care se află acum în drum spre casă.

— Dar asta înseamnă abia o zecime din... din ostaticii care se găsesc în închisoarea Atlit.

— Frate, te rog, comunitatea arabă unită este impresionată de acest gest.

— Eu voi fi impresionat numai în momentul în care toţi cei şapte sute vor fi eliberaţi.

— Colonele Abdul, îţi aminteşti ce este scris? Urmă un moment de tăcere. Abdul închisese microfonul pe care apoi îl redeschise fără a vorbi însă.

— Frate, continuă negociatorul, nu stă scris că: *Allah îi va ierta pe cei fără ajutor, bărbaţi, femei, copii, pe cei care n-au nici forţă şi nici mijloace să scape. Allah e mare şi iertător...?*

Din avion, nimic.

— Abdul prietene, ai auzit cuvintele astea scumpe?

— Da. Mă voi hotărî în momentul în care Jaffar va fi din nou alături de mine.

Alexander se uită la colonelul Aziz.

— Scuză-mă câteva minute.

Primi acelaşi zâmbet ca mai înainte, dar fu lăsat singur.

Scoase transmiţătorul din buzunarul de la picior şi-i dădu drumul. Aparatul avea trei frecvenţe cu ajutorul cărora putea lua legătura cu echipa sa, cu Teddy aflat la bordul avionului Hercules 130 şi cu Woodbridge, la Pentagon.

*

De la volanul cisternei, Scott McCoy ascunse căştile transmiţătorului său sub şapca ATW de baseball şi potrivi microfonul la doi centimetri de buza de Jos.

— Sectorul Unu către toate unităţile Zap.

— Sectorul Unu, aici Zap Unu.

— Te-ai instalat bine?

— Cât de bine poţi s-o faci în cârca unui albatros.

— În regulă.

McCoy se lăsă pe spate. Primul lunetist se afla cocoţat pe un C-47 pe care-l zărise mai devreme parcat de-a curmezişul pistei. Soldatul stătea probabil întins pe una din aripi. Spera ca Zap Doi să găsească un loc mai înalt decât al colegului său, deşi aparatul vechi pe care se instalase acesta se afla la mai puţin de două sute de metri de locul unde urma să staţioneze zborul 827.

— Sector Unu, se făcu auzit acelaşi lunetist. Văd pasărea. Luminile de aterizare se apropie din est-sud-est.

McCoy transmise informaţia şi celorlalţi luptători din sectorul său. Peterson şi Bobby Lee, care în calitate de şefi de grupă aveau la rândul lor transmiţătoare, îşi informară oamenii din subordine.

Toţi operatorii Delta din hangar deveniră tăcuţi ascultând zumzetul armonios al celor trei motoare turbo de tipul Pratt & Whitney.

Bobby Lee şi doctorul Jack, la volanul câte unei ambulanţe, scoaseră capul pe fereastra deschisă şi priviră în sus.

Cel de-al doilea lunetist vorbi în momentul în care McCoy auzi pentru prima oară zgomotul motoarelor aparatului.

— Confirm un ATW 727-200, Sector Unu!

McCoy îl zări pe Peterson rânjind, arătând ca Lawrence al Arabiei în noua uniformă algeriană de comando.

— Ai promis, rosti el în timp ce avionul ateriza zgomotos în aerul dens şi umed. Ridică degetul mare în sus.

— Sector Unu, văd alte lumini de aterizare înspre est.

Nu putea fi decât avionul grec care aducea pe cel de-al treilea terorist la întâlnirea cu cea mai mare surpriză din viaţa lui, din cei douăzeci şi unu de ani ai săi.

— Către unităţile Zap. Vede careva cabina zborului 827?

— Zap Unu – negativ. Avionul se îndepărtează de mine în acest moment.

— Zap Doi – afirmativ. Prin ferestrele de sus văd vârful capului co-pilotului. Mai văd pieptul pilotului. Nici o persoană ostilă în obiectiv. Nu mai zăresc nimic în acest moment. Tâmpitul care dirijează a depăşit marcajul de o sută de metri pe care i l-am făcut.

— Dobitocii, murmură McCoy fără să închidă microfonul.

Colonelul Alexander interveni.

— Maiorule, du-te la Tac Doi.

McCoy căută canalele.

— Aici McCoy.

— În regulă. Avem lumină verde – o singură încercare. Există posibilitatea ca algerienii să reuşească să scoată prin negociere femeile şi copiii de acolo. În schimbul lui Jaffar. Şi, Scott, preşedintele crede că ar fi binevenită o schimbare de tactică. Sunt de acord cu el.

McCoy îşi frecă fruntea cu vârful degetelor.

— Okay, Nick, şi eu cred la fel. Să nu aşteptăm prea mult însă. Portiţa se poate trânti chiar înainte de a ne da noi seama ce s-a întâmplat.

— Tu ştii mai bine. Împrăştiaţi oamenii!

Maiorul atinse de două ori claxonul cisternei şi soldatul algerian deschise uşa hangarului. Operatorii lui Peterson săriră din mers în autovehicul. Delta Force pornise în noaptea ceţoasă spre zborul ATW.

CAPITOLUL 14

Orele 22 [20]... Alger

Lăsând în seama lui Mustafa paza echipajului din cabină, Abdul se repezi pe interval apucându-i de guler pe oamenii miliţiei Amal şi indicându-le locul unde să se ascundă.

— Acolo, frate, dar nu te ridica decât dacă trebuie să tragi.

Ca o precauţiune suplimentară, ascunse câte un om înarmat în partea din faţă a avionului şi în fiecare din cele două toalete. O apucă pe stewardesă de încheietura mâinii şi întrebă:

— Trebuie să-mi spui, domnişoară Gretti, cum poate urca cineva în avion fără să folosească rampa. Nu-i voi lăsa să ataşeze una la aparat. Fata închise ochii pentru o

clipă.

— Vorbeşte!

Ochii i se deschiseră larg.

— Scările din spate pot... pot fi coborâte.

— Ştii să umbli cu ele?

— Da.

— Excelent... N-am vrut să strig chiar aşa la tine.

O bătu uşor pe mâna de care o strângea după care îi dădu drumul.

— Şi ce se va întâmpla acum, colonele Abdul?

— O să vezi. O să vezi, drăguţă. Revolverul îi ieşise de la brâu şl îl împinse la loc în timp ce se grăbi să ajungă în cabina piloţilor, închizând uşa după el. Avu timp însă s-o zărească pe micuţa Ellen dormind în braţele mamei sale. Ar fi dorit s-o trezească şi să-i spună veştile bune, dar realiză repede că ea nu le-ar fi înţeles. Cineva atât de micuţ înţelegea atât de puţin ceea ce simţea, era o binecuvântare.

Privi cu atenţie prin parbriz dar nu zări decât întunericul nopţii şi sclipirea vagă a lunii înspre est. Pe punctul de a răsări, luna arunca un văl delicat de ceaţă peste coada avionului vechi parcat pe pistă ceva mai departe.

— Din această clipă, se adresă el căpitanului Campbell, uşa va rămâne închisă în permanenţă.

— În regulă.

— Şi imediat ce umplem rezervoarele de combustibil vei fi gata să porneşti motoarele din nou. Trebuie să fii pregătit de plecare când îţi spun.

— Colonele Abdul, şi echipajul şi eu nu mai suntem în stare să conducem în siguranţă avionul. Avem nevoie de odihnă.

Teroristul făcu semn pilotului să tacă, dar nu-l pocni. Învăţase până acum să mânuiască singur butoanele de comunicare cu solul. Îşi puse căştile şi se întinse să dea drumul microfonului. Ceru să vorbească cu Hassan.

Negociatorul interveni imediat:

— Da, frate?

— Fie – voi elibera femeile şi copiii de îndată ce Jaffar ajunge la avion.

— *Allah Akbar.* Hassan păru pe punctul de a plânge. El e pe cale să... Ai fost măreţ, frate.

Abdul se făcu auzit în celelalte cabine.

— Doamnelor şi domnilor, am veşti excelente pentru dumneavoastră. Jihadul Islamic a fost de acord să elibereze toate femeile şi copiii de la bordul acestui avion.

Uralele se auziră şi prin uşa închisă.

— Îţi mulţumesc, Abdul, zise căpitanul Campbell încercând să zâmbească deşi era atât de obosit.

— Când plecaţi, se adresă el în continuare pasagerilor, lăsaţi aici toţi banii şi bijuteriile. Ele reprezintă daunele pe care guvernul vostru trebuie să le plătească pentru

crimele comise împotriva poporului şiit.

Mustafa era confuz.

— E bine să-i lăsăm să plece? Israelul nu i-a eliberat pe toţi oamenii noştri, Abdul…

— O s-o facă. Sunt slabi în faţa hotărârii noastre.

— Va părea că *noi* demonstrăm slăbiciune când… Abdul trecu grăbit pe lângă el, deschise uşa cabinei şi-i făcu nerăbdător semn lui Gretti să se apropie.

— Repede, unde-i chestia aia care alunecă?

Ea îi arătă pachetul fixat lângă uşa de la intrare.

— Aia se cheamă tubul de salvare.

— Ştii să umbli cu el, nu?

— Da.

— Foarte bine… Vino cu mine acum. Strecurându-se în cabina de clasa întâi, Abdul se opri să-l bată aproape afectuos pe umăr pe soldatul blond. Unul din ochi îi era atât de umflat încât nici nu-l putea deschide, în timp ce celălalt devenise doar o dungă roşie. Se uită confuz la terorist nevăzând probabil nimic în afara petei însângerate de pe propriul iris.

Zâmbind, acesta îşi continuă drumul printre rânduri informându-le pe evreice că are cine să aibă grijă de soţii şi fiii lor în Liban. Nu era celebră ospitalitatea arabă? Îşi sărută vârful a două degete şi le depuse pe obrazul fetiţei adormite.

— Va trebui să-i spui tu la revedere în locul meu. În loc de răspuns, mama fetei îl privi. Ajungând în dreptul uşii îi făcu lui Gretti semn cu ochiul şi se strecură afară, lăsând să se vadă o parte din chipiul său.

— Hai, Gretti, vino şi aruncă o privire! Când privi asfaltul, ochii fetei se lărgiră.

— Ce vezi?

— Un Mercedes alb. Oameni înăuntru. Un autobuz electric se apropie. Are un drapel imens. Se uită la el. E scris în arabă?

Abdul se uită afară o clipă.

— Da. Spune: *Vorbeşte-le credincioşilor, fă tot ce stă în puterea ta pentru că şi noi facem la fel.*

— Din Coran.

Privirea i se încălzi când îi făcu semn că da.

— Eşti o femeie curajoasă.

Ea scrută din nou cu privirea întunericul de afară.

— Un bărbat coboară din Mercedes. Vine încoace.

— Dar cei care sunt cu el?

— Ei au rămas în maşină.

— Vezi vreun soldat? Oameni înarmaţi?

— Nu… văd o cisternă… tip vechi… În spatele ei nişte ambulanţe.

Abdul chicoti.

— Ce face tânărul?

— Îmi face semn să deschid uşa.

— Azi-dimineaţă puţin îmi păsa dacă o să-l mai văd sau nu vreodată. Dar tare m-aş bucura să-l iau în braţe. Coboară scările din spate pentru fratele meu, domnişoară Gretti.

McCoy îşi lăsă obrazul să se odihnească pe covrigul volanului dându-şi silinţa să pară plictisit în timp ce ultima stewardesă, şefa celorlalte, dacă ierarhia reprezenta ceva pentru liniile aeriene, îşi dădea drumul să alunece prin tubul de salvare în braţele celor două oficialităţi guvernamentale algeriene care ţinuseră morţiş să-i sărute pe toţi cei care fuseseră eliberaţi de terorişti, înainte de a urca în autobuz, câteva femei priviră trist înapoi spre avionul ATW. Mai aveau încă pe cei dragi la bord.

O strălucire difuză anunţa la est un răsărit de lună plină pe cerul înnorat. Ochii lui McCoy nu părăsiră nici o clipă întunericul de afară în favoarea avionului. Era sigur că cineva îl supraveghea şi nu dorea ca vreunul din cei trei şiiţi de la bord să-şi dea seama că Peterson şi „comandoul lui arab" se apropiau târându-se pe burtă prin buruienile mici dar dese care înconjurau pista.

Colonelul Alexander îi întrerupse gândurile făcându-se auzit în căşti.

— Sector Unu, confirmă că eşti pe poziţie. Maiorul se încruntă, conştient că Woodbridge îl obligase pe colonel să ceară confirmarea respectivă.

— Toate unităţile sunt pe poziţie şi aşteaptă. E ultima femeie. O pot vedea în picioare la intrarea din faţă vorbind cu cineva pe care nu-l pot zări. Tu poţi, Bobby?

— Negativ, Sector Unu, răspunse acesta din ambulanţa care se afla în faţa aeronavei. Indiferent cine e tipul, cert e că stă ghemuit lângă uşa cabinei de comandă. Sunt nişte tipi cam ciudaţi la bord.

— Asta e, şopti McCoy când femeia îşi dădu drumul să alunece în tub. A ieşit, Nick. Scările din spate sunt încă coborâte. Indicaţii.

— Aşteptaţi.

— Nu, nu, nu, gemu McCoy în timp ce colonelul se consulta din nou cu Washingtonul. Se agăţă cu mâinile de volan când motoarele Mercedesului sedan începură să toarcă, iar autobuzul se îndreptă spre terminal. O s-o facă din nou de oaie... iar o să încurce treburile.

Intui răspunsul din respiraţia lui Alexander.

— Toate unităţile Delta – daţi-i drumul! Faceţi-i praf! McCoy îşi umflă plămânii cu aerul pe care până atunci îl drămuise şi coti pe pistă până ce aşeză maşina perpendicular pe aripa stângă a aparatului. Trase frâna de mână şi se asigură că manşeta de la uniforma de mecanic nu se strânsese în jurul pistolului automat de calibru 45 pe care şi-l legase de pulpă. Militarul de lângă el apucă pistolul automat tip

Ingram MAC-l0 de pe podea şi-l îndreptă asupra uşii.

Bobby Lee şi doctorul Jack aduseră ambulanţele cam la nouă sute de metri de roata principală.

Pentru prima oară, McCoy îndrăzni să se asigure personal că nici unul din oamenii lui Peterson nu putea fi văzut târându-se prin iarbă. Conturul neregulat al tufelor nu era întrerupt de nici o formă umană.

Transperantele de la ferestrele pasagerilor erau coborâte, dar nimeni nu se gândise să închidă uşa din faţă sau să tragă scările. Din cele nouă închizători ale avionului două erau larg deschise – un noroc de neimaginat.

— În regulă, a sosit timpul să-i dăm drumul, îi spuse luptătorului de alături. Coborî şi scoase din camion scara. Era atent ca obrazul de care atârna microfonul să fie mereu în umbră. Se apropie de marginea aripii, montă scara, şi se întoarse după furtunul pe care îl desfăşură sperând că părea extrem de convingător, că era natural în mişcări.

Conectorii necesari realimentării se aflau sub aripă, dar nu asta îl interesă pe McCoy când se caţără deasupra. Zborul spre Beirut consumase jumătate din cantitatea de carburant şi ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să dea teroriştilor treizeci şi două de mii de litri de JP-5 – suficient să ajungă în Iran.

Potrivi furtunul într-un rezervor care nu exista şi se prefăcu că-l umple la capacitatea maximă. Avusese un motiv serios să se urce pe aripă şi acesta deveni evident în momentul în care începu să se legene înainte şi înapoi plimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Un transperant se ridică la una din ferestre, dar fu imediat coborât. Micul lui dans fusese observat de la clasa turist.

— Aşa-i băieţi, şopti McCoy, e doar maimuţa cea grasă care vă va pocni imediat.

Antrenamentele pe Boeinguri 827 furnizate de FAA arătaseră că, atunci când echipele anti-teroriste se urcă pe aripi, mişcarea poate fi detectată din interiorul aparatului.

McCoy zâmbi pentru sine. Acum teroriştii nu vor mai da atenţie mişcării care altfel i-ar fi avertizat de apropierea duşmanului Cu mâinile în şolduri, întoarse spatele avionului şi puse în funcţiune microfonul.

— Okay, Delta, îi dăm drumul, Fără comunicaţii, începem în şaizeci de secunde. Închideţi radiourile.

În afară de faptul că nu dorea ca luptătorii săi să fie distraşi de pălăvrăgeala din căşti în timpul acestor momente critice, McCoy ştia că peste cincizeci şi două de secunde nimeni nu va auzi altceva decât cea mai cumplită serie de împuşcături de la cea mică distanţă experimentată vreodată. Zgomotul va fi însoţit de străfulgerări de lumină care l-ar putea determina pe terorist să creadă că fusese invitat ca spectator la Geneză.

În cele din urmă porniseră. Aproape că nu-i venea să creadă.

Treizeci de secunde.

Pipăi cu partea interioară a braţului sfredelul ultrarapid pe care îl avea asupra sa. Îl va folosi ca să implanteze încărcătură explozivă ce va arunca în aer lanţul de siguranţă de la ieşirea în caz de urgenţă de pe partea sa. Echipa lui Peterson va face acelaşi lucru pe aripa opusă după ce se vor căţăra cu o scară extensibilă, izolată şi uşoară.

Prostia teroriştilor care lăsaseră scările de sub burta avionului coborâte permitea celor două grupe operative accesul rapid în interiorul aparatului. Niciodată nu s-ar fi gândit că le va fi oferită o şansă de genul ăsta.

Atâta timp cât uşa principală rămânea deschisă larg, grupa lui Bobby putea strecura înăuntru pe cel mai scund membru al ei, după ce în prealabil ar fi aruncat câteva grenade de diversiune.

Ca şi la săritura cu paraşuta, începutul era greu, după cum recunoscuse unul din soldaţii care avea câteva sute de lansări la activ.

Încă douăzeci de secunde.

Bobby va agăţa scara de buza uşii principale pentru omul care va intra primul. Va striga apoi cu accentul său american inconfundabil:

— Jos! Ţineţi capul jos! Toată lumea la podea! Şi Delta îşi va câştiga banii.

Zece.

Mâna lui McCoy începu să tragă de fermoarul uniformei de împrumut.

CAPITOLUL 15

Orele 22 [32]

Când o zări pe stewardesa brunetă coborând din Mercedesul alb, Nick Alexander ştiu că ea era persoana cu care trebuia să stea de vorbă. El tocmai coborâse din lift şi încerca să ia pe ascuns legătura cu McCoy, utilizând transmiţătorul fără ca Aziz să-l observe. Nu era bine. Sectorul Unu nu răspundea. Alături, Aziz îi explica plin de mândrie că respectiva cuşcă era făcută din cel mai fin oţel japonez.

— Este cel mai modern lift din Algeria.

Pentru a treia oară de când intrase în camera aceea plină de VIP-uri care se îndopau cu cafele şi Coca-Cola, Aziz îl invită:

— E mult mai bine să rămâneţi să observaţi totul din balcon. Cred că apreciaţi delicateţea extraordinară cu care guvernul meu tratează întreaga afacere.

— Trebuie să stau de vorbă cu câţiva dintre ostatici.

— Vi-i aduc eu în balcon.

— Nu e timp, îl întrerupse Alexander ţâşnind din lift imediat ce se deschiseră uşile şi luând-o la goană pe coridor către intrarea terminalului.

Privindu-i pe ostaticii care coborau din autobuz se gândi că văzuse ieşind din peşteri după un bombardament cu B-52 vietnamezi sângerând pe ambele urechi, dar care arătau mult mai bine. Nu-i condamna pentru felul cum se prezentau. Ca unul care nu trecuse prin experienţa traumatizantă de ostatic, intuia doar prin ce trecuseră aceste femei şi copii în timpul, parcă fără sfârşit, care începuse de dimineaţă.

El avea însă nevoie de cineva stăpân pe sine.

Stewardesa brunetă refuză mâna care i se întindea ca s-o ajute la coborârea din Mercedes, preocupată doar să-şi aranjeze marginea fustei ca să-şi acopere picioarele. Deşi evident obosită şi plină de vânătăi, părea interesată, chiar la modul apreciativ, de ceea ce vedea în jur.

Alexander îşi cultivase o anumită capacitate de a măsura oamenii necesară în clipele când selecţiona personalul pentru Delta. Recunoştea acum în tânăra femeie calitatea pe care o căuta de fiecare dată la viitorii luptători. Fata săpase adânc în propria fiinţă, mai mult decât i-ar fi putut cere oricine altcineva şi, dacă reuşea s-o convingă că era necesar, ea ar fi continuat ce începuse.

Cu Aziz pe urmele sale, se apropie de ea:

— Vă rog să mă scuzaţi.

Pentru o clipă fu şocată de costumele negre.

— Cine sunteţi...?

— Colonelul Alexander din armata SUA.

— Oh, zise şi-şi aranja o şuviţă care îi intra în ochi. Gretti Wemer.

— Stewardesa şefă.

— Da, colonele, stewardesa şefă.

— Nu prea am timp şi am nevoie urgentă de nişte informaţii.

Fata clipi de câteva ori şi se întoarse spre avionul aflat în depărtare.

— Ce-o să se întâmple? Se pregăteşte ceva? N-avea rost s-o mintă.

— Da, soldaţii vor încerca să pătrundă în avion şi să-i salveze pe ceilalţi ostatici.

— Comandourile noastre de elită, interveni Aziz. Totul va fi bine. Lucrurile vor decurge paşnic.

— Nu! Strigă Gretti. Trebuie să-i opriţi!

Privind spre avion colonelului i se păru că zăreşte o umbră micuţă pe aripă. Mai mult ca sigur era McCoy la câteva secunde de pătrunderea în interior.

— De ce? Spune-mi de ce!

— Îi vor ucide pe ceilalţi pasageri aflaţi la Beirut. I-au dat pe soldaţi şi pe evrei jos din avion când s-au urcat ceilalţi terorişti.

Alexander simţi cum perspectiva sa asupra lucrurilor devine iar neclară:

— *Care ceilalţi teroriştii?*

— Cei care au ieşit din containerul pentru mâncare. Sunt doisprezece şi au

arme. Arme mari.

Alexander scoase la iveală transmiţătorul – la dracu' cu secretele!

— Către toate sectoarele! Alertă roşie! Totul se anulează! Confirmaţi!

Mări volumul, dar numai tăcerea se lăsă auzită.

— Alertă roşie, Delta! Confirmaţi, fir-ar să fie!

— Aici e Zap Trei!

— Dă-i drumul, Winnemucca.

— Sectoarele care pătrund înăuntru au închis comunicaţiile acum treizeci de secunde. Intră.

— Trimite o rachetă roşie, repede!

— Acum.

Alexander îşi scoase arma din spatele volanului. Racheta de 40 mm arse extrem de puţin. Cerul înnorat îi atenua mult din efect.

Trebuie în plus să-i mai ţină piept şi lui Aziz care-l apucase de braţ.

— Colonele Alexander! Înţelegerea încheiată între guvernele noastre nu prevede o intervenţie atât de evidentă din partea dumneavoastră. Aţi fost de faţă când s-au stabilit condiţiile.

— Ştiu. Apăsând puternic pe schimbătorul de viteze, Alexander împrăştie cu maşina un grup de militari care, văzând stopurile aprinse venind din ce în ce mai aproape, nu ştiură dacă să tragă sau să salute.

Se năpusti printre autobuzul şi Mercedesul oprite în apropiere aprinzând girofarul de pe capotă şi dând drumul sirenei să urle.

— Fir-ar să fie! Las-o baltă, Scottie!

Alunecând pe cele patru roţi, întoarse maşina pe pistă îndreptând-o cu toată viteza spre cabina pilotului. Luă în plin şocul izbiturii în piept când traversă şanţul nu prea adânc paralel cu pista. Simţi cum îşi pierde răsuflarea, dar nu abandonă cursa. Trecu prin tufişul întunecat hotărât să reuşească.

Lui Scott McCoy nu-i venea să creadă. Mai întâi o rachetă de semnalizare şi acum o sirenă gălăgioasă. Se îndrepta spre ei părăsind terminalul. Îşi pierduse Alexander minţile în aşa hal încât să-i lase pe algerieni să comită o tâmpenie atât de mare chiar în secundele hotărâtoare de dinaintea uneia dintre cele mai dificile pătrunderi: aceea într-o cabină supraaglomerată?

La gândul că Delta căzuse în capcană şi că însuşi colonelul Alexander era ostatic simţi cum îi tremură fiinţa.

Totuşi operaţiunea trebuia să continue. Nimic n-o mai putea ţine în loc. Scosese deja burghiul ultrarapid pregătit să găurească învelişul aripii în imediata vecinătate a balamalelor de la ieşirea de urgenţă.

— Mustafa! Fraţilor! Zbieră o voce din uşa principală. Americanii!

Urmă o rafală de Kalashnikov uşor de recunoscut trasă din zona scărilor care fură ridicate cu această ocazie. Gloanţele nu şuierară în apropierea lui McCoy, dar acesta observă că cisterna începuse să piardă din kerosen lăsând două dâre în urmă. Făcu semn militarului care se şi repezise să-l acopere cu MAC-ul lui 10 să intre înapoi în cabina camionului.

— Du-l de aici!

Din spate auzi motoarele avionului puse în funcţiune şi simţi aerul mişcând în jur. O altă rafală de pistol automat fu trasă din uşa principală. Zări cu coada ochiului flash-ul de lumină cu câteva secunde mai devreme aşa că reuşi să se arunce pe burtă.

— La dracu!

Bobby şi oamenii lui săriseră din ambulanţe şi se aflau în drum spre avion când le strigă peste zgomotul acum asurzitor al motoarelor turbo:

— Înapoi! Nu trageţi!

Îl zări şi pe doctorul Jack sub aeronavă. În retragere acesta îi făcu semn de renunţare şi lui Peterson.

Un Kalashnikov latră din nou. Lipit de aripă, McCoy se gândi la cisterna cu combustibil de sub el. Realiză abia când auzi că teroristul încarcă arma din nou că nu el era ţinta, ci tubul de salvare. Cu o rafală scurtă ticălosul îl reteză exact la jumătate, dar nu putu să închidă uşa imediat.

Rostogolindu-se de pe aripă se prăbuşi în patru labe pe asfalt, scrutând atent întunericul. Lumina anticoliziune de pe avion începu să pâlpâie împrumutând scenei un aer fantastic. Între două intervale de întuneric îi putu vedea pe băieţii lui Bobby alergând furişat să-l acopere dinspre ambulanţe.

Soldatul care îndepărtase cisterna de aparat se sprijinea de capotă aţintind cu ţeava retezată a MAC-ului său uşa principală a avionului. Carburantul se scurgea pe asfalt într-o baltă din ce în ce mai mare.

— Depărtează-te de camion, strigă McCoy la el. Omul alergă câţiva metri şi apoi se aruncă în tufişurile din apropiere. McCoy nu auzi nici o comunicare din avion, dar realiză vag, aproape la modul abstract, că fusese ridicat în aer şi aruncat la distanţă, că hainele şi părul îi fuseseră pârlite şi că cisterna era acum o minge imensă, portocalie de foc.

— McCoy! Îl strigă Alexander de la volanul jeepului pe care sclipea girofarul. Te simţi bine?

Făcu un pas fără să mai calce într-o groapă invizibilă, plină cu noroi, cum se întâmplase imediat după ce fusese împuşcat în picior în timpul ofensivei Tet.

— Da, răspunse apropiindu-se de colonel. Ce dracu' s-a întâmplat?

— Alertă roşie... s-a anulat.

Gloanţele veniră din cealaltă parte a jeepului şi făcură praf parbrizul.

— Dar îi aveam! Am fi putut să-i prindem! Colonelul îi făcu semn că nu.

Zborul 827 începuse să alunece pe pistă.

— Americanilor! Inconştient, unul din terorişti ieşi în uşă, la vedere.

— Crăciun fericit! Îi ură McCoy apucând pistolul. Faţa şiitului se găsea la nu mai mult de o mie de metri. E aproape prea uşor.

N-apucă să tragă pentru că Alexander îl împiedică apucându-l de braţ.

— Sunt cu doisprezece terorişti mai mult la bord decât am crezut noi.

— Ce?

— Au primit întăriri la Beirut.

Ochii lui McCoy nu părăsiră uşa avionului, încremeni în clipa când văzu că un bărbat tânăr era îmbrâncit pe margine şi silit să stea cu mâinile legate în faţa teroristului. Acesta îşi scoase revolverul de la brâu şi-l înfipse în ceafa ostaticului.

— Aia-i tunsoare militară, Nick! McCoy aproape că ţipa. E unul de-ai noştri! Tipul ăla e de-al nostru!

— Delta, opriţi focul! Strigă Alexander. Apoi se adresă teroristului: Vorbeşte!

— Poate că acum Cowboy-ul ăla de preşedinte al vostru ne va crede că vorbim serios!

Îl sili pe ostatic să se aplece înainte, după care îl împuşcă în ceafă. Trupul se prăbuşi pe asfalt. În urma lui, teroristul trânti uşa. Umbra fuselajului se topi în întuneric, dispărând la timp din ochii lui McCoy. Cotise spre stânga astfel încât soldatul ucis era acum luminat din plin de flăcările palide care se ridicau deasupra cisternei.

Pilotul ridică aparatul în zbor.

Nedumerit, Peterson alergă spre McCoy şi Alexander scoţându-şi khaffiyeh-ul cu care îşi şterse transpiraţia şi machiajul de camuflaj.

— Zap Doi spune că-i vede clar pe cei doi de la cârmă. Vrea instrucţiuni.

— Spune-i că nu, rosti Alexander.

Avionul se înălţase. În câteva secunde va dispărea.

În tăcere, membrii unităţii se apropiară de cadavru. Cineva îi aprinsese o brichetă. Bobby Lee îşi scoase cuţitul şi tăie legăturile scoţând la iveală culoarea urâtă a unei vânătăi.

Ochii lui Alexander se umeziră. Privirea i se concentra pe strălucirea lunii. Cu excepţia lui McCoy toţi evitară să-l privească.

— Dacă vreunul din voi vrea să afle de ce nu l-am putut salva pe omul acesta, spuse în cele din urmă, atunci să vă spun că am descoperit că în timpul escalei la Beirut teroriştii au primit întăriri. Erau cu doisprezece puşti automate mai mult decât ştiam. Dacă n-am fi renunţat, şaizeci de americani, nu unul, ar fi fost morţi acum.

Se opri. Când vorbi din nou, păru să-şi controleze mai bine vocea.

— Să aducă cineva o pătură. Trebuie acoperit. Să fiu al naibii dacă las vreun ticălos să facă bani cu fotografia unui puşti care a murit departe de ţara lui.

McCoy se retrase deoparte. Se uită spre est. Luna strălucea puternic printr-o crăpătură a plafonului de nori. După un minut sau două se auziră în spate paşii cuiva.

Fără să se întoarcă ştiu că-i Alexander.

— Unde ne ducem acum, Nick?

Alexander aprinse un Winston.

— După ei.

Înainte de a stinge chibritul, lăsă să-i scape un suspin. Razele lunii îi luminară chipul tensionat. Aruncă jos ţigara.

— Mergem după nemernicii ăia, Scottie.

CAPITOLUL 16

18 iunie 1985... orele 15 [00]

Stătea în partea din spate a cabinei de la clasa turist pentru că întotdeauna se aşeza cât mai aproape posibil de coadă în timpul zborului. Îi creşteau astfel şansele de supravieţuire şi Raffi Amir era o autoritate în materie de supravieţuire, deşi era totodată şi un fatalist convins. Era o combinaţie ciudată; cu toate acestea, la el mergea. Şi n-avea amestecate în părul creţ şi fire de sare printre cele de piper ca s-o şi dovedească?

Performanţa de a împlini vârsta de patruzeci şi nouă de ani nu era uşor de realizat. Prin încercare şi greşeală învăţase totul despre ce înseamnă riscul şi asumarea lui. Riscuri bune şi riscuri rele. Riscuri tragice ca în Shakespeare sau cam aşa ceva. Şi riscuri amuzante. Ca cele de azi, probabil.

Purta haine sport, dar nu cravată. Oftând zgomotos, se scotoci în buzunarul tixit de unde scoase o rodie coaptă. Un dar de la un prieten dintr-un kibbutz care probabil le păstra pe cele mai bune pentru el. Observând petele care apăruseră pe cămaşa şi pantalonii lui albi, îşi scoase batista şi şi-o întinse în poală. Apoi, cerând în gând nevestii să-i mulţumească pentru grijă pe care o manifesta de a nu-i da prea mult de lucru, rupse carnea moale a fructului cu degetele sale lungi.

Oferi câteva seminţe individului de alături, dar acesta rămase nemişcat şi tăcut în scaunul de lângă fereastră.

— Ei, murmură Raffi, poate că ai şi tu necazurile tale, nu?

Un vagonet, încărcat cu containere de bagaje era împins în preajma hangarului şi adus lângă Boeingul 827-200F.

— Ce, alte bagaje?

Se scotoci în buzunarul interior al hainei de unde scoase o cutiuţă de plastic cu

două perechi de căşti.

— Ia, ia, oferi din nou şi fu iar ignorat. Dădu din umeri şi-şi puse căştile. O să-ţi pară rău.

Strângând rodia între genunchi, Raffi îşi acoperi faţa cu palmele.

Din trei locuri diferite aflate în jurul avionului, izbucniră într-o succesiune luminoasă trei explozii mascate. Acestea însă erau focuri de artificii faţă de ce urmă după aceea: o lumină aurie străluci chiar între palmele lui Raffi pictând portocala din visul său în aceeaşi nuanţă. Exploziile deconcertante urmară una după alta în număr de cinci. Trompetele Armagedonului.

Se asigură că stătea perfect nemişcat, pentru că atunci când reuşi să vadă zări nişte forme negre în capătul cel mai îndepărtat al cabinei şi, brusc, şi pistoale.

Pistoale, foarte bine – dar tipul de lângă el se cutremură de două ori şi se prăbuşi în faţă.

— *Ein breira,* îl consolă el. *Nu ai de ales.*

— În ordine, strigă luptătorul american punându-şi arma de calibru 45 înapoi în toc. Se îndreptă hotărât spre Raffi. Ei? Întrebă, întinzându-se să-l aşeze pe nătărăul de alături la loc în scaun.

Unde ar fi trebuit să se afle nasul erau lipite două gloanţe de ceară.

— Foarte drăguţ. Vă mulţumesc că aţi aruncat în aer ieşirile de urgenţă. Chiar era nevoie de puţin aer la clasa turist.

Zâmbind, Raffi se întoarse spre uşa prin care colonelul Alexander îşi făcu intrarea cu cronometru! În mână. *O funcţie mare. Dacă aş ocupa-o, eu n-aş avea o burtă ca asta.* Fără să-şi dea seama, începu să-şi mângâie stomacul care-i ascundea centura.

— Douăzeci de secunde, rosti Alexander. Maior Scott McCoy, dă-mi voie să-ţi prezint pe Raffi Amir de la Mossad.

Maiorul ridică o sprânceană. Părea puţin surprins.

— Spionajul *israelian?*

— Chiar aşa. Raffi îşi dădu jos centura şi izbucni în râs. Uită-te ce am făcut din cauza grenadelor tale!

Rodia fusese zdrobită între picioare. Începuse să tamponeze pata roşie cu un colţ al batistei umezit cu salivă.

— Îmi pare bine că vă cunosc, zise maiorul. M-a cam surprins.

— Să vezi un nătărău viu aici? Zâmbind forţat, McCoy recunoscu.

— Ei bine, cam cu asta ne ocupăm noi – luăm prin surprindere. Nu-i aşa?

Ridicându-se, Raffi se uită încruntat la pata imensă de pe pantaloni. Se asigură apoi că Magnumul său Smith & Wesson se mai afla în toc, după care îi făcu semn lui Alexander să-i arate drumul.

Ajuns jos clătină din cap în faţa rămăşiţelor contorsionate şi negre ale motorului din stânga.

— Domnilor, acesta era un avion El Al înainte de a avea proasta inspiraţie de a

se întâlni cu o rachetă palestiniană. Din fericire, pilotul a aterizat la timp. Altfel...

Lăsă propoziţia intenţionat neterminată.

— Când am auzit că Delta Force a voastră vine în Israel am pus câteva scaune înăuntru. Reuşită treabă, nu?

— Ne bucurăm că anticipaţi lucrurile de care avem nevoie, domnule Amir, rosti Alexander.

— Spuneţi-mi Raffi, vă rog. Dădu iar trist din cap privind motorul. O lovitură bună.

— Domnule?

— *Anticipaţi lucrurile de care avem nevoie.* Israelul este prea mic, amplasat între doi inamici mari, astfel încât nu poate face altfel.

Se lumină brusc la faţă.

— Colonele Alexander, amândoi de fapt, voi considera o onoare dacă acceptaţi să luaţi cina cu mine şi familia mea. Putem discuta atunci problema. Promit să nu vă reţin mult. Mai târziu, în noaptea asta, trebuie să iau avionul spre Safad.

— Vă mulţumesc, dar nu cred că m-aş simţi bine părăsindu-mi oamenii...

— Rămân eu cu ei, domnule colonel. Vom exersa până când vom reuşi timpul de zece secunde după care le dau drumul pentru o binemeritată odihnă.

— Vezi, colonele, s-a aranjat. Te pot trimite cu elicopterul înapoi, faci numai cinci minute până aici.

Alexander îi arătă costumul de zbor de exerciţiu.

— Nu ştiu dacă sunt potrivit îmbrăcat...

— Colonele, în Israel asta-i ţinuta de ceremonie. În regulă? Să mergem.

Nick Alexander îşi înghesui trupul uriaş pe scaunul din faţă al unui Fiat demodat şi rablagit.

— Scuză dezordinea, spuse Raffi. E şi maşina familiei. Soţia mea e violoncelistă.

În spate erau înghesuite caiete cu note muzicale, plase cu rodii şi o minge de fotbal. De sub scaunul stricat al lui Raffi ieşea încărcătorul unei Uzi SMG. *Deci aşa arată viaţa în linia întâi a terorismului mondial,* gândi Alexander. Şi-l putea cu uşurinţă imagina pe Raffi oprindu-se în drum spre casă la piaţa din apropiere să cumpere o sticlă de vin rose de California, un avocado copt şi o cutie cu gloanţe de calibru 9.

— Sunteţi pentru prima oară în Israel, colonele?

— Nick. Dacă tu eşti Raffi, eu sunt Nick.

— Bineînţeles.

Ofiţerul de contrainformaţii râse încetişor, ignorând salutul indiferent al santinelei care păzea poarta principală a bazei aeriene. Ieşiră într-un bulevard aglomerat semănând foarte bine cu altele similare din Dallas şi Los Angeles. Le deosebea doar

faptul că, pe parcursul a doi kilometri, Alexander numără trei maşini blindate mici şi două camioane militare.

— Nu. Am mai fost o dată în anii şaizeci. A fost o escală de două zile în drum spre Iran. N-am văzut prea multe atunci.

Raffi păstră tăcerea câteva momente, după care spuse:

— Excursia din noaptea asta are legătură cu ostaticii voştri.

Alexander se încorda.

— I-au localizat oamenii voştri?

— Să spunem doar că au eliminat nişte variante neplăcute.

— Adică?

— Ostaticii nu sunt nici în satul Druze din Munţii Shouf şi nici, cel mai rău caz, sub controlul Hizbollahului în Bekaa Valley.

— Oamenii voştri sunt siguri că au fost daţi jos din avion?

— Da, toţi cu excepţia căpitanului şi echipajului.

— Fii sincer cu mine, Raffi! Unde crezi că l-au dus?

— Sunt în Beirutul de vest pe undeva. Nu-i spune încă preşedintelui tău chestia asta până nu mă întorc de la Safad. În condiţiile în care nimeni nu vrea să vorbească de o parte şi alta a Liniei verzi în Beirut, trebuie să avem încredere în oameni care în mod normal n-ar merita-o.

Alexander căută privirea lui Raffi.

— Îi vrem pe ticăloşii ăia cu orice preţ.

— Şi Israelul vrea să puneţi mâna pe ei, Nick. Fii convins de asta! Ai încredere în noi că-ţi vom da fiecare bucăţică de informaţie pe care o aflăm. Dar într-o ţară confuză ca bietul Liban nu sunt uşor de scos la iveală.

Viră pe o alee plină de noroi care-i conduse în faţa unei căsuţe modeste din cărămidă, unde fuseseră plantaţi măslini şi portocali. Petecul de pajişte din jurul lor nu era prea bine îngrijit.

Raffi trebui să claxoneze de două ori înainte ca un băieţel să apară în goană dintr-un ungher al curţii şi să-şi ia bicicleta din poartă.

Alexander crezu că reuşise să-şi ascundă bine mirarea când fu prezentat doamnei Amir, o femeie frumoasă între douăzeci şi treizeci de ani legănând în braţe o fetiţă de câteva luni. Totuşi, când gazda lui se retrase în bucătărie să prepare nişte băuturi, ea îi explică cu naturaleţe situaţia ca şi cum i-ar fi citit întrebarea în ochi şi ar fi găsit-o perfect justificată.

— Noi suntem cea de-a doua familie a lui Raffi. Prima lui soţie şi fiul au fost ucişi de o bombă. S-a întâmplat în autobuz, la nici un kilometru de aici.

Zâmbind, Raffi se năpusti brusc afară din bucătărie ţinând în palme nişte dopuri de urechi în loc de pahare.

— Uite ce-am uitat să scot din urechi! Am crezut Nick, că aşa vorbeşti tu, mai încet. Cât despre tine – zise întorcându-şi privirea caldă spre soţie – ştii tu mai bine ce

cred...

CAPITOLUL 17

Orele 16 [00]... Beirut

Georges avea cea mai bună maşină din tot Beirutul. Mercedesul său negru lustruit cu mâna era mult mai impresionant decât vehiculele imposibil de descris pe care ambasadorul american fusese obligat să le folosească în locul limuzinei sale Cadillac. Maşina lui Georges devenise deja în aşa măsură un simbol al hotărârii şiite încât nimănui nu-i trecu prin cap s-o mai împodobească cu portrete ale Ayatollahului Khomeini sau ale imanului dispărut Musa al Sadr cum se procedase cu celelalte autovehicule şi camioane din şir.

Convoiul se pusese sub protecţia miliţiei Amal încă de la hipodromul Racetrack, simbolul decadenţei coloniale franceze distrus în întregime în timpul luptelor dintre israelieni şi palestinieni.

Pe bancheta din spate a Mercedesului, Abdul stătea confortabil, sorbind ceai printr-un cub de zahăr pe care-l ţinea între dinţi. Georges se afla încă afară certându-se cu câţiva din locotenenţii lui, cu toţi odată.

Amal, gândi dispreţuitor primul. Nu reuşise să-i convingă pe oamenii organizaţiei că trupele de comando pe care le văzuse pe aeroportul din Alger erau americane, nu algeriene.

Georges începuse acum să ţipe şi să gesticuleze agitat. El nu fusese de acord să alcătuiască convoiul cu ostatici la hipodrom. Considera că era prea aproape de Rue de Damasc cunoscută mai bine ca Linia verde. Acesta era teritoriul neutru aflat între cele două jumătăţi în care fusese împărţit oraşul, creştină şi musulmană. Era parte din oraş care se împânzea cu manifeste şi lozinci ori de câte ori luptele continuau fără pauză timp de mai multe luni.

Ideea de a pune laolaltă toţi ostaticii într-un singur loc în Beirutul de vest nu-i plăcuse lui Abdul. O şi spusese la conferinţa de dimineaţă. Dorea să-i împartă pe americani în grupuri mici şi să-i ducă la Barăcile Militare Abdullah din sudul Libanului.

Din păcate miliţia Amal nu era pregătită să asigure paza captivilor.

Imediat ce sosiseră pe aeroportul din Beirut după eşecul american din Alger, toţi ostaticii – cu excepţia echipajului ATW care rămăsese la bord în paza lui Jaffar - fuseseră împărţiţi în „celule disciplinare" a câte cinci sau şase oameni fiecare. La rândul lor, grupele acestea mici au fost împrăştiate în Ras Beirut, o componentă virtuală a miliţiilor islamice.

Apoi un bei încăpăţânat hotărî că el s-ar descurca mai bine în timpul negocierilor cu guvernul lui Gemayel dacă jumătate din ostatici ar fi lăsaţi pe mâna lui. Într-o oră miliţia Amal l-a scăpat de povară împuşcându-l. Până şi Georges trebui să admită, ezitant şl pe ocolite, că el personal nu putea exercita autoritatea necesară pentru a-i avea sub control pe toţi ostaticii atâta timp cât aceştia erau închişi în locuri diferite şi puşi sub paza atâtor grupuri. În consecinţă, îşi instrui facţiunile să-i aducă pe prizonieri legaţi la ochi la Stadionul Municipal. Peste noapte s-a aflat vestea că una din miliţiile druzine minase zona astfel încât locotenenţii lui îi sugerară ca loc de întâlnire hipodromul.

Abdul protestase amintindu-le că americanii pot zări prin satelit şi un om care se scarpină în nas.

Zâmbind, Georges îl asigură că parăzile religioase erau la fel de des întâlnite la Beirut ca şi armele.

Abdul cedă şi se hotărî să însoţească convoiul. Se mai resimţea de pe urma deturnării avionului, dar ce simţea era o oboseală plăcută şi relaxantă. Mustafa şi el deveniseră celebrităţi, dar erau adulaţi în tăcere astfel încât spionii falangişti, foarte numeroşi în Beirutul de vest, să nu-i găsească.

Georges se apropie grăbit de maşină. În urma lui venea un locotenent furios pe care-l ignoră urcându-se în Mercedes.

— Repede, îi spuse şoferului, dă-i drumul.

— Încotro?

— Ah... spre bulevardul Saed Salaam. Dădu din cap şi i se adresă lui Abdul. Este de necrezut – în ultimul moment au decis că nu-i vor pe prizonieri atât de aproape de plajă.

— Poate că au dreptate.

— Nu, nu... Georges trase manşeta apretată scoţând-o în afara mânecii. În acest moment, singura noastră preocupare majoră ar trebui să fie un raid al miliţiilor creştine de-a lungul Liniei verzi.

— Dar un atac israelian dinspre mare?

— Israelienii nu se vor amesteca. E problema Statelor Unite.

Unul din bodyguarzii care se aflau pe scaunul din faţă îi turnă o ceaşcă de ceai dintr-un termos.

— Şi americanii au învăţat ceva din hapul amar pe care l-au înghiţit cu ocazia salvării prosteşti a ostaticilor din Iran. Un dezastru. Până şi ei au admis-o.

Abdul se uită pe fereastră. Convoiul urmărea Mercedesul. Prizonierii legaţi la ochi nu se vedeau. Fuseseră înghesuiţi pe podelele automobilelor sau îmbarcaţi în camioane militare. Barele de protecţie, acoperişurile şi capotele maşinilor se îndoiau sub greutatea oamenilor înarmaţi ai miliţiilor.

— Trebuie să-mi spui. Ceva, Georges.

— Da, frate.

— Am citit în ziar că atunci când am aterizat pentru prima oară la Beirut, tu ai declarat că miliţia Amal nu va sta de vorbă cu criminalii care au comis o faptă atât de îngrozitoare.

Georges întâlni privirea stăruitoare a lui Abdul, după care se întoarse spre fereastră. Făcu semn cu mâna unor bătrâni care pufăiau dintr-un tub chirurgical ataşat la pipele lor placate cu argint – hookahs-uri.

— Nu înseamnă nimic, frate. Politică. Aveam nevoie de puţină credibilitate pentru a putea negocia eliberarea oamenilor noştri din Israel.

Un grup de tineri urlând de bucurie, cu banderole albe pe cap, se apropie de Mercedes trăgând cu Kalashnikovurile lor în aer. Câteva din tuburile fierbinţi ale gloanţelor căzură pe capota lustruită a maşinii lui Georges înainte de a aluneca jos. Acesta strigă la unul din bodyguarzi:

— Afară! Ia-i de-aici! Strică totul acum la sfârşit. Omul coborî din maşină şi dădu la o parte restul de tuburi de gloanţe rămase, avertizându-i pe tineri că dacă nu stau deoparte vor încasa câteva gloanţe din M-3-ul lui. Când dori să-şi reia locul, Georges i se adresă şi lui şi partenerului:

— Mergeţi pe capotă şi preveniţi alte secte de huliganism de tipul ăsta. Amândoi.

— Dar eu nu mai văd dacă ei merg pe capotă, interveni şoferul.

— Amândoi am zis! Faceţi ce v-am spus! Se linişti după ce luă o gură de ceai.

— Uită-te la astea! Îi arătă grămezile de gunoi nestrânse de pe stradă. Îngrozitor. N-am cerut ieri să facă curat aici?

Nimeni nu răspunse.

Dintr-o conductă spartă ţâşnea cu putere un torent de apă care se scurgea la vale. Ici şi colo pisici dolofane, pe jumătate sălbatice, stăteau la pândă să agaţe din resturile plutitoare pe cele mai bune de mâncat. Îi amintiră lui Abdul de un film de Walt Disney care-i plăcuse când era copil. Urşi mari aşteptând să prindă cu laba peştii care înotau în jur. Zâmbetul uşor se şterse. Îşi dusese o dată fiica la cinematograful acela de lângă Place des Matyrs. Un alt film de Disney: *Davy Crockett.* Focurile de armă o speriaseră.

Şoferul apăsă pe claxon fără întrerupere.

— A cui e baricada asta? Întrebă Georges. Nu trebuia construită nici o baricadă pe strada General de Gaulle în dimineaţa asta.

Bodyguarzii săriră de pe capotă şi se îndreptară grăbiţi spre o duzină de oameni îmbrăcaţi în uniforme zdrenţuite şl prăfuite. Doi dintre ei, observă Abdul scoţându-şi

pistolul de la brâu şi lipindu-şi-l de picior, erau înarmaţi cu LAW-uri anti-tanc bune de aruncat la gunoi ca tot ce aveau americanii de oferit, inclusiv prietenia tor.

Militarii păreau a fi şiiţi, dar cum puteai fi sigur de asta?

Una din gorilele lui Georges se întoarse alergând să dea raportul. Şeful lui deschise precaut geamul anti-glonţ cât să-i audă vocea.

— Cine sunt?

— Până noaptea trecută au luptat alături de Forţele libaneze, dar au dezertat. Acum îşi spun...

Bărbatul căzu într-o tăcere stânjenitoare.

— Am uitat cum îşi spun, dar sunt fraţi de-ai noştri. Cred că pe unul îl şi cunosc.

— De ce ridică o baricadă aici?

— Adună contribuţii pentru... pentru cum îşi spun ei acum.

— Maniera asta de extorcare trebuie să înceteze, zise Georges scoţând un carnet gros de cecuri din portofel. Uite – şi mai repede!

— Ei cer dolari americani.

Oftând, scoase din buzunar o bancnotă de o sută de dolari. Evită privirea lui Abdul.

— Nu e momentul acum să te târguieşti.

Militarii au tras la o parte bariera din lemn şi convoiul se târî mai departe. Oamenii miliţiei lui Georges îşi descărcară armele în aer ca un gest de solidaritate cu nou-formata facţiune musulmană.

Abdul se surprinse ducând dorul scopului final pe care-l simţea aproape când se afla la Bekaa. Acolo se ducea războiul sfânt, nu aici, în ciondăneala asta care nu duce nimic la bun sfârşit.

— Ia-o pe aici, îi arătă Georges şoferului. Cineva mi-a spus că s-a prăbuşit o casă în Rue el Assad noaptea trecută.

În partea cea mai de vest a oraşului, ţărmul stâncos al Mediteranei adăpostea o veche garnizoană franceză, o biserică creştină şi un complex şcolar. Garnizoana devenise acum sediul cartierului general al miliţiei Amal. Cu buncărul său cu faţa spre mare şi adăpostul anti-bombardament de la subsol, ea constituia cel mai sigur loc de amplasare pentru miliţiile din Beirut. De altfel aici au şi fost aduşi cei doi ostatici din Marina SUA imediat ce au părăsit aeroportul.

Au fost transportaţi dincolo de barajul de santinele, pe o alee îngustă care trecea prin faţa unui cuib de antiaeriană ascuns într-o vie aproape de mal.

— Până acum, zise Georges în timp ce Mercedesul se angaja pe alee, i-am lăsat pe maroniţii de alături în pace.

— Câţi creştini mai sunt acolo?

— Numai unul, un călugăr în vârstă. Preotul şi restul parohiei s-au mutat în est. L-au lăsat pe fratele John să aibă grijă de biserică. El mai e acolo.

Mercedesul fu parcat lângă o camionetă Volkswagen pe care scria Şcoala

maronită de pe muntele Liban. Un bărbat cu barba încărunţită se afla în imediata ei apropiere, ocupat să aranjeze cu nişte foarfeci ruginite un tufiş de trandafiri. Privi surprins convoiul gălăgios, dar îl recunoscu pe Georges şi îi zâmbi.

— E slab de minte? Întrebă Abdul lovindu-şi semnificativ fruntea cu degetul.

— Chiar prea mult, dar e foarte util uneori. Ori de câte ori Amnesty International sau Naţiunile Unite ne fac câte o vizită, eu îi conduc la fratele John al-Khazen. Cum pot fi consideraţi intoleranţi oamenii organizaţiei Amal când numărăm în rândurile noastre şi călugări maroniţi?

Abdul se uită încruntat la bătrânul îmbrăcat într-o rasă ponosită cu mânecile lungi, fluturând.

— Îmi vine greu să cred că ne curge acelaşi sânge prin vine.

— Vino să vă fac cunoştinţă!

Coborând din maşină, Abdul întoarse salutul luptătorilor căţăraţi pe ferestrele vechii garnizoane.

— Frate John, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Abduliah, un foarte bun prieten de-al meu.

Bătrânul dădu fără interes din cap. Abdul îi întoarse spatele.

— Frate, continuă Georges, am nevoie de spaţiul dumitale pentru un timp. Ai ceva împotrivă?

— Nimic. Avea vocea slabă a unui om foarte bătrân, întotdeauna îmi pare bine să vă văd, domnule Georges.

— Foarte bine. Acum, dacă ne dai voie... Călugărul făcu o reverenţă şi se îndepărtă spre biserica sa ciupită de gloanţe. Leaderul Amal făcu semn unuia din locotenenţi să vină spre el. Mustafa se ciocni de ofiţer zâmbind băieţeşte de mulţumire că aveau de lucru.

— Slim, vezi dacă mai sunt saci în sala de gimnastică.

— Câţi ne trebuie?

— Cincizeci. Ah, da, şi încă şase pentru celulele de la subsol.

Ochii locotenentului se măriră.

— Şi unde am să găsesc atâţea saci?

— Caută şi în hotelurile bombardate. Acum, Mustafa...

— Domnule?

— Am să consider că-mi faci o favoare personală dacă te ocupi tu de americanii pe care-i ţinem în şcoală. Ar fi ca o continuare, o completare a acţiunii.

— Şi dacă se încearcă o operaţiune de salvare, toţi ostatecii vor muri, interveni Abdul.

— Sigur, frăţioare.

Alergă apoi spre convoi să grăbească coborârea prizonierilor din camioane.

— Acum... Georges înconjură cu braţul umerii lui Abdul. Vei primi comanda asupra celor opt prizonieri speciali pe care îi vom ţine separat de ceilalţi.

— Evreii?

Georges dădu din cap ca şi cum s-ar gândi la altceva.

— Ţine-i la distanţă de soldaţii Marinei.

Evitând ghimpii, apucă un trandafir în palmă şi-l mirosi.

— Minunat! Merita să fi văzut grădinile astea cu zece ani în urmă.

— Le-am văzut, se zbârli Abdul. Am avut şi eu o casă şi o familie aici, în oraşul ăsta, cu zece ani în urmă.

— N-am vrut să-ţi aduc aminte, încercă Georges să repare atingându-l uşor cu palma pe braţ. Dar pentru a doua oară, celălalt se feri. Îţi promit, frate, că indiferent la ce rezultate vor ajunge negocierile, sioniştii vor fi eliberaţi cei din urmă… dacă vor mai fi vreodată eliberaţi.

Clopotele aveau un sunet clar, dulce. Când briza bătea dinspre mare ca acum, puteau fi auzite şi de la o distanţă de doi-trei kilometri din oraş. Fratele John trase clopotele din nou, în acelaşi fel, după care dădu drumul frânghiei. Efortul îl lăsa fără răsuflare.

Se uită la ceas: 6 [45]. Trebuia să mai aştepte treizeci de minute. Va folosi însă bine minutele respective.

Culese de pe scările clopotniţei exemplarul său voluminos din Kitab *al-Hude, îndreptarul,* şi-o porni şchiopătând mai rău din cauza efortului pe care îl făcuse. Oprindu-se sub pinul stufos, îşi făcu mâna streaşină la ochi. Marea era de un roz adânc, încântător.

Îşi continuă plimbarea coborând poteca spre promotoriul şi banca de marmură pe care medita în fiecare seară la această oră, cu excepţia serilor în care furtunile se abăteau asupra refugiului său preţios şi izolat.

De dincolo de golfuleţ, de pe partea lor de ţărm stâncos, oamenii miliţiei Amal îi făcură semn cu mâna şi se reîntoarseră la ocupaţia lor. Se chinuiau să fixeze un alt stâlp de metal în pământul tare cu ajutorul unui pickhammer. În ultimele ore, montaseră deja cel puţin doisprezece stâlpi de felul acesta, transformând fiecare spaţiu liber din apropierea cartierului general şi şcolii într-o pădure metalică. Se întrebă la ce foloseau. Să fie nişte antene mai speciale?

Călugărul deschise tomul legat în piele. Înăuntru erau un creion bont, mititel şi o hârtie cu semne de tipul celor pe care le predase cu ani în urmă studenţilor săi de la Geometrie. Se întrebă câţi dintre ei muriseră de atunci, din zilele acelea de pace, dar risipi cu o ridicare din umeri gândul acesta trist.

Atent, reuşind cu greu să-şi controleze mâna paralizată, schiţă vechiul buncăr şi poziţia lui exactă, dimensiunile reale ale garnizoanei şi conturul clădirii mari din cărămidă a şcolii.

Cu ani în urmă, atât de mulţi încât îi venea să zâmbească când îşi amintea ce fel de om era atunci, mâncase, dormise şi învăţase arta războiului în cartierul acela general prăpădit. Luptase în Forţele Frenaise ale Libanului, armata colonială de ocupaţie.

Acum, îngânând un cântec liturgic, îşi imagină un baraj al artileriei pe plaja însorită, distrugerea cuibului de antiaeriană, bombardarea curţii pline de vehicule militare şi sediul dispărând într-un nor de flăcări şi fum.

Autocritic, compară schiţa cu scena familiară din faţa ochilor. Nu poţi fi niciodată prea exact când e vorba de spionaj. Îşi petrecuse întreaga zi încercând să descopere cât mai multe fără a stârni suspiciunea celor de la Amal.

Închizând cartea cu schiţa, se ridică şi, mânat de impuls, o apucă pe poteca îngustă care urca panta spre şcoală. Militarul de la intrare îi refuză politicos accesul înăuntru astfel că fu nevoit s-o ia pe lângă peretele vestic al sălii de sport.

La o fereastră zăbrelită zări chipul cu trăsături fine ale unui tânăr care privea nefericit pădurea de stâlpi de afară. Un tânăr american, îşi aminti, şi-l binecuvântă zâmbind pe bărbat făcând asupra lui semnul crucii. Acesta îi răspunse la zâmbet încercând să-i transmită ceva ce călugărul nu putu desluşi doar citindu-i buzele. Se uită din nou la ceas şi grăbi pasul spre biserică.

De sute de ani, poporul său, maroniei rămăseseră o insulă catolică, loială papei de la Roma, izolată în mijlocul unei mări islamice. De aceea ei întotdeauna s-au bazat pe alianţe cu cei din afară: mai întâi cu cruciaţii, apoi cu francezii, israelienii şi, cel mai recent, cu americanii al căror soldat pierise atât de trist şi neaşteptat dintr-un capriciu libanez.

Fratele John pătrunse în vestibulul întunecat intrând prin uşile principale care, ca în toate bisericile, erau îndreptate spre vest. Îşi continuă drumul de-a lungul coridorului. Ecoul paşilor săi se auzea tare, amintindu-i de pustietatea care domnea aici acum. Traversă partea estică a bisericii bântuită de vocile tăcute ale corului şi ajunse în spatele altarului unde se aplecă cu un trosnet al genunchilor ca să atingă podeaua care ascundea închizătoarea secretă. Un panou alunecă într-o parte: era uşa compartimentului care adăpostea un radio de tipul M1 pe care-l primise de la un fost student de-al său, acum colonel în miliţia falangistă.

Şapte şi un sfert – sosise timpul.

Codul pe care-l folosise când trăsese clopotele îi anunţase pe cei de la cartierul general falangist din Beirutul de Est că urma să transmită un mesaj în următoarele treizeci de minute. Timpul comunicărilor radio trebuie să fie cât mai scurt posibil astfel încât specialiştii sovietici cooptaţi de forţele musulmane să nu dispună de răgazul necesar descoperirii locului de unde se transmiteau misterioasele dialoguri în siriană, o limbă moartă derivată din aramaică – limba pe care o vorbise Cristos, cum le tot amintise el studenţilor.

Măcar unul dintre ei o învăţase ca lumea şi îi răspundea acum din jumătatea

creştină a oraşului.

Fratele John lipi schiţa la care lucrase de unul din vitraliile prin care intra lumina.

CAPITOLUL 18

Orele 21 [00]... Israel

Bobby Lee găsise o chitară abandonată de cineva pe platforma orchestrei. După zece minute şi renunţase să cânte la ea. În ciuda protestelor celorlalţi colegi începuse să zdrăngăne o melodie pe care credea că şi-o amintea.

— Şi cum se cheamă cântecul ăsta? Întrebă doctorul Jack ridicându-şi privirea din trusa medicală.

— Duceţi-vă dracului cu toţii!

Medicul îl aprobă din cap.

— Ştiam eu c-o cunosc de undeva.

Quonsetul era echivalentul unui club EM, deşi în seara asta tot personalul, fie angajat, fie nu, fusese trimis în altă parte şi localul cedat unităţii Delta. Erau vreo duzină de mese în stilul anilor cincizeci. Bobby stătea singur la una din ele. Pusese chitara pe masă şi se pregătea să soarbă din berea din faţă când privirea încruntată întâlni chipul lui McCoy aplecat asupra aceleiaşi hărţi a Beirutului pe care o studia încă de când terminaseră masa. Peterson trăsese trei scaune unul lângă altul şi se întinsese deasupra lor să doarmă protejându-şi cu braţul îndoit ochii de lumina prea puternică a neonului.

Pentru a treia oară în seara asta nişte israelieni bătură în uşă. Cum nimeni nu le răspunse, plecară. Unul din luptătorii care păzea intrarea de la adăpostul transperantelor raportă că grupul zăbovea sub felinarul din faţă de parcă n-ar fi ştiut unde să se ducă.

— Hei, astea sunt amazoane.

— Repetă!

— Femei, Bobby Lee, spuse din nou militarul rostind cu atenţie cuvintele. Femei care au pe umeri automate M-l6.

— Asta o spui ca să mă ameţeşti, nu?

— Ei şefule, îl întrebă Winnemucca pe McCoy, ce zici, le lăsăm să intre?

— Mie-mi cam miroase a şmecherie de indian bătrân, îi avertiză un alt militar. Amintiţi-vă ce le-a făcut micuţelor *Hausfraus* când au ieşit în oraş la Wiesbaden.

L-au simţit venind, zise Waukene cu un zâmbet uşor.

— La dracu, Winnemucca – l-au simţit probabil de vreo doisprezece ori în noaptea aia şi nimeni dintre cei pe care-i ştiau nu mai reuşise performanţa până atunci.

— Doamnele pleacă, domnilor, raportă de după transperante cercetaşul. Ne pierdem şansa de infiltrare.

Toată lumea se uita acum la McCoy care, gânditor, sorbi îndelung din bere şi lăsă apoi pe masă halba. Zâmbi pentru prima oară după întâmplarea de pe aeroportul din Alger.

— Acum ascultaţi-mă cu atenţie. Alexander o să-mi frece chelia pentru asta – zâmbetul i se transformă în rânjet – dar noi suntem mecanici de elicoptere care întreţin aparatele pe care li le-am vândut. Deci daţi-i drumul şi puneţi mâna pe amazoanele alea, înainte de a pleca.

Se auziră urale şi Winnemucca se repezi să dea la o parte barele care blocau uşa. Câţiva luptători îşi loviră unul altuia palmele în semn de fericire, iar doctorul Jack dădu cu pumnul în masă întrebând cum ar putea obţine rapid şampanie.

Totuşi, când Winnemucca conduse înăuntru cele zece femei tinere, rumoarea glasurilor din Quonset se stinse. O tăcere stranie se lăsă, dar fu risipită de McCoy care spuse:

— Eu sunt sergentul Al York şi ăştia sunt oamenii mei din Escadrila 69 de Elicoptere.

— Americani? Întrebă cea mai îndrăzneţ îmbrăcată dintre ele. Oh! Respiră ea uşurată atingând uşor în semn de scuză braţul lui Waukene. Ne era teamă că sunteţi egipteni.

Bobby Lee râse până îi dădură lacrimile, dar apoi se alătură celorlalţi ocupaţi să arunce în indian cu bucăţi de sandvici la auzul strigătului de război cu care acesta întâmpinase cuvintele femeii.

Câteva momente mai târziu una din tinere veni şi se aşeză la masa lui.

— Cânţi?! Întrebă cu un accent puternic.

— N-aş putea spune... Nu prea.

Femeia îşi puse coiful de inspiraţie israeliană pe masă şi agăţă arma de spătarul scaunului. Îşi strânsese părul închis la culoare într-un coc. Avea faţa rotundă, dar era drăguţă, roşie în obraji, de parcă şi-i ciupise special, deşi el ştia că n-o făcuse. Totul la ea era sănătos şi natural.

Absent, încercând să n-o privească prea stăruitor, ciupi o coardă.

— Te deranjează dacă ascult şi eu?

— Oh, pe clopotele iadului, sigur că nu. Îşi reveni şi-i oferi una din cele patru beri din raţie. Mă numesc Bobby Lee.

— Naarah.

Trebui să-i pronunţe numele de trei ori până reuşi cât de cât să-l pronunţe ca ea. Îi zâmbi stânjenit şi spuse:

— Sună drăguţ chiar şi în felul în care îl pocesc eu. Ţinea sticla de bere cu ambele mâini.

— Îţi place să repari elicoptere?

— La nebunie. Dar tu... tu eşti în armată?

— Da şi nu. Zâmbind, fata clătină din cap.

— Da, am auzit că şi noi am avut aşa ceva pe la începutul anilor şaptezeci. Asta era înainte de a mă înrola eu.

— Eu am vrut să spun că... eu fac parte din Nahal. Bobby dădu din cap de parcă pricepuse ce-i spusese ea. Se gândi câteva clipe după care o întrebă:

— Ce fel de organizaţie e asta?

— Tineretul luptător. Un fel de organizaţie naţionala. El aruncă o privire armei.

— N-aş zice.

— Suntem instruiţi să luptăm şi să muncim. Facem - cum îi spuneţi voi – agri... agri...

— Agricultură?

— Da, zâmbi ea timid. Facem agricultură acolo unde e prea periculos să construim un kibbutz. În nord, în general.

— Doar femei?

— Ah, nu, sunt şi bărbaţi.

Intui vag că printre ei nu se număra şi prietenul ei.

— Plecaţi undeva?

— Nu, ne reîntoarcem la orele de instrucţie. Mine.

— Pus sau detectat de mine?

— Detectat.

Văzu în ochii ei că ceva se întâmplase recent. Era ceva legat de mine, ceva despre care ea nu era încă pregătită să vorbească.

— Îmi pare rău, spuse.

Ea dădu din cap şi zâmbi din nou.

— Pe mine să mă scuzi... curiozitatea mea.

— Da?

— Eşti cowboy? Bobby Lee chicoti.

— Nu, dulceaţo, eu sunt un expert. Fruntea fetei se încreţi de uimire.

— Vrei să spui un biscuiţel?

— Nu, un fel de om al munţilor, un muncitor, un nimeni.

Fata tot nu înţelese.

— Bine, un expert e un cowboy care conduce un camion jegos Chevy în loc să călărească. Ai înţeles acum?

Ea chicoti instantaneu lăsând să i se vadă dinţii albi în contrast cu faţa foarte bronzată.

— Cuvintele astea...

— Dă-mi voie să-ţi explic altfel atunci. Noi credem în aceleaşi lucruri ca şi cowboy-i.

Deveni serioasă.

— Adică?

— Ei bine... Deveni serios, dar continuă. Nu întorci spatele cuiva care are necazuri, nu loveşti niciodată în cineva care nu se poate apăra, mai ales femei şi copii – niciodată.

— Nici în familiile duşmanilor voştri?

— Eu nu mă războiesc cu familia. N-am făcut-o şi n-o s-o fac niciodată.

Fetei i se umeziră ochii.

— Aş vrea să trăiesc într-un loc unde acest cod este respectat de toată lumea.

Nu ştiu ce să-i spună aşa încât îi acoperi degetele cu palma lui.

Un ofiţer al Forţelor Aeriene Israeliene se năpusti înăuntru şi strigă din uşă ceva în ceea ce el crezu că nu putea fi decât ebraică.

— Ce s-a întâmplat? O întrebă pe Naarah.

— Avionul nostru – zise în timp ce înşfacă coiful şi arma – pleacă numaidecât.

— Aşteaptă... unde pleci? Vreau să spun, unde e baza ta? Dă-mi un loc unde ţi-aş putea scrie!

— Nahal Golan.

Se şi alăturase celorlalte în goana spre uşă.

— Unde? Întrebă ajungând-o din urmă şi scotocindu-se prin buzunare după hârtie şi stilou, dar dând numai de capac. Aici, scrie-mi pe mână.

Ţinând pe umăr arma şi sub braţ coiful, scrise ceva în palma lui Bobby după care îi strânse mâna cu blândeţe.

— La revedere, Bobby. Dumnezeu să te aibă în pază!

McCoy îl opri la uşă.

— Până aici, prietene.

Neconsolat, acesta privi cum se topeau în întuneric siluetele fetelor. Apoi îşi privi palma la lumină, încurcat, i-o arătă maiorului.

— Unde dracului e şi oraşul ăsta?

— Ăsta nu-i un oraş, Bobby. E un cuvânt. *Shalom* înseamnă pace.

Bărbatul privi fix întunericul de afară şi se reîntoarse la masa lui.

McCoy închise uşile clubului şi era pe punctul de a le încuia când un elicopter Huey fără însemne se roti deasupra şi ateriza într-un nor de praf. Îmbrăcat în uniformă de şef de echipaj, un bărbat sări din mers şi alergă spre el.

— Maiorul McCoy? Urlă el ca să acopere zgomotul motoarelor.

— Da!

— Trebuie să veniţi cu mine, domnule!

În cabină se mai aflau Nick Alexander şi ofiţerul israelian de la Mossad – Raffi Amir. Imediat ce maiorul se instala într-unul din scaune, aparatul se ridică în aer.

— Aşează-te comod, maiorule, i se adresă Raffi încercând să acopere zgomotul atât de familiar pentru McCoy. Îl mai auzise în Vietnam.

— Am înţeles că nu pleci în nord în seara asta.

— Nu. Raffi le arătă luminile unui C-l41 care rula pe pistă. Merge altcineva acolo acum. Nick şi eu am primit nişte veşti extraordinare în timpul cinei. Elicopterul ne-a luat din curtea şcolii de lângă casa mea. Băieţelul meu adoră când se întâmplă lucruri din astea.

— Ce fel de veşti?

— Am să te pun la curent cu încă o persoană. N-aş vrea să repet totul de două ori. Un semn al vârstei, nu-i aşa?

McCoy se relaxa. Alexander îşi încrucişase braţele pe piept – semn că era mulţumit. Fără să-l vadă Raffi, îi făcu semn cu degetul mare în sus.

În câteva minute zăriră luminile Tel-Avivului de-o parte şi de alta a aparatului, prin uşile deschise din lateral. Sclipirile becurilor de pe locurile mai înalte ale plajei se reflectau în apele întunecate ale Mediteranei. Pilotul coborî brusc aparatul şi următorul lucru pe care-l zări McCoy era faptul că zburau printre zgârie-nori şi luminile de diferite culori care se reflectau prin geamurile birourilor treceau cu viteză maximă pe lângă ei ca în filmul *2001.*

Tipii ăştia se pricep cu siguranţă să scoată tot ce pot de la echipamentele

pe care le au, gândi el când presiunea sângelui în cap reveni la normal. Zări fugitiv nişte litere uriaşe în ebraică pe una din clădirile de care se apropiau acum încet.

— Mossadul? Îl întrebă pe Raffi crezând că acestea erau cartierele generale ale Institutului Central Israelian de Informaţii şi Misiuni Speciale cunoscut în general sub numele de Mossad care în ebraică înseamnă „institut”.

— Nu. Raffi păru amuzat. Este „Joseph Brothers International Textiles”.

Elicopterul ateriza pe unul din cele două locuri special amenajate de pe una din clădiri.

— Ce este?

— S-o numim o *anexă* a Mossadului. Bine aţi venit la sediul Misiunilor speciale, domnilor.

Un bărbat tânăr îmbrăcat cu o cămaşă de golf şi pantaloni de lână, privea atent o hartă pe care McCoy o recunoscu cu uimire a fi odiseea zborului 827.

— Asta-i tot, mulţumesc, îl expedie Raffi şi se uită la ceas. A trebuit să-l convocărn pe director chemându-l de la o nuntă – nu a lui, desigur. În acel caz noi ne-am fi dus acolo şi i-am fi şoptit la ureche din spatele rabinului.

Se uită spre tavan. Un alt director Huey se lăsă auzit în timp ce se apropia de clădire.

— A sosit. Îmi pare rău că nu vă pot spune numele lui, dar e secret de stat. Nici măcar soţia lui nu trebuie să ştie că este directorul Mossad. El răspunde numai în faţa primului ministru şi apoi, probabil, înaintea nevesti-si.

Raffi păru că numără în gând treptele de la elicopter până în sala în care se aflau. Îşi încheie nasturii la haină încercând să ascundă într-un pliu al pantalonilor pata de rodie.

Un bărbat rotofei în jurul vârstei de cincizeci de ani se avântă prin uşile duble.

Se mişca atât de hotărât încât pântecul nu mai părea dizgraţios.

— Nick Alexander? Constată el mai mult decât întrebă.

— Da, domnule.

— Vreau să-ţi strâng mâna.

McCoy văzu în laba de urs a directorului mâna de dimensiuni normale a colonelului.

— Plăcerea e de partea mea, domnule.

— Acesta este adjunctul lui, maiorul Scott McCoy, continuă Raffi prezentările.

— Bine, bine. Omul avea nu numai o strângere de oţel, dar şi o privire

pătrunzătoare. Născut să zboare, îl califică el imediat pe McCoy.

— Directorul, zise Raffi, a fost şi el paraşutist. A luptat la Entebbe.

— Destinul, Amir, destinul. Şi toate din cauza ăstuia. Se aplecă şi ciocăni cu degetul piciorul stâng. Suna a gol. Asta m-a împiedicat să fiu acum în Uganda şi-l urăsc pe sirianul care m-a doborât la Entebbe.

— Ştiu ce simţiţi, interveni Alexander. Directorul clătină din cap a înţelegere.

— Ca să fiu sincer, Nick, trebuie să-ţi spun că misiunea de la Teheran era compromisă de la început. Logistica! Distanţele! Se lovi cu palma peste frunte. Dar admir curajul de a încerca. V-aţi impus lunii prin faptul că aţi încercat. Ei, Amir, care sunt noutăţile?

— Ostatecii au fost localizaţi în Beirutul de vest. McCoy simţi un pumn în spate.

— Toţi? Întrebă directorul.

— Da. Cu excepţia echipajului ATW americanii sunt în acelaşi loc: la cartierele generale ale brigăzii Amal şi la şcoala maronită din apropiere. Noi alcătuim deja hărţile şi planul de acţiune pe care le vom pune la îndemâna prietenilor americani.

— Bine... bine. Cât de veche e sursa ta?

— Cam de patru ani.

— Nu e grozav.

— Agentul lucrează pe filieră falangistă.

— Deci nu putem comunica direct cu el?

— Nici nu e nevoie în această fază. În plus conducerea falangistă are acum un ghimpe împotriva noastră pentru că ne-am retras din Liban şi i-am lăsat singuri în faţa musulmanilor.

McCoy observă că directorul îl studiază. Acesta îşi mută privirea la Alexander pe care-l aborda scurt:

— Iartă-mă, Nick, dar trebuia să-l întreb pe maiorul tău ce crede. E cel mai încruntat.

— Şi eu voiam să-l întreb, domnule.

— Ce zici, Scott? Te rog să nu încerci să mă duci.

McCoy respiră adânc.

— Omul vostru poate fi cel mai tare, dar oamenii mei îşi pun fundul la bătaie acolo aşa încât vreau să mă duc în recunoaştere chiar eu.

— Foarte bine. Exact ce-aş fi spus şi eu. Problema e că tu nu prea semeni a libanez. Ai o moacă tipic americană, maiorule.

— Dar n-aş putea trece drept canadian?

— Ideea are ceva potenţial. Vă las să discutaţi detaliile. Domnilor... Directorul le strânse mâinile. Vă urez succes. Şi Amir, dacă au nevoie de ceva,

ai tu grijă, da?

— Desigur.

Se năpusti din nou prin uşile duble dându-i lui McCoy senzaţia că fuseseră luaţi pe sus.

— Felicitări! Zise Raffi.

— Pentru ce? Întrebă Alexander arătând la fel de mirat cum se simţea şi McCoy.

— Scuzaţi purtarea directă a directorului, dar nimeni nu ajunge într-o funcţie ca asta dacă e timid. Important e că v-a dat undă verde pentru orice *credeţi* că-aţi putea cere. Din partea lui, o astfel de concesie e rară, credeţi-mă.

— Orice? Întrebă Alexander.

— Pune-ne la încercare!

— Ei bine, zise McCoy pe jumătate glumind, ce zici de nişte arme care să nu poată fi detectate de serviciul special de pe aeroportul din Beirut.

— Vino cu mine, răspunse Raffi fără să clipească.

În drum spre subsolul clădirii, Alexander şi McCoy începură să rumege un plan în vederea acţiunii de recunoaştere.

— Ia-l pe Peterson cu tine, îl sfătui colonelul pe McCoy în lift. Numai voi doi ştiţi araba şi franceza. Bobby Lee n-o ştie pe prima, iar franceza pe care o vorbeşte nu este de ajuns.

— Am nevoie de lista zborurilor comerciale în Beirut, şefule.

— Mă tem că după deturnarea asta, zise Raffi deşi se prefăcuse până atunci că nu trage cu urechea, există un singur avion care vrea să se ducă acolo. E libanez - Liniile Aeriene ale Orientului Mijlociu. Şi ei nu zboară în Israel. Va trebui să-l luaţi de la Cairo.

— Bine, mulţumesc.

Alexander se adresă israelianului:

— Trebuie să ne mişcăm repede acum că ştim câte ceva despre ostateci. Asta, dacă nu vrem să fie împachetaţi pur şi simplu şi trimişi.

— Mai mult ca sigur, Nick.

— Cât de repede pot ajunge oamenii mei la locul acţiunii?

— În timp ce puneţi lucrurile la punct aici, eu o să-l anunţ pe Haita.

Uşile liftului se deschiseră într-un laborator întunecat. La o singură masă era aprinsă o lampă lăsând să se vadă un bărbat cu cămaşă albă care-şi lua prânzul.

— Vă suntem recunoscători.

— Shlomo, vino te rog încoace.

Rapid, explică omului ce doreau americanii şi se retrase să dea telefoanele necesare. La început, tehnicianul păru un pic supărat că fusese deranjat de la masă, dar încetul cu încetul se lăsă fascinat de subiectul discuţiei.

— Cretinul care m-a lăsat capturat la Atena?

— Jaffar Ibn Khalil? Îl ajută McCoy.

— Nu contează. El a declarat presei că tovarăşii lui au trecut cu armele prin faţa detectorului de metal din Atena fără a fi descoperiţi pentru că l-au învelit în fibre de sticlă. Greşit. Rahat de cămilă. Chiar dat la minimum, un scanner nou urla mai tare decât trei şiruri de maşini care aşteaptă în Atlantic City.

Zâmbi pentru prima oară în timp ce treceau prin spaţiul îngust dintre două mese lungi de lucru, foarte încărcate.

— M-am născut în Jersey, aşa încât ştiu cum e. Nu, noi amândoi ştim ce s-a întâmplat la Atena.

— Lucrătură din interior.

— Bineînţeles. Ţara aia e pe picior de a deveni comunistă. Şi de ce nu? Oprindu-se în faţa unei uşi de oţel încercă s-o descuie cu fiecare cheie de pe inel până ce una merse. Arsenalul şi ordinea, le explică el aprinzând o lumină şi luând ceva care semăna cu cutia unei camere de luat vederi de pe un raft plin cu arme de foc.

Îşi continuă drumul de-a lungul unui coridor plin de mucegai care nu putea da decât într-o sală solitară de încercare. Pipăi peretele în căutarea celui de-al doilea comutator. Se aprinse o altă lumină cam la vreo cincisprezece metri depărtare de linia de tragere. Se puteau vedea panouri mari, înclinate la un anumit unghi, proiectate să devieze şi să reţină gloanţe de mare calibru, îi trebuiră câteva secunde după ce deschise valiza să se familiarizeze cu conţinutul ei. Din componentele aparent inofensive ale camerei asamblă un pistol mitralieră.

— În regulă, zise. Ce avem noi aici este un MSG de calibru 22 cu o magazie de 170 de gloanţe fără tub. Poate trage 160 de focuri pe minut. Arma, magazia şi muniţia nu pot fi detectate la nici un control. Trebuie să vă spun că nu există o armă minune. Nu dau doi bani pe ce a scris Ian Fleming. Ce s-o facem invizibilă pentru razele X, am fost nevoiţi să sacrificăm rezistenţa la şocuri. Aşa că nu vă apucaţi să spargeţi nuci de cocos cu ea, da? Ia-o, i-o în mâna el lui McCoy spre studiu.

Privi spre panouri.

— În care să trag?

— Stai aşa, mai aşteaptă.

Shlomo se întoarse şi apăsă un buton de la un pupitru. Silueta gen SAS

începu să coboare din tavan.

— Nu încă.

Îşi ridică ochelarii pe frunte şi se uită la ţintă.

— N-o să-ţi spun nimic.

Atinse un alt buton şi zâmbi în timp ce din tavan coborî o ramă de lemn umplută cu un material gri, opac.

— Doisprezece centimetri de tub electric izolat.

— Ca cel folosit la echipamentele de ventilaţie? Întrebă McCoy.

— Exact. Mai bine ca orice alt material el ne arată efectul pe care-l au gloanţele asupra corpului omenesc. Trage. Fă-i o mică gaură. Hai odată că e ora mea de masă.

Fără să se uite la ţintă, îşi fixă privirea pe încărcător şi trase. După ce magazia se goli, se îndreptă însoţit de Alexander spre panou. Silueta care servea drept ţintă nu prezenta decât câteva urme dezamăgitoare de gloanţe. Cei doi bărbaţi merseră în spatele ţintei. Conuri largi în materialul de consistenţa cleiului, cu diametrul de doisprezece centimentri în lărgime, arătau locurile pe unde gloanţele şi cablul izolator ieşiseră. Materialul lipsă era acum împrăştiat pe platoul de oţel din spate.

— Va funcţiona, îi spuse tehnicianului colonelul. Ne puteţi da două ca acesta?

— La dracu, nu! Asta-i singura din lume!

CAPITOLUL 19

19 iunie 1985... orele 11 [00]... Beirut

— Nu sunt evreu!

Bărbatul pe care-l chema David Hoffman mai lovi o dată cu pumnul în uşa de metal.

— Eu ascult liturghia la biserica rusă şi ortodoxă Sf. Ecaterina din Chicago, statul Illinois.

Încet, umărul îi alunecă pe suprafaţa galvanizată a uşii până ce trupul izbi pământul. Pieptul i se cutremură de suspine. Preotul romano-catolic se ridică de pe sacul ce-i servea drept pat în colţul încăperii şi se apropie de el încercând să-l consoleze.

Benjamin Kaplan privea însă fix rogojina pe care stătea. Desfăcuse cu degetele o etichetă care semnala că bunul respectiv aparţinea lui Holiday Inn din Beirut.

— Eu nu sunt evreu, suspina omul în braţele preotului. Părinte... Părinte, trebuie să le spui că sunt creştin. Familia mea... sunt creştini de sute de ani. Am fost chiar şi împotriva comuniştilor... noi am rămas credincioşi.

— Da, fiule, ştiu.

Cu un gest brusc, Benjamin smulse eticheta, o făcu cocoloş şi o aruncă. Fiul său Robert reuşise să adoarmă în cele din urmă, ceea ce era bine.

Şi preotul şi Hoffman fură măturaţi brusc din faţa uşii când aceasta fu deschisă cu forţă. Rămas în prag, luminat de luminile aprinse pe coridor, Abdul întrebă:

— Cine face atâta gălăgie?

— Îmi pare rău, rosti Hoffman ridicându-se în genunchi. Spuneam însă că eu nu sunt evreu. Deci n-aş putea fi mutat cu ceilalţi? N-ar trebui să simt sprijinul celor de o credinţă cu mine?

Teroristul aprobă din cap de parcă l-ar fi înţeles perfect.

— Foarte bine. Voi căuta să-ţi asigur confortul.

— Vă mulţumesc.

Abdul înaintă spre el scoţându-şi de acum binecunoscutul pistol placat cu argint de la şold şi proptindu-l de fruntea prizonierului. Degetul se lipi de trăgaci. Aşteptă câteva momente în timp ce spaima bărbatului din faţă ajunsese la paroxism. Se şi vedea murind cu creierii împrăştiaţi pe jos.

Rânjind răutăcios, Abdul îşi lăsă pistolul să cadă şi îşi apropie faţa de ochii îngroziţi ai ostatecului.

— E un mare confort pe care ţi l-am asigurat în aceste clipe, nu-i aşa?

Hoffman se retrase într-un colţ departe de Abdul chinuindu-se să nu vomite.

— De acum n-o să ne mai faci necazuri, altfel data viitoare te şi omor.

Părăsi camera încuind-o. Prizonierii îi putură auzi paşii îndepărtându-se pe coridor.

— Acum înţelegi? Îl întrebă Benjamin încet.

Ştergându-se la gură cu mâneca, Hoffman se uită la el cu ochii lărgiţi încă de spaimă.

— Înţelegi? Continuă celălalt. Tu nu eşti evreu nici prin naştere, nici prin religie, nici măcar din convingere. Astăzi, în clipa aceasta, eşti evreu doar pentru că ei vor ca tu să fii unul. Deci, tinere, protestele tale sunt inutile.

Hoffman se agăţa din nou de preot.

— Părinte, nu vreau să mor.

— Ştiu, dar nu trebuie să ne temem de moarte. Nu e atât de îngrozitoare atâta timp

cât am...

— Eşti un om bun, părinte, sunt sigur de asta, îl întrerupse Benjamin. N-aş vrea să comentez lucrurile în care crezi. Adevărul e că nu ştiu dacă am înţeles doctrina dumitale. Aşa încât, în schimb, dă-mi voie să-ţi spun ce-am învăţat în cele mai grele zile ale vieţii mele...

Îi zâmbi obosit fiului său care se ridicase acum în capul oaselor. Pe faţa lui de obicei proaspăt rasă se putea vedea un început de barbă închisă la culoare.

— ... zile despre care n-am avut puterea să discut nici cu cei foarte dragi mie.

Întâlni privirea celorlalţi evrei ghemuiţi în culcuşurile lor. *Nu, pot să-mi dau seama imediat dacă au fost acolo - nici unul dintre ei n-a fost.*

— Neliniştea... cât timp vom trece prin asta? Şase zile? Şaizeci? Toată viaţa? Însă oricât de îngrozitoare este teroarea, să nu vă imaginaţi că moartea este mai blândă. Niciodată!

Îşi dădu seama că ridicase vocea şi zâmbi.

— Prieteni apropiaţi – şi evrei şi neevrei – care au aflat că am fost în lagăre de concentrare m-au întrebat cum se puteau duce oamenii aceia la moarte ca oile. Ce simţeau de se purtau aşa?

Îşi strânse pleoapele şi apoi le redeschise.

— Uşurare! Da, asta simţeam. Erau salvaţi din neliniştea care părea că va dura o veşnicie – acceptau salvarea chiar dacă ea însemna moarte. Deci, prieteni, atâta timp cât suntem în mâinile ticăloşilor ăştia nu vom vorbi despre moarte ca despre un prieten. Trebuie să rezistăm tentaţiei. Trebuie să dispreţuim moartea. De acord?

Roger Campbell clipi în lumina strălucitoare a soarelui. Ochii îl ardeau. Jaffar îl împunsese de atâtea ori cu pistolul în ceafă încât locul devenise acum dureros. Dorea să-i smulgă arma şi să i-o arunce pe fereastră, dar rezistă tentaţiei. O voce din adânc îl avertiză că era un gest sinucigaş. Nu va deveni vocea cu timpul din ce în ce mai slabă până va dispărea cu totul?

— Căpitane, îl strigă unul din ziarişti, aflat jos pe pistă. Cum sunteţi trataţi dumneavoastră şi echipajul?

Privind în jur îl văzu pe Dave Hoskins, inginerul de zbor, aplecat înainte, cu fruntea pe genunchi şi faţa ascunsă în palme. O puşcă rusească îi stătuse în permanenţă înfiptă în

gât de unul din cei trei oameni care rămăseseră la bord cu Jaffar. După eşecul de la Atena, simţise nevoia să fie de două ori mai dur şi mai imprevizibil decât fuseseră Abdul şi Mustafa.

Campbell se strădui să zâmbească în faţa camerelor. O făcea pentru părinţii lui în vârstă. Gândindu-se la ei, jură să se răzbune dacă din cauza emoţiilor păţeşte vreunul din ei ceva.

— Suntem trataţi bine. Toţi suntem bine.

— Vreţi să mergeţi acasă?

Nu, dobitocule, vreau să candidez la alegerile generale din Liban pentru funcţia de imam. Încercă să-şi ferească faţa de razele soarelui, dar pistolul lui Jaffar îi bloca orice mişcare.

— Sper ca noi toţi... ca toţi oamenii care au fost în acest avion... să ajungă repede acasă. Puteţi fi siguri de asta.

— Aveţi nevoie de ceva?

— Nu. Ne dau tot ce avem nevoie.

Reporterii începură să se înghesuie unii în alţii ca să vină mai aproape de el şi să-i pună întrebări.

— Este evident că pasagerii evrei au fost separaţi de ceilalţi? Câţi oameni au ucis teroriştii până acum? Ce părere aveţi de intervenţia americană despre care s-a vorbit în...?

Pe lângă urechile lui Campbell vâjâiră două gloanţe. Instinctiv, se ghemui în scaun.

— Căraţi-vă de aici! Zbieră Jaffar la reporteri. Mai trase o dată după ei. Plecaţi imediat de aici, toţi!

După care fixă din nou ţeava armei în locul dureros din ceafă.

Ed Jones fu trezit din somn de un obiect ce se lovi de podea. Se rostogoli lângă Andy să-l trezească. Acesta dormea pe rogojina din celălalt capăt al celulei. Se uitară amândoi la Abdul care le zâmbea.

— Cât e ceasul? Întrebă Ed ridicându-se într-un cot.

— Timpul când apar ziarele americane.

Pe podea era un exemplar din Newsweek.

— Mulţumim.

— N-aveţi pentru ce, spuse Abdul şi părăsi celula.

Imediat ce se închise uşa se repeziră să pună mâna pe ziar, ajungând la el în acelaşi timp.

— Mai încet, prostule!

— Eddy, uită-te! Pe prima pagină! Noi suntem pe prima pagină!

— Bineînţeles că suntem pe prima pagină. Suntem probabil cea mai fierbinte ştire la această oră. Pagina opt – ia-o mai încet acum!

Aşezaţi unul lângă altul, începură să citească articolul. Ed terminase cel dintâi de citit primul paragraf când ochii îi fură atraşi de poza alb-negru de pe pagina următoare.

Scenă de noapte. Părea a fi un aeroport. În spate un cordon de soldaţi arabi. Ceva ascuns sub o pătură.

Impunându-şi să fie calm, urmări cu degetul tremurător explicaţia de dedesubt. „Corpul militarului din Marina SUA aruncat pe pista de pe aeroportul din Alger".

Ed sări în picioare. Se învârtea cu paşi mari în jurul camerei. Nici asta nu-i fu însă de ajuns. Apucă latrina şi-o izbi de barele de la fereastra înaltă. Nu-i servi însă la nimic.

Izbucni în lacrimi.

— Nici măcar nu-l cunoşteau! Ticăloşii ăştia împuţiţi nici măcar nu-l cunoşteau!

CAPITOLUL 20

Orele 12 ^{00}... Cairo.

McCoy nu putea să adoarmă. S-ar fi putut să nici nu mai aibă măcar ocazia de a pune capul jos în următoarele patruzeci şi opt de ore sau şi mai mult. Nu numai Delta, dar toate unităţile militare americane din Mediterana, lumea întreagă de fapt, aştepta mesajul pe care-l va transmite din Beirut. Astfel că se întinse pe banca din sala zgomotoasă a terminalului din Cairo, cum făcuse de mult Peterson, şi-şi impuse să doarmă.

Peter îşi pusese un braţ peste ochi şi, cum de-abia scăpase de răceală, sinusurile îi mai provocau încă probleme la respiraţie.

Ei şi ceilalţi pasageri ai companiei Liniilor Aeriene ale Orientului Mijlociu se mai îmbarcaseră o dată şi fuseseră debarcaţi fără ca avionul să părăsească solul. De abia se instalaseră în scaune când un om de afaceri german atrase stewardesei atenţia că din rezervorul de sub aripa stângă a aparatului vechi se scurge combustibilul.

— Nu e nimic grav, sosi răspunsul, dar fata merse să-l caute pe inginerul de zbor.

— Nu prezintă prea mare importanţă, spuse şi acesta zâmbind, dar trimise după pilot care anunţă că zborul va avea o mică întârziere din cauza unei „probleme de mică importanţă la condensare".

— *N'importe pas*, oftă Peterson menţinându-se sub acoperirea de canadian francez pe care şi-o făuriseră de când plecaseră de pe aeroportul Ben-Gurion.

McCoy se surprinse dorindu-şi să fi încercat infiltrarea terestru, deşi Raffi le explicase că acoperirea lor ar fi fost greu pusă la încercare dacă ar fi traversat partea şiită a Libanului de Sud, mai ales că pielea lor era deschisă la culoare, Waukene s-ar fi descurcat perfect în misiunea aceasta, dar în inventarul limbilor pe care le cunoştea nu figurau franceza şi araba.

Peterson se specializase în farsi pentru raidul de la Teheran, iar în ultimii ani îşi îmbunătăţise nivelul cunoştinţelor de limbă arabă. McCoy înţelegea ce i se spunea în arabă, dar numai dacă cel care i se adresa pronunţa cuvintele ca şi instructorul lor saudit.

Cei doi se reîntoarseră în terminal odată cu ceilalţi pasageri. Îşi pierdură timpul prin magazinele din jur. Scena îi amintise lui McCoy de timpul pe care-l petrecuseră amândoi în Vietnam, mergând la cumpărături în Saigon şi vorbind numai în limba franceză în localul lui Papa Emile la un pahar de coniac de culoarea chihlimbarului. Papa Emile, soţia sa montaghardă cu voce blândă, plantaţia lor de cafea şi câmpul de antrenament al Forţelor Speciale care dădea spre verdele superb al proprietăţii lor, toate dispăruseră în timpul ofensivei Tet.

În cele din urmă adormi. Un somn greu, prea apropiat de realitate pentru a putea fi odihnitor. Peterson îl zgudui puţin ca să-l trezească, speriindu-l de moarte, îl anunţă în franceză că în sfârşit se îmbarcă şi ei pentru plecare.

McCoy se ridică cu inima zvâcnindu-i foarte puternic. Vise urâte.

— Cât este ceasul?

— E amiază.

— La dracu! Deja?

Sporovăind în franceză tot timpul cât călătoriră în avionul libanez. Upper Michigan devenise canadian şi McCoy simţi că accentul lui era mulţumitor. Lupta acum să îndepărteze influenţa vietnameză din franceza lui Peterson. Preocuparea aceasta îi ţinea mintea liberă de alte gânduri.

Dar, fără să precizeze care era motivul, pilotul anunţă că aterizarea se va face cu o întârziere de câteva minute. Cele câteva minute se transformaseră într-o oră. McCoy şi Peterson începură să se neliniştească. Ceva se petrecea jos pe aeroport şi McCoy îşi dori să nu fie vorba de o altă plecare a zborului 827 - spre Iran de exemplu, ceea ce ar schimba în totalitate datele problemei.

În cele din urmă se aplecă spre stewardesă şi-i mărturisi că el şi prietenul său erau ziarişti şi lucrau pentru un post serios...

— De televiziune? Întrebă ea plină de speranţe.

— Da.

Se întrebară dacă nu cumva n-ar putea-o determina să le spună, confidenţial desigur, ce se întâmpla la sol. Peterson începu să-i examineze chipul din diferite unghiuri. Arătându-i care-i cel mai potrivit ca s-o pună în valoare, fata le şopti că mai devreme, dar tot astăzi, unul din terorişti deschisese focul asupra ziariştilor care aşteptau lângă avionul ATW. Tumul de control interzisese orice aterizare până ce incidentul nu se rezolvă. Nu era sigură ce putea însemna asta, dar în mod cert trebuiau să mai aştepte învârtindu-se deasupra oraşului.

Îi mai avertiză pe McCoy şi Peterson să fie atenţi pe durata sejurului în Beirut. Umblă zvonuri că nebunii de americani sunt pe punctul de a invada Libanul.

— Mulţumesc, murmură McCoy.

— Canadian? Întrebă ofiţerul libanez de la vamă uitându-se la ecusonul purpuriu prins de reverul lui McCoy care se scotocea după paşaport.

— Da canadieni - CBC.

— Ah, bine. Mai bolborosi ceva despre echipele de televiziune din întreaga lume care sosesc la Beirut, după care îi ştampilă paşaportul. Se uită şi în cel al lui Peterson de dragul procedurii şi le permise să treacă mai departe.

McCoy şi Peterson îşi scoaseră valizele cu camerele de luat vederi de pe umeri şi le aşezară în dreptul dispozitivului de detectare a metalelor. Acestea alunecară prin faţa scannerului. Valiza cu pistolul automat trecu neobservată, dar poliţistul îl obligă pe Peterson s-o desfacă pe a lui. La brâu, libanezul avea un Smith & Wesson.

— Ce este în asta?

Şi deschise un recipient de aluminiu. În el era una din lentilele care se ataşau armei în vederea folosirii ei pe timp de noapte.

— Nu înţeleg, domnule, rosti Peterson în franceză.

— Ce se află aici? Întrebă acesta din nou, dar de asemenea în franceză.

Peterson tuşi în pumn căutând cuvintele respective în memorie. McCoy nu era nici el sigur, dar improviză.

— Un teleobiectiv pentru video-cameră.

— Cine... mulţumesc.

McCoy trecu prin faţa detectorului de metale zâmbind soldatului libanez care-i ţinea în bătaia puştii pe toţi cei care treceau. Omul nu răspunse surâsului.

Încremeni când alarma începu să ţiuie. Peterson se oprise cu mâinile ridicate, Surprins la un pas după ce trecuse prin faţa aparatului. Soldatul apucă patul puştii şi ofiţerul îi ceru pasagerului să-şi golească buzunarele într-o scrumieră. Singurul obiect pe care-l avea era un casetofon Sony Walkman.

— Pentru Jazz, le explică el simulând căştile prin gestul punerii degetelor în urechi. Trecu prin faţa dispozitivului a doua oară, fără ca sunetul alarmei să le mai spargă timpanele. Fără un cuvânt, ofiţerul îi înmână lui Peterson lucrurile.

Luptătorii grăbiră pasul spre ieşire. Peterson ţinea casetofonul în mână de parcă ar fi fost cel mai valoros lucru din lumea asta. Poate că şi era, gândi McCoy făcându-i cu ochiul partenerului său care respiră uşurat eliberând tot aerul din plămâni.

— La dracu!

— Ce-a fost bancul cu "pour la jazz"?

— Nu mi-a venit în cap cuvântul franţuzesc pentru "jogging". În plus, nu te-am prea văzut sărindu-mi în ajutor.

După ce îşi recuperară bagajele, prima oprire obligatorie – avionul deturnat. Trebuia făcută o recunoaştere scurtă a terenului. Un cordon rar al Forţelor Libaneze îi întoarse din drum explicându-le în arabă că teroriştii trăseseră în ziarişti în cursul zilei.

Următorul lucru pe care-l observară a fost o scară. Uşa de acces la ea era încuiată, dar erau siguri că dădea pe acoperiş. McCoy cercetă încuietoarea şi şopti:

— E o nimica toată!

Retras într-una din cabinele toaletei pentru bărbaţi, scoase din buzunarele costumului setul de şperacle. În două minute erau pe acoperişul clădirii principale a terminalului ascunşi de umbra aruncată de turnul înalt camuflat cu saci de nisip şi păzit de doi soldaţi libanezi care oricum nu-i puteau zări din moment ce erau preocupaţi să plimbe

în sus şi în jos perechea de binocluri pe care le aveau în dotare uitându-se pe furiş la femeile care aşteptau să prindă un taxi pe strada Aeroportului.

Înspre nord, în imediata apropiere, se putea vedea locul unde înainte se afla cartierul general al Marinei. *După cum se comportă ăştia de aici, gândi McCoy, nici n-ai zice că au murit atâţia oameni în apropiere.*

Se apropiară de marginea dinspre sud a acoperişului şi încercară să memoreze împrejurimile în cele cinci minute pe care le aveau la dispoziţie. Vedeau avionul, vehiculele parcate în imediata lui vecinătate, căutând cele mai accesibile locuri unde se puteau ascunde sau de unde puteau fi acoperiţi. Observară şi amplasamentul armatei libaneze care n-ar riposta împotriva unui atac american, dar care trebuia totuşi luată în considerare ca potenţială forţă ostilă. Din acest unghi, McCoy nu putea zări cabina pilotului, iar ieşirile de urgenţă erau toate închise.

— În regulă, Pete, spuse McCoy încet. Să trecem la următorul punct de pe agendă.

La ieşirea de la aeroport, începură să se certe în privinţa mijlocului de transport care să-i ducă la Beirut – un taxi sau autobuzul. Diversiunea îi permise lui Peterson să arunce o privire cercetătoare celor doi arabi îmbrăcaţi în tricouri de culoare închisă care se opriseră în spatele lor, după un chioşc de ziare. Acelaşi lucru făcu şi McCoy cu şirul lung de taxiuri care aşteptau parcate alături de celelalte maşini lângă bordură.

Întorcându-se pe călcâie, McCoy făcu semn spre primul taxi care aştepta. Înainte ca acesta să se apropie de ei, o ambulanţă îi tăie calea. Şoferul apăsă pe claxon, dar fu ignorat de cei patru ocupanţi ai maşinii îmbrăcaţi în alb care săriră din mers şi începură să tragă cu Kalaşhnikovurile în aer.

Unul din ei zbieră în franceză la cei doi luptători să intre în autovehicul sau vor fi omorâţi pe loc.

Cu mâinile încleştate pe bagaje, mânecile suflecate şi încălţăminte uşoară în picioare, McCoy şi Peterson fură înghesuiţi în ambulanţa care se îndepărtă cu sirenele urlând. Parcă pentru a descuraja martorii de la faţa locului, bărbatul de pe scaunul de lângă şofer mai trase o rafală în peretele de piatră din apropiere. Pe o rază de o sută de metri de jur-împrejur toţi stăteau cu faţa la pământ, dând impresia că mai făcuseră mişcarea aceasta de sute de ori înainte.

Beirut, gândi McCoy.

Unul din oamenii înarmaţi îl privea fix.

Îi răspunse şi el în acelaşi fel.

Un sfert de milă mai încolo sirena ambulanţei fu deconectată. Îşi îndeplinise rolul de

a face loc autovehiculului, în traficul aglomerat. Roţile scârţâiră în timp ce şoferul lua scurt colţul. Drumul urca uşor de-a lungul unui platou acoperit cu moloz şi resturi de zidărie. Casele, majoritatea bombardate, erau răspândite ici-colo pe dealurile care se întindeau departe, spre est.

— Aici este, rosti şoferul în engleză, frânând puternic lângă o livadă de măslini.

Pereţii din lut erau ciuruiţi de proiectile de 155 mm, alama strălucea în soare, iar dolarii americani luaseră din nou culoarea verde în aerul marin. McCoy se încruntă.

Ambulanţa îşi continuă uşor drumul şi opri în momentul în care o camionetă de transport marca Ford ieşi la lumină din livadă. Vehiculele se aflau acum unul lângă altul.

— Duceţi-vă, li se adresă şoferul. Repede!

Uşile camionetei se deschiseră deja pentru ei şi bagajele le fură luate din mâini.

— Merci, zise McCoy urcându-se în vehicul după Peterson.

Imediat cele două maşini se despărţiră în viteză, ambulanţa luând-o spre sud de-a lungul unui drum nepavat, iar camioneta spre nord pe un drum ceva mai bun în care erau mai multe gropi decât asfalt. Se îndreptau spre Beirutul bombardat şi sfâşiat de explozii.

Radioul era fixat pe un post în limba arabă.

Scaunul de lângă şofer se roti încet şi un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat în uniformă îi privi pe cei doi americani. Nu spuse nimic la început, îndreptând spre ei o faţă fără urmă de zâmbet. Avea legată în jurul gâtului – încercând să acopere o cicatrice de culoare brună care se întindea de-a lungul maxilarului spre urechea plină de zbârcituri – o eşarfă în culorile roşu aprins şi auriu, nuanţele Marinei italiene. Soldatul acesta nu făcea însă parte din nici una din trupele de menţinere a păcii.

— N-o să vă spun cum mă numesc, vorbi în cele din urmă într-o engleză fără cusur. Nu vă pot oferi ospitalitatea cartierului meu general. O urmă de zâmbet îi apăru pe buze luminându-i cicatricea. Am două motive care justifică manierele mele proaste. Primul, în conformitate cu ceea ce m-a învăţat mentorul meu, spune că fiecare acţiune primeşte un răspuns pe măsură. Aşa se întâmplă şi la Beirut. Am încercat să descriu prin asta starea de fapt din ţara mea. Nu-mi doresc nici un fel de represalii din partea Shia pentru puţinul ajutor pe care vi-l dau.

Privi drumul pe care-l străbăteau şi recomandă şoferului un alt traseu. Acesta aprobă din cap şi întoarse maşina fără ca măcar să încetinească.

— Al doilea motiv care m-a determinat să vă răpesc este convingerea mea că, dată fiind agitaţia care a cuprins oraşul, amândoi aţi cădea în mâinile miliţiei Amal înainte ca soarele să răsară încă o dată.

— Am fost urmăriţi la aeroport, zise McCoy. Erau şiiţii?

— Bineînţeles. Probabil că şi sirienii erau pe acolo. Poate şi câţiva palestinieni. Toţi sunt cu ochii pe agenţii americani care sigur vor sosi înaintea unei eventuale operaţiuni militare la scară mare. Când va avea loc? Mâine, poimâine?

Nici unul din cei doi nu răspunse.

— Noi am anticipat însă posibilitatea ca ei să fie acolo. De aceea am insistat să punem în scenă micul spectacol de la aeroport. În Beirut toată lumea poate fi bănuită ca fiind în spatele acestei răpiri. Agenţii Amal vor raporta acum că...

Se opri şi-şi apropie urechea de radio.

— Dă-l mai tare!

McCoy îşi dădu seama că Peterson nu putea face faţă avalanşei de cuvinte care se revărsau din difuzoare. Necunoscutul însă lăsă capul pe spate şi izbucni în râs extrem de mulţumit.

— Cineva din partea Frontului Marxist Popular de pe râul Awali a sunat la postul de radio şi îşi asumă responsabilitatea pentru răpirea celor doi jurnalişti canadieni care s-au dovedit a fi în realitate spionii CIA.

Făcu semn şoferului să-nchidă aparatul.

— Deci acum voi aţi fost revendicaţi. Este exact ceea ce vor raporta oamenii miliţiei Amal vechiului meu prieten Georges. Veţi fi uitaţi o perioadă. Intrăm în oraş acum. Vă rog să rămâneţi nevăzuţi.

Şoferul coti dreapta. Prin parbrizul parţial murdar, McCoy nu zări decât faţada pe jumătate prăbuşită a unei clădiri şi se întrebă dacă nu cumva coliziunea era eminentă. Camioneta o luă în jos şi intră în întunericul unei parcări subterane.

— Aveţi nevoie de o hartă a oraşului? Întrebă omul.

— Nu, veni răspunsul.

— Bine. Linia verde se află la două blocuri depărtare de aici pe direcţia vest. Vă sugerez s-o treceţi abia după căderea nopţii. Vă cer însă să nu luaţi legătura cu omul nostru de dincolo. Şi-a pus şi aşa destul de mult pielea la bătaie pentru ostatecii voştri. Ar fi fost cu totul altfel dacă intenţionaţi să rămâneţi în Liban. Dar n-aveţi nervii suficienţi de tari pentru o experienţă ca asta, nu? Aţi vrut să vă demonstraţi vouă înşivă că nu puteţi fi decât nişte aliaţi temporari, aşa-i? Astfel încât, din punct de vedere tactic, orice risc asumat pentru voi n-ar avea sens.

În întunericul plin de ecouri din subteran, necunoscutul chicoti din nou.

— În plus, ţin foarte mult la omul acela. La urma urmei el m-a învăţat totul despre unghiuri. Vă urez noroc.

— Aşteaptă, îl întrerupse McCoy. Ne poţi împrumuta o armă, un pistol automat?

— Îmi pare rău, dar veţi afla şi voi că în Beirut nu există secrete. Nu vreau să se spună că am înarmat doi agenţi americani.

Camioneta întoarse pe loc şi acceleră spre geana de lumină care se zărea la capătul garajului. Luându-şi bagajele, McCoy şi Peterson se adânciră în umbra protectoare.

CAPITOLUL 21

Orele 21 ^{00}... Beirut

Nu putea proceda decât într-un singur fel.

Ochii lui Peterson străluceau pe faţa vopsită în culori întunecate de dragul camuflajului. Era de acord. McCoy îşi putu da seama după privire de răspuns. Cunoştea prea bine expresia bovină care se aşternea pe faţa sergentului când acesta nu era de acord.

Nu puteau traversa strada Damasc fără a se expune pe o porţiune de douăzeci de metri. Nu contează cât de bine îşi gândeşti infiltrarea. Astfel de lucruri, ca şi picioarele rupte şi ambuscadele, nu se pot evita.

În acest punct, Linia verde consta dintr-un bulevard cu diferenţă de nivel. Cele două benzi estice erau cu zece picioare mai înalte decât cele vestice care,

la rândul lor, erau atât de accidentate încât semănau mai degrabă cu *o barranca* din El Salvador decât cu jumătatea unei străzi din oraşul care purtase odată numele de „Paris al Orientului Mijlociu”.

McCoy şl Peterson vor traversa bulevardul simultan, acoperindu-se unul pe altul la fiecare pas. Dacă ar pleca pe rând existau toate şansele ca cel care trecea al doilea să fie împuşcat. Chiar dacă ar fi fost zece pe acest tronson l-ar fi parcus tot în echipe sperând să surprindă lunetistul care-i aştepta cu garda deschisă şi degetul departe de trăgaci. Din fericire, în partea asta a oraşului electricitatea fusese întreruptă şi reclama luminoasă a unei firme specializate în vânzarea maşinilor marca Toyota se afla destul de departe şi avea şi numai două becuri care mai funcţionau. Celelalte fuseseră distruse.

Americanii se cercetară cu privirea reciproc verificând dacă echipamentul era strâns cum trebuia în legăturile care îl fixau pe corp.

McCoy apucă MSG-ul cu amândouă mâinile.

— De ce nu?

Acesta era semnalul. Traversară în goană porţiunea pavată şi se târâră ca nişte păianjeni de-a lungul peretelui înalt de trei metri pe care-l escaladară. Se aflau acum în partea vestică a Beirutului.

McCoy nu optă pentru nici un itinerar care să fi adus chiar şi vag cu o potecă. Îşi croia drum cu atenţie printre buruienile care-i ajungeau la piept. Învăţase de la Raffi Amir că porţiunea asta plină de bălării şi moloz fusese adeseori minată în timpul ultimilor zece ani. Încremeni pentru o clipă îngrozit de a fi călcat pe ceva care aducea a fir metalic. Se dovedi însă că nu era decât un banal cablu telefonic. Acordă în gând încă o bilă albă pantofilor fără toc, flexibili pe care luptătorii îi încălţau în timpul misiunilor. Bobby Lee le spusese în bătaie de joc pantofi de balet.

Pe lângă calitatea de a nu face zgomot, ei confereau celui care-i poartă, capacitatea de a simţi mai bine lucrurile. Era ca şi cum ar fi avut o a doua pereche de mâini. Mergând pe partea laterală a tălpilor păşi peste un canal cu apă murdară.

Trecuseră deja de faţada dărâmată parţial a unui magazin când o mitralieră – de tip Browning, model vechi, cum o identifică McCoy cu siguranţă – începu să răpăie dezlănţuit în noapte. Se ghemuiră în spatele unui colţ de zid.

Îşi dădură imediat seama că rafalele nu erau îndreptate spre ei. Dacă se lua după documentarele pe care le vizionase despre străzile din Beirut, McCoy putea interpreta rafalele ca un mod de a anunţa că era ora nouă. Toate gloanţele erau de calibru 50.

— La dracu, şopti Peterson.

Se strecurară printre ruinele magazinului pentru a ajunge în străduţa din spate, dar trebuiră să se retragă în clădirea magazinului de alături pentru că o

unitate a miliţienilor din zonă străbătea strada verificând porţiunile întunecate într-un mod foarte vechi – mitraliindu-le.

Când se va retrage din activitate, se decise McCoy, va solicita concesionarea vânzării de armament în Liban. Nu existau nici măcar cinci minute în care cineva să nu apese pe trăgaci. Pocnetul armelor devenise de acum un zgomot obişnuit.

Strada în care ajunseseră arăta şi mai şi. Pe porţiuni curăţate de cioburi şi gratii de siguranţă contorsionate, stăteau direct pe caldarâm oameni în vârstă. Cineva cânta la acordeon şi doi cerşetori bătrâni se bălăngăneau învârtindu-se unul în jurul celuilalt. În colţul blocului, cam la şaptezeci de metri depărtare, un băiat la vârsta adolescenţei păzea o barieră din pietre. Se cocoţase în vârful ei căutând cu privirea vreo ţintă în care să tragă cu arma sa tip RPG-7. În spatele lui o băcănie rămăsese deschisă. Un prieten îi aduse o Coca-Cola.

— O să ne ia mai mult timp decât am calculat. Peterson scana găurile negre, fără geamuri ale ferestrelor clădirii de peste drum prin dispozitivul special de vedere pe timp de noapte.

— Mult mai mult timp decât ne-am fi aşteptat.

— Sunt aproape un milion de oameni în acest oraş şi pun pariu că jumătate din ei mor de cald în noaptea asta. Vezi ceva?

— Oho, avem un lunetist mai jos, pe acoperişul celui de-al treilea magazin.

— Okay, să-l ocolim.

Trecuse de unsprezece când au ajuns la plaja care se întindea în partea cea mai vestică a oraşului. Le mai trebui încă o jumătate de oră până ce putură zări Biserica Maronită şi şcoala. Trecură pe lângă o piscină de lux în care Peterson aproape că se prăbuşi. Apele negre erau atât de încărcate de resturi încât prin dispozitivul de supraveghere pe timp de noapte nu desluşi decât o suprafaţă plină de gunoaie dar totuşi solidă.

Abţinându-se să izbucnească în râs, McCoy îl apucă de braţ împiedicându-i căderea.

— Ai câştigat un punct, stimabile, şuieră Peterson.

— La dracu, nicidecum. Am intrat într-un teritoriu indian.

— Să nu te audă cumva Winnemucca. Supraveghează şcoala de la înălţimea balconului pe care se aflau, dar se hotărâră să ajungă pe vârful muntos pe care era amplasată biserica. Numai de acolo puteau observa în amănunt cartierele generale ale brigăzii Amal.

— Pe bancul din apropierea plajei... drept în faţă, zise Peterson privind prin binoclul care-i permisese să vadă scena în detaliu, mai clar decât putea s-o facă la lumina lunii. Au o santinelă acolo.

— Va trebui s-o ocolim.

— Asta înseamnă că ne vom uda. Mai sunt mai sus pe ţărm, lângă o mitralieră.

— Ce porcărie, Pete!

Apele Mediteranei erau calde şi valurile nu mai înalte de treizeci de centimetri. Se menţinură în permanenţă la o distanţă de zece metri de ţărm, dar înaintară paralel cu acesta peste un lanţ de stânci ascuţite.

Neştiind ce efect are apa sărată asupra sticlei carbonice a MSG-ului, McCoy fu nevoit să-l ţină deasupra capului. Peterson se scufundă brusc. Încercă să-l prindă de braţ cu mâna rămasă liberă, dar nu reuşi.

Acesta ieşi la suprafaţă trei metri mai încolo, plin de spumă şi cu binoclul ud.

— O groapă? Îl întrebă în şoaptă.

Se odihneau în spatele unei movile de nisip uzi din cap până în picioare. Era rândul lui McCoy să privească peisajul din jur la lumina cenuşie a lunii.

Înţelegea abia acum ce vrusese să spună agentul când transmisese că erau „stâlpi pretutindeni”. Miliţia Amal montase atâţia stâlpi încât ar fi putut iriga un oraş mai mic, legând între ele distanţe cam de trei metri pe fiecare porţiune de teren descoperit. Tactica fusese fără îndoială împrumutată de la Gărzile Revoluţionare Iraniene care procedaseră în acelaşi fel în curtea ambasadei Americii de la Teheran. Scopul era în mod evident încercarea de a împiedica elicopterele de salvare să aterizeze. McCoy zâmbi întrebându-se dacă vreun membru GRI s-ar oferi voluntar să vină să-i ajute pe fraţii lor şiiţi din Liban. Îşi îndreptă atenţia spre cele patru butoaie care se lăsau văzute în mijlocul viei plantate în partea de sud a clădirii.

— Pete, dacă spun proiectile de 23 mm, tu la ce te gândeşti?

— La un ZSU-23-4 cu autolansare, de provenienţă sovietică, antiaeriană.

— Exact la ce mă gândesc. McCoy dădu din cap. Era o armă redutabilă: un suport blindat, relativ uşor, susţinând patru ţevi controlate şi direcţionale de un computer. Bateria de antiaeriană fusese îngropată în sol, ceea ce era o prostie. Cel mai mare atu al armei consta în mobilitatea extremă a sistemului. Pentru elicoptere însă arma era fatală. Stâlpii montaţi în pământ, conştiinţa că din cauza elicopterelor se produsese catastrofa unităţii Desert One, toate conlucrau pentru a-l convinge că o operaţiune de infiltrare cu elicopterele Sea Stallion ale Flotei a Şasea nu putea avea aici sorţi de succes.

Nici lansarea cu paraşuta în această parte a oraşului n-avea mai multe şanse. Cu marea într-o parte şi ruinele Beirutului de Vest în cealaltă, nu exista cale mai sigură de a pierde cam douăzeci la sută din oameni. Ceea ce însemna că Delta nu putea trece la eliberarea ostatecilor cu şapte luptători mai puţin. Şi aşa era destul de greu cu cei treizeci şi şase de oameni pe care-i aveau.

Cea de-a treia posibilitate de infiltrare era un atac terestru care ar avea

ceva şanse. Înainte de a se hotărî însă mai dorea să arunce o privire în vechiul buncăr aflat în incinta garnizoanei. Îl zărise în ciuda camuflajului. Şi mai era de cercetat un canal de scurgere.

Începu să se târască urmat fără o vorbă de Peterson.

Abdul ciocăni în uşă.

— Intră, intră.

Georges se afla în spatele unui birou uriaş. Pagina albă ca zăpada pe care o citea reflecta lumina lămpii făcându-l să pară mult mai palid decât de obicei. Covorul scump şi panourile de lemn delicate care împodobeau scrinul ce masca fereastra din spatele lui Georges îl făcură să se simtă stingher. Ambianţa opulentă din jur contraria severitatea convingerilor sale. La barăcile din Bekaa Valley dormea împreună cu camarazii săi pe podea, mânca pe platouri de lemn şi alerga la bustul gol chiar şi când afară era zăpadă.

În timp ce Georges continua să citească, Abdul realiză că, la fel ca şi burghezii moderaţi care făceau parte din guvernul prerevoluţionar iranian, acest bărbat cu mâini delicate şi lanţuri de aur sub cămaşa de mătase nu va mai apuca să încărunţească. Era bine că Georges reuşise să-şi facă pelerinajul la Mecca.

— Îţi mulţumesc că ai venit atât de repede, frate. Îşi scoase ochelarii pentru citit şi-şi frecă ochii înroşiţi. Cum merg măsurile de securitate?

— Destul de bine deşi lucrurile acestea ar fi trebuit făcute de mai demult.

— Da, ştiu, situaţia se schimbă foarte repede, nu? Şi noi trebuie să ţinem pasul cu ea. Sunt genul de om care e mereu deschis la sugestii...

— Ce s-a întâmplat? I-o taie scurt Abdul. Nu m-ai chemat aici să-mi spui ce fel de om eşti.

În loc să se supere, Georges începu să-şi frece tâmplele cu degetele. Vocea i se înăspri.

— Astăzi, după convorbiri, un prieten de încredere din delegaţia siriană mi-a strecurat un document strict secret de mare importanţă în cartea de versuri a lui Gibran pe care mi-a făcut-o cadou. Raportul respectiv era destinat numai ochilor preşedintelui Assad. Totuşi, crezând probabil că viaţa mea e în pericol, a riscat totul pentru ca o copie să ajungă în mâinile mele. Pe marginea documentului mi-a scris că mă roagă să nu împart informaţia aceasta cu nimeni. Ar cădea în dizgraţie, poate ar fi chiar împuşcat dacă...

— Atunci de ce-mi spui mie toate astea, Georges? Omul îşi lăsă privirea să cadă.

— Nu-ţi poţi imagina ce povară e să ştii lucrurile acestea. Am nevoie de

ajutorul tău ca să supraveghezi punerea în aplicare a măsurilor necesare.

Abdul îl privea atent.

— Spune-mi despre ce-i vorba.

— Despre încercarea deplorabilă a algerienilor de a-i elibera pe ostateci...

— Da?

— Era numai o acoperire. Algerienii n-au fost direct implicaţi. Unitatea de luptă antiteroristă Delta Force a condus întreaga operaţiune.

— Nu v-am spus şi eu lucrul acesta? V-am spus că au fost comandouri americane şi nu algeriene. Tu, Georges, ai decis să crezi minciunile preşedintelui algerian decât să vezi adevărul spuselor mele.

— N-are rost să ne certăm acum, frate. Ce-i mai important este aici. Georges îşi puse din nou ochelarii de citit. Sovieticii ne informează (pe baza datelor furnizate de flota lor din Mediterana, probabil) că grupul acesta operativ american era echipat cu aparate sofisticate de comunicare. E vorba de radio-transmiţătoare care pot face legătura foarte repede cu sateliţii militari. În felul acesta dobândesc capacitatea de a comunica simultan cu toate nivelele de comandă.

— Şi? Îl întrerupse Abdul. Ce importanţă are asta pentru noi?

— E mai mult de atât. Crede-mă, toate informaţiile se completează una pe cealaltă. Pagina vibra între degetele încleştate. La câteva minute după operaţiunea eşuată, un Hercules HC-l30 a fost observat de un agent prieten luându-şi zborul de pe aeroportul din Alger. Aeronava a fost urmărită de sovietici până la extremitatea vestică a spaţiului aerian israelian. Între timp ECM-ul israelit...

— Ce-i asta?

— Mijloace de bruiere electronice. Derutează radarul, înţelegi? Foarte simplu, avionul a dispărut undeva în Israel.

Abdul păstră tăcerea. Detectase o şansă pentru Hizbollahul şi poate că şi pentru sine în încrederea pe care omul din faţa lui o avea în forţele proprii. N-avea de gând să-l preseze prea tare.

Liderul Amal continuă:

— Sovieticii au putut detecta cele două frecvenţe pe care americanii au comunicat între ei în timpul operaţiunii din Alger. Sensibili la interesele legitime ale sirienilor în Liban, ei s-au oferit să dezvăluie aceste frecvenţe unităţilor ECM care-şi au baza lângă Sofar, în Munţii Shouf.

— Şi au făcut-o?

Abdul îşi scoase pistolul Beretta şi-i curăţă încărcătorul cu mâneca punându-l apoi la loc. Cu ochii la armă, Georges spuse:

— Nu ştiu. Nu pot întreba aşa ceva fără a pune în pericol viaţa prietenului meu.

— Şi ce măsuri propui să luăm noi aici, în Beirut?

— Trebuie să ne adaptăm noii situaţii. Ai dus zborul 827 în Alger şi americanii au venit după tine. L-ai adus la Beirut şi americanii se află foarte aproape, în Israel. Echipamentul radio pe care-l au în dotare îi permite clovnului ăluia de preşedinte al lor să conducă raidurile acestora direct de la Casa Albă. Îţi spun că individul ăla este un cowboy. Adoră chestiile astea.

Abdul dori să-l întrebe de ce până acum câteva ore nu-l preocupase deloc ce intenţii avea preşedintele american, dar se abţinu. Realiză că atât el cât şi Hizbollahul câştigaseră deja. Georges şi miliţia Amal pierduseră. Interesul ţărilor arabe unite îi cerea să tacă.

— Spune-mi ce vrei să faci, spuse Abdul ridicându-se în picioare, şi vom face.

Georges se ridică la rândul lui, îşi pocni palmele una de alta şi se apropie de Abdul pe care-l sărută pe amândoi obrajii.

— Îţi mulţumesc, frate. Nu mă îndoiesc că o să te pot răsplăti vreodată. Pot acum să-mi dedic toată energia negocierilor care au loc aici în Beirut.

— Şi între timp eu ce fac?

— Ai uitat sugestia pe care mi-ai făcut-o de a duce ostaticii la Bekaa Valley?

— Ca să fiu sincer, da. Cu toate lucrurile pe care le am pe cap...

— Anunţă-i imediat pe oameni. Ostaticii trebuie să plece cât mai curând de aici.

— La noapte?

— Bineînţeles. Avem nevoie de întuneric ca să-i putem transporta peste munţi. Şi camioane. Vezi dacă fraţii noştri din Forţele Libaneze pot fi convinşi să ne dea câteva camioane.

Întorcându-se, Abdul aruncă peste umăr:

— Voi avea grijă ca ordinele tale să fie executate imediat.

Rânjea cu răutate când ieşi pe uşă. În spatele lui Georges murmura pentru sine:

— Mai multe trupe, voi chema mai mulţi voluntari de la miliţiile din sud...

Cu ajutorul binoclului, McCoy putea să vadă cu claritate printre spărturile buncărului. Nu se vedea nici o armă, iar în răstimp de zece minute o singură persoană trecu prin faţa deschizăturii – un bărbat care se ridică şi apoi se aşeză la loc.

Peterson îi puse mâna pe umăr şi comunicară prin semne. Foloseau această modalitate de atâţia ani încât gesturile deveniseră pline de sens. Voia

binoclul ca să poată arunca o privire în clădirea de beton. Maiorul îi oferi şi MSG-ul, dar fu refuzat. Apoi, înainte de a pomi târâş, rânji la McCoy şi-şi puse palma stângă perpendicular pe degetul mijlociu al mâinii drepte. Mesajul era clar *Acoperă-mă că sunt în pom.*

Înainta ca la carte. Se scurgea lipit de teren, ca umbrele, ca însăşi noaptea. Putea induce în eroare şi cel mai antrenat ochi, convingându-l că nu se afla acolo. Ceilalţi luptători râseseră de el că petrecea atâtea ore privind documentare despre viaţa animalelor de pradă, a felinelor, oprind proiectorul cu intenţia de a observa şi cea mai mică mişcare a acestora. Bobby Lee fusese singurul care nu-l necăjea în legătură cu filmele lui despre tigri. Aducea o cană de cafea şi i se alătura în camera întunecată. „Regatul sălbăticiunilor" era filmul său preferat.

McCoy zâmbi şi se uită din nou la siluetele oamenilor organizaţiei Amal aflaţi la o sută de metri de buncăr. Nici unul din ei nu mai era treaz. Agentul, oricine ar fi fost el, făcuse o schiţă foarte bună locului acestuia. Avea mâna antrenată; lui McCoy nu-i mai rămăsese decât să completeze locurile goale din schiţă. Canalul de scurgere din spatele lui putea constitui o cale de acces strâmtă dar folositoare către partea inferioară a cartierului general. Din cauza timpului prea scurt, nu avea cum să verifice dacă era aşa sau nu, dar ar fi dorit să pună pariu că agentul ştia despre ce vorbeşte pentru că altfel n-ar fi inclus informaţia în raport. Ar fi fost bine să poată discuta cu el, dar nu merita să-l pună în pericol.

Paterson alunecă iar lângă el şi-i făcu semn că vrea să se retragă undeva unde să poată sta de vorbă. Îşi duse mâna la gât ca să-l anunţe că ceea ce avea de spus era în legătură cu ostaticii.

Ajunşi din nou la marginea mării, îi şopti:

— Vor să ne tragă în piept, Scottie.

— Când?

— Înainte de căderea zorilor dacă reuşesc să adune mijloacele de transport. Dar nu asta-i vestea cea mai rea. Am auzit pe cineva din buncăr spunând Bekaa.

— Fir-ar să fie!

Intenţia miliţiei Amal de a-i duce pe prizonieri la Bekaa Valley schimba totul. Cei mai periculoşi militanţi radicali din Orientul Mijlociu erau găzduiţi în două sau trei locuri în regiunea sudică a Libanului. Washingtonul nu le-ar fi permis în nici un caz să acţioneze acolo. Bekaa se afla de fapt sub control sirian. Dacă pătrund în această Vale a Umbrelor, luptătorii Delta vor trebui cu siguranţă să se confrunte cu trupele siriene. În plus, dacă interveneau în forţă – ceea ce n-aveau de gând şi nici nu le stătea în puteri – aliatul Siriei, Uniunea Sovietică, şi-ar fi vârât coada. Astfel începea cel de-al treilea război mondial

anunţat de ştirile de la ora unsprezece.

După ce-i spusese vestea cea rea, Peterson îl mai informă că văzuse cinci oameni în interiorul buncărului. Stăteau aşezaţi, fumau şi beau ceai în jurul unei lumânări. Mai zărise în interior un tun antitanc de 57 mm de fabricaţie sovietică. În felul acesta buncărul devenea zona de distracţie a unor fanatici, un adăpost de unde se putea trage din trei părţi odată.

În acest moment şi soluţia atacului terestru devenise tot atât de imposibilă ca şi celelalte două. Nu era nici timpul, nici locul să reediteze aici episodul Tarawa.

— Şi Scottie, doi dintre ticăloşii ăia de acolo nu vorbesc araba mai bine ca noi.

— Farsi?

— Bineînţeles. De la ei am înţeles ce au de gând să facă în următoarele ore. Toţi vorbeau despre Shiraz ca despre alma mater.

Oraşul acesta iranian, îşi aminti McCoy, a fost locul unde Garda Revoluţionară a lui Khomeini şi-a antrenat trupele sinucigaşe care au fost mai apoi împrăştiate în restul lumii musulmane care nu bănuia nimic.

— În regulă, Pete. E timpul să plecăm de aici. Trebuie mai întâi să am o discuţie cu cineva.

Îşi scoase de la brâu Walkman-ul, îşi puse căştile şi trase în afară butonul de reglaj care în felul acesta deveni antenă.

— Little boss către Big boss... alo...

Nu auzea nimic în afară de hârâitul din eter care-l făcu să scrâşnească din dinţi.

— Alo, şefule, eşti pe recepţie?

— Ai prins ceva?

McCoy îşi dădu jos căştile şi i le întinse lui Peterson.

— Ascultă!

După un moment de tăcere acesta întrebă:

— Crezi că partida noastră de înot i-a distrus circuitele?

— Trebuie să fie rezistent la apă. Dacă ai putea respira sub apă, ai fi în stare şi să iei legătura cu ticălosul ăla. Nu, alo, Rusia! Numai ei puteau face aşa ceva.

Mai încercă o dată, gemu exasperat şi renunţă.

— Ai vreo idee?

— Agentul falangist trebuie să aibă un radio.

— S-ar putea. Dar ce ne facem dacă ne trimite la dracu?

— Nu vom fi într-o situaţie mai grea ca acum.

— Am putea da de ambasada noastră temporară de la Baabda.

Peterson îşi privi ceasul cu acele fosforescente.

— Se află destul de departe, şi hainele astea negre în care suntem îmbrăcaţi m-ar determina până şi pe mine să mă împuşc dacă ar fi santinelă la poartă. Iar dacă ai în vedere soluţia numărul patru la care mă gândesc, ai ordona ca Delta Force să părăsească Haifa într-o oră pentru că altfel nu vom avea şansa de a-i împiedica pe ticăloşi să-i transporte pe ostatici la Bakaa.

Peterson avea dreptate, respiră uşurat McCoy. Soluţia la care se referise acesta, singura realistă în acest moment, presupunea debarcarea pe plaja nisipoasă dintre aeroport şi armata libaneză încartiruită în orăşelul Khalde, iar apoi o goană nebună către obiectivele din Beirut.

— În douăzeci de minute trebuie să dăm de agent. Apoi nu mai avem de ales. Va trebui să ne gândim la altceva.

— Pun pariu că nu se află la cartierul general al miliţiei Amal.

— Tu *speri* să nu fie acolo. N-avem nici cea mai mică idee cine-ar putea fi tipul ăsta.

În timp ce se îndreptau spre clădirile maroniţilor, McCoy se şi văzu ca în *Dr. Strangelove* încercând să obţină prin intermediul unui operator libanez care i se adresează în arabă legătura cu preşedintele Statelor Unite. Imaginea mentală i s-ar fi părut extrem de amuzantă dacă n-ar fi fost atât de tensionat. În plus, toate telefoanele pe care le văzuse în Beirutul de Vest fuseseră ciuruite chiar în dreptul tastaturii. Oamenii locului păreau să urască telefoanele la fel de mult pe cât se urau unul pe celălalt.

Peterson îi făcu semn să se oprească. Trebuiau să ocolească o santinelă.

CAPITOLUL 22

20 iunie 1985... orele 5 ^{00}

Expresia feţei. Familiară şi totuşi nouă. Când razele strălucitoare ale soarelui cădeau pe faţa lui binecuvântată, părea extrem de liniştit, un conducător aflat în mijlocul oamenilor, un preot luptător. În lumina tremurătoare a lumânării însă, ca acum, trăsăturile lui clare, decupate parcă de pe un vitraliu, păreau meditative, ale unui căutător al adevărurilor tăcute.

Sfântul Maron. Un călugăr ascetic.

Cu mult timp în urmă, când fratele John se săturase de tavernele şi bordelurile pe care le frecventa împreună cu soldaţii, visase la o retragere din

lume similară cu a lui Maron în Munţii Apamea. Viaţa dedicată contemplaţiei nu îi era însă destinată astfel încât rămase în mijlocul oamenilor în toţi anii ăştia de serviciu. Şi când cineva rămâne între oameni, el trebuie să aleagă. Dar, în acelaşi timp, trebuie să creadă nestrămutat în ceva care să nu poată deveni obiectul nici unui compromis. Totuşi, nu se îndoia că-i servise bine pe oameni şi pe Dumnezeu. Când a fost posibil, s-a străduit să slujească cauza păcii în lume.

Acum, în această noapte, trebuia din nou să opteze. Cu câteva minute înainte îi ajunseseră la urechi un zgomot, un fâsâit uşor, dinspre baptiseriu. Un om obişnuit nu l-ar fi remarcat. De când restul comunităţii se mutase în partea estică a oraşului, trăise singur într-o linişte de cele mai multe ori perfectă. Îşi spunea chiar, în glumă, că putea auzi vitraliile uscându-se.

Acum, fără a privi peste umăr, ştia că cineva se află în partea anterioară a naosului.

— Pere? Se făcu auzită o voce într-o franceză stranie, cu accent.

— Non, răspunse ridicându-se şi încercând să-l vadă pe cel care-i vorbise. Sunt doar călugăr, prietene. Realiză dintr-o dată că un al doilea bărbat venea prin altar. Pe acesta îl putea vedea foarte clar un luptător cu faţa vopsită în negru, îmbrăcat într-un costum de zbor închis la culoare. În mâini avea o armă automată.

Cel dintâi începu acum să avanseze spre el.

— Numele meu e McCoy, prietenul meu şi cu mine avem nevoie de ajutorul dumitale.

Nu era înarmat, dar precauţia îl îndemnă să păstreze tăcerea. Omul se opri la doi paşi de el. Încerca să-i zâmbească, dar urgenţa care-l mânase aici îi cam încordase maxilarele.

— Nu avem timp să explicăm totul. Vieţile unor oameni nevinovaţi se află în joc. Credem că ne-aţi mai dat o mână de ajutor şi că ne veţi ajuta din nou. Dacă chiar trebuie să ştiţi, vă pot spune că suntem...

— Americani. Da, cred că ştiam că veţi mai avea nevoie de mine. Despre ce-i vorba?

Cel care se prezentase a fi McCoy răsuflă uşurat. Celălalt se mulţumi să rânjească.

— Avem nevoie de un mijloc de comunicare cu oamenii noştri, de un radio şi încă repede.

Fratele John îşi dori ca ei să-i fi cerut altceva, orice, dar numai asta nu.

— Ai unul, părinte?

Continua să ezite. Măcar de-ar înţelege ce ar însemna să folosească aparatul pe o distanţă aşa de mică. Va fi descoperit. Vor urma represaliile.

McCoy trebuie că s-a gândit că nu dispunea de un radio pentru că îl întrebă dacă n-ar putea da un telefon de pe undeva.

— Îmi pare rău, dar nu mai există un serviciu telefonic dincoace de strada General de Gaulle de peste şase luni. Compania, refuză să mai instaleze aparate şi echipament numai pentru a fi distruse din nou. Majoritatea centraliştilor sunt spioni Shia. Îşi lipi palmele una de alta şi le duse apoi la buze. Am un radio, prieteni.

— Îţi mulţumim.

— Dar trebuie să înţelegeţi că... le simţi nerăbdarea astfel încât le explică cu amabilitate codul bazat pe sunetul clopotelor la care recursese de teama de a nu fi detectat de tehnicienii sirieni. Dar acum, prieteni, concluzionă el, e miezul nopţii. Cum o să explic lui Georges bătaia clopotelor?

— Leaderul Amal este aici?

— Bineînţeles, chiar în garnizoană.

— Nu va trebui să-i explici nimic pentru că vei veni cu noi. Vom fura o maşină...

Fratele John îl împunse cu degetul arătător în piept.

— De ce să calci porunca de a nu face când avem la dispoziţie un Volkswagen?

Cei doi membri ai comandoului se priviră unul pe altul.

Fratele John merse în spatele altarului şi scoase radioul.

Imediat ce lansă în eter ultima notă din secvenţa de sunete care cerea recepţie imediată la cartierul general falangist, se simţi apucat de subsuori de cei doi americani care-l duseră aşa până în vestibul şi de acolo afară, în noaptea rece, după ce în prealabil bărbatul care îşi zicea Peterson scrutase spaţiul din faţa uşilor principale cu ochelarii aceia cu formă caraghioasă.

— Pe unde o luăm, frate? Îl întrebă McCoy.

— La dreapta. Pe aleea care străbate grădina de trandafiri.

Peterson murmura întruna că-i pare rău. Avea o inimă bună sub înfăţişarea aceea dură.

— Prieteni, aş vrea să merg pe picioarele mele.

— Ne pare într-adevăr rău, frate.

McCoy întrebă:

— Crezi că falangiştii au recepţionat mesajul?

— Mai acordă-le un minut.

Îl ascunseră într-un tufiş când doi militanţi Amal se iviră alergând spre biserică. Când şiiţii se îndepărtară McCoy reveni cu întrebarea:

— Eşti sigur că mesajul va fi transmis israeliţilor?

— Dacă aşa am cerut, bineînţeles.

— Foarte bine, frate, dă-i drumul şi încearcă acum.

— Vrei să mai repeţi mesajul o dată? McCoy enunţă din nou silabele fără sens. Imediat fratele John intră în legătură cu un operator radio surprins:

— Transmite fără întârziere. Foarte urgent. *Tecumseh... mergi la patru, A-S-A-P... Little boss.*

La îndemnul lui McCoy, îi ceru operatorului din Beirut să repete mesajul. Maiorul dădu din cap în semn de aprobare. Fratele John se trezi din nou luat pe sus de-a lungul aleii. Vârful picioarelor abia atingea pământul.

Când dădură cu ochii de camionetă, se opriră şi se ascunseră în dosul unui zid scund. Terenul descoperit aflat între garnizoană şi biserică era pustiu. McCoy îi şopti la ureche:

— Frate, eşti sigur că numai doi oameni păzesc intrarea pe strada General de Gaulle?

— Da. Au arme automate aşa cum am scris şi în raport. Chicoti în barbă. Amal e ca o găină. Îşi întoarse capul cu totul când se uită în altă direcţie decât până atunci. Să zicem că astăzi este aşteptat un atac creştin pe uscat. La noapte toată lumea se va întoarce în partea opusă, aşteptând să vadă ţevile artileriei israeliene.

— Foarte bine. Dă-mi cheile, frate.

— Nu, McCoy, eu trebuie să conduc. Mă vor lăsa să trec fără să-mi acorde prea multă atenţie. În spate sunt mai multe haine vechi. Băgaţi-vă sub ele.

Călugărul se aşeză la volan în timp ce cei doi americani împingeau camioneta cât mai departe de garnizoană.

— Poţi să-i dai drumul, frate, îi şopti McCoy în timp ce se strecura împreună cu Peterson pe uşa deschisă şi se ascundea sub nişte rase călugăreşti şi mantale vechi de lână pe care dorea să le împartă la săraci.

Imediat ce luară curba din apropierea viei, fură orbiţi de două lumini foarte puternice. Fratele John fu descumpănit în aşa măsură încât trebui să frâneze şi să-şi protejeze ochii cu mâna.

— Ce s-a întâmplat? Murmură McCoy.

— Habar n-am. Cred că e un camion mare. Suntem foarte aproape de postul de control.

Peterson trase cu ochiul pe deasupra spătarului uitându-se în jur.

— Un camion de două tone plin cu militanţi Amal ocupaţi să-i dea jos marginile rabatabile. Continuă-ţi drumul. Te rog, nu te opri aici.

Un camion şi pe urmă încă unul trecură pe lângă ei. Fratele John le făcu cu ochiul. Cineva îi strigă ceva ce nu înţelese. În plus nu era sigur că vedea drumul. Se temea ca nu cumva roţile din faţă ale camionetei să lovească bordura şi să intre cu maşina în vie. Se simţi dintr-o dată bătrân.

O rafală de pistol automat îl făcu să ridice piciorul de pe acceleraţie încă

o dată.

— Dumnezeule!

— Nu opri, îl imploră McCoy.

Ceva bâzâi pe la urechea călugărului. Întoarse capul spre fereastra laterală care fusese făcută bucăţi şi apoi spre gaura din parbriz din care porneau o mulţime de şănţuleţe care, împrumutând lumina de la torţele electrice din jur păreau incandescente.

Se simţi brusc sigur de sine şi plin de energie, împuşcătura aceasta care l-a ratat îl trezise proiectându-l cu patruzeci de ani în urmă şi zgândărind instinctele demult adormite.

— O să le ţin singur piept. Voi doi trebuie să vă continuaţi drumul.

— Frate, spuse Peterson în timp ce-şi încărca mitraliera, nu te putem lăsa în mâinile lor.

— Nu există altă soluţie. În adâncul inimilor voastre voi ştiţi că nu vor scoate nimic de la mine, nu?

Peterson coborî ţeava armei.

Călugărul trase frâna de mână, luă aparatul de radio de pe Scaunul din faţă şi coborî din maşină luând-o înapoi spre biserică. Cu coada ochiului zări santinelele părăsindu-şi postul ca să-l urmărească, agitând pistoalele în aer, fără să bănuiască măcar o clipă că în spatele lor americanii profitau de diversiune pentru a se strecura spre strada General de Gaulle.

Militanţii Amal care se repeziseră spre el şi dinspre camioane nu observară camioneta decât când era prea târziu şi motorul acesteia fusese pus în funcţiune.

— Opriţi-o! Trageţi în ea! Zbieră cineva în arabă. Un altul urlă:

— Bătrânul are un radio! Ia-i-l!

Călugărul fu trântit la pământ. Capul îi sângera şi totul devenise atât de confuz încât nici nu-şi dădu seama cât timp se scursese din momentul în care începuseră să-l lovească cu patul puştii şi clipa de acum când se uita printre pleoapele umflate la Georges.

— Frate John, vechiul meu prieten, ce ne-ai făcut? De ce-ai stricat prietenia noastră?

Încercă să vorbească, dar gustul amar al sângelui în gură şi gâtul umflat îl împiedicară. Un alt bărbat stătea în picioare, sprijinit de uşa închisă. Avea la brâu un pistol placat cu argint.

— Frate John, cine erau bărbaţii care te însoţeau?

Gândeşte-te, se autoatenţiona, *gândeşte ca soldatul de excepţie care erai odinioară!*

— Oamenii aceia ţi-au dat radioul?

Fără să poată rosti vreun sunet făcu semn că da.

— Falangişti?

Nu răspunse, dar tăcerea era aproape un răspuns afirmativ. Aproape. Cineva îl izbi cu pumnul în faţă, dar i se păru că lovitura nu venea din direcţia liderului Amal. Mai veni una şi abia atunci realiză că bărbatul cu pistol de argint îl izbea scuturându-şi mâna rămasă liberă de parcă l-ar fi durut.

— Falangişti. Putem fi siguri de asta, Abdul, zise Georges.

— Numai în cazul în care jeepurile noastre îi opresc.

— Avem noroc că am luat deja măsurile necesare mutării ostaticilor. Trebuie să punem în aplicare planul la care ne-am gândit mult mai repede. Asta-i tot. Georges i se adresă apoi în şoaptă bătrânului. Sunt foarte dezamăgit. Am crezut că aveam o convenţie.

Mai auzi zgomotul paşilor liderului Amal părăsind camera şi deplasându-se de-a lungul coridorului de beton.

Omul cu pistolul îşi apropie foarte tare chipul nemilos de ochii umflaţi ai prizonierului. Glonţul străpunse tâmpla călugărului. Pulsul i se acceleră sub presiunea neaşteptată. *M-ai lăsat să văd în noaptea asta patru suflete extrem de diferite, Doamne. Peterson, care poate să ucidă, dar dispreţuieşte omorul. McCoy, gata să ucidă, dar care* n-o *va face niciodată. Georges căruia îi lipseşte curajul de a ucide, dar care se bizuie pe cruzimea altora. Şi acum acesta, cel care găseşte satisfacţie în actul uciderii. În ciuda dorinţei lui de răzbunare, el nu face decât să mă aducă în mâinile Tale. În Tine voi găsi în cele din urmă sihăstria pe care o căutăm... locul meu în tăcerea plăcută a munţilor.*

CAPITOLUL 23

Orele 3.^{00}

— Acum începe calvarul! Strigă Peterson din spatele camionetei măturând cu patul armei restul de geam care abia se mai ţinea. Două... ba nu, trei jeepuri... şi ceva mult mai mare în spatele lor!

— Înseamnă că nu vrei să vezi ceea ce va urma. McCoy îşi mută privirea mult mai ageră acum datorită ochelarilor proiectaţi special pentru vederea pe timp de noapte din oglinda retrovizoare în care străluceau puternic farurile urmăritorilor la baricada amplasată la două sute de metri mai în faţă. Avea în jur de un metru şi jumătate şi bloca toate cele patru benzi ale străzii Ramplet el Baida. Sperase să poată conduce pe bulevardul larg care străbătea întregul

Beirut de Vest, păstrând mereu marea în dreapta sa. Acum însă nici nu se mai putea pune problema acestui traseu. Focuri de arme uşoare fuseseră deja trase asupra Volkswagenului de către trăgători aflaţi pe dig.

— Ţine-te bine! Viră stânga gata să agaţe cu bara din faţă un stâlp aflat chiar în colţul străzii lăturalnice pe care intrase.

— Fir-ar să fie! Mormăi Peterson când alunecă de pe banchetă. Se adună şi-şi propti din nou MSG-ul israelian pe geam. Las-o mai moale!

McCoy se aplecă înainte şi-şi scoase pentru o clipă ochelarii.

— Iisuse Cristoase! Trase de volan încercând să evite camionul din lemn alb care-i ieşise brusc în faţă. Peterson îl ameninţă cu arma pe şoferul înmărmurit. În oglinda retrovizoare McCoy îl zări pe om ridicându-şi înspăimântat braţele în semn că se predă.

— Era furnizorul de ziare! Izbucni în râs Peterson. Livra ziarele la chioşcuri.

McCoy trase aer în piept.

— Beirutul ăsta nenorocit!

Încerca să-şi amintească harta pe care o studiase în Israel când Peterson îi întrerupse concentrarea.

— Scott?

— Ce vrei?

— Crezi că l-au ucis deja pe călugăr?

Nu ştia ce să răspundă. Credea că da, dar nu era momentul s-o spună acum. *Al dracului Peterson!*

— Fii atent! Sunt iar în spatele nostru!

— Lumini şi străfulgerări de arme! Sergentul major nu trase însă în ei. Încetineşte şi lasă-mă să-i ard! Dă-le voie să se apropie!

— Crezi că avem vreo şansă aşa?

McCoy privi volanul pe care-l ţinea atât de strâns încât i se albiseră încheieturile.

— Mai stai o secundă. Am găsit locul care ne trebuie. Sediul organizaţiei UNESCO, aflat la câteva blocuri sud de bulevardul Saeb Salaam, îl lămurise suficient unde se găseau şi pe unde trebuie s-o ia pe străduţele lăturalnice pentru a ajunge la zidul înalt care înconjura ambasada Uniunii Sovietice.

— Mai e unul în spate, aşa-i?

— Cam la patruzeci de metri şi se apropie în continuare.

— Să-i fie de bine, Pete!

Sergentul deschise focul. McCoy începu să rânjească. *Asta o să-i scoată pe Ivan din scutece şi o să-l vâre sub pat cu nasul în papuci!* KGB-ul va alerga toată noaptea scotocind împrejurimile să afle cine sunt nebunii care au avut curajul să tragă în imediata vecinătate a cuibului lor de spioni.

— Ai nimerit ceva? Îl întrebă pe Peterson.

— Habar n-am!

— Cum adică habar n-ai?

— Nu mai suntem urmăriţi, dar avem o altă problemă. Adună de pe banchetă nişte bucăţele de nu ştie ce. Am spart arma.

— Ce?

— Ce-ai auzit!

— Cum?

— Nu ştiu! Vocea sergentului major suna pentru prima oară furioasă. Am tras o rafală şi m-am trezit cu partea de jos în poală. E un nenorocit de pistol de sticlă, Scott!

McCoy întoarse capul să verifice spatele. Nu putea să creadă ce-i vedeau ochii.

— Avem un vehicul blindat în spate.

— Minunat, pur şi simplu minunat!

McCoy trecu pe lângă nişte militanţi tineri adunaţi în jurul unui butoi în care făcuseră focul ca să alunge frigul acestei dimineţi reci. Nu manifestară nici un interes faţă de camionetă astfel încât îşi lăsară Kalashnikovurile în pace. Fără să-l avertizeze pe Peterson întoarse maşina şi se apropie de tineri. Ieşi pe jumătate pe geam, îşi agită pumnul şi zbieră:

— Allah Akbar!

Răspunsul veni automat:

— Allah Akbar!

Mâinile se strânseră pe arme pe care începură să le agite deasupra capetelor. McCoy smulse una apucând-o de ţeava şi, accelerând, se îndreptă în viteză spre intersecţia următoare.

— Repetă figura!

— Nu poate funcţiona decât o dată, zise maiorul şi-i întinse puşca automată.

Peterson o fixă iar de geam spunând:

— Avem musafiri din nou. Trase o rafală scurtă sperând să determine jeepul din faţă să se retragă. La dracu! Tipii ăştia nu mă iau în serios!

După un kilometru de fâţâială în zigzag în care McCoy încercă să câştige timp şi să scape totodată de ei, realiză că şoferii Amal cunoşteau oraşul de zece ori mai bine decât el, mai ales mahalalele astea şiite aflate la sud de centrul sportiv.

Ori de câte ori vedea apărând de după câte un colţ mai îndepărtat lumină de faruri, Peterson trăgea câte un glonţ; sperând să aibă şansa de a-l nimeri pe cel de la volan.

— Rahat! Au lăsat la urmă ce-i mai frumos! McCoy puse o frână bruscă şi

ascunse camioneta în spaţiul liber dintre două clădiri în ruine. Cu o clipă mai înainte zărise luminile de la calea ferată. Se aflau la mai puţin de un kilometru de limita nordică a aeroportului. De acolo nu mai e cine ştie ce până la plaja de la Khalde. Problema era că, între ei şi aeroport, se afla un tren blindat deraiat în mijlocul drumului.

— Dă-mi câteva din rasele alea călugăreşti, îi spuse lui Peterson. Şi canistra cu gazolină.

— Ce ai de gând să faci?

McCoy împrăştie veştmintele vechi pe acoperişul camionetei şi vărsă peste ele lichidul inflamabil. Se asigură că nici una dintre ele nu se afla în imediata vecinătate a motorului acesteia.

— Avem în faţă un M-l13 APC. E suficient loc ca să-l ocolim.

— Bine.

— În spatele lui e un soldat cu o armă modificată de calibru 561. Secretul reuşitei constă în coordonarea perfectă a acţiunilor. Şi aici intervin băieţii de la Amal.

McCoy ieşi în stradă din nou şi căută farurile APC-ului care începuseră să clipească. Făcu semn convoiului de autovehicule Amal să-l urmeze ca şi cum ar fi avut de gând să le conducă spre victorie, după care acceleră.

Înainte de a se apleca să aprindă cu bricheta coltul uneia din hainele pe care le găsiseră în maşină.

Peterson se îndepărtă grăbit de la fereastră de parcă în faţa lui tocmai s-ar fi deschis o gură de iad.

— Scott, îl întrebă el cu grijă, îţi dai seama că ai dat foc maşinii cu care mergem?

McCoy îşi schimbă poziţia astfel încât să fie cât mai departe de caroseria metalică a acoperişului care devenise deja fierbinte.

— Perfect, murmură el şi închise geamul.

Din spate, vehiculele Amal se apropiau în viteză. Se putea vedea apărătoarea care proteja gurile de tun ale APC-ului.

Când Volkswagenul ţâşni spre vehiculul blindat, Peterson îi apucă de umăr.

— Ce dracu...?

— Am o vagă presimţire în legătură cu tipul ăsta.

— Şi dacă greşeşti?

— Vei fi primul care va afla. Nu-ţi face griji, Pete. Obişnuiam să mă joc aşa pe autostrada dintre Escanaba şi Marquette în fiecare sâmbătă noaptea pe timpul verii. Se cheamă „a te juca de-a puii”.

— Ce porcărie! Faţă în faţă cu camioneta arzând, la mai puţin de o sută de metri distanţă, cu un şofer care refuza să devieze de la traseul pe care şi-l fixase şi care nu se putea finaliza decât cu o coliziune frontală, militantul Amal decise că era mai sănătos să nu-şi pună mintea cu unul care avea chef să devină martir. Se dădu aşadar jos, părăsind

gurile de tun aflate în partea de sus a vehiculului ascunzându-se între sacii de nisip. McCoy ocoli APC-ul şi privi înapoi printr-o ploaie de scântei spre trăgătorul care, umilit, se urcase la locul lui, îşi încarcă mitraliera şi încerca să se strecoare printre restul de maşini din convoi.

Când McCoy dădu colţul aproape pe două roţi, o parte din veşmintele în flăcări de pe acoperiş alunecară jos. Peterson se târî spre scaunul din faţă atingând cu piciorul urechea lui McCoy.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fii atent. M-ai lovit!

— Am să-ţi trag câteva, îl ameninţă sergentul cu o voce aspră. Am să-ţi trag câteva şuturi în fund de...

Dar apoi începu să râdă cu lacrimi fără să se poată abţine.

Maiorul zâmbi.

— Se luminează de ziuă.

Nick Alexander trebui să-l roage pe Raffi Amir să vorbească mai tare ca să acopere duduitul motoarelor Diesel ale celor trei ambarcaţiuni israeliene care aşteptau să plece din portul Haifa.

— Mă întreb, Nick, dacă tu ai încredere în mesajul pe care l-am primit de la cartierul general falangist.

— E o curiozitate personală sau profesională?

— Crezi că la vârsta noastră mai există vreo diferenţă între cele două? Noi *suntem* meseria pe care o facem.

Alexander mătură încă o dată cu privirea punţile celor trei ambarcaţiuni. Fu satisfăcut să observe vehiculele de asalt, camioanele acoperite, motocicletele - toate proaspăt inscripţionate cu însemnele armatei libaneze. Cei treizeci şi trei de luptători din subordine se grăbeau să aducă la bord tot echipamentul necesar, asistaţi de membri ai comandourilor israeliene care urmau să le păzească.

În timpul unei zile ce părea că nu se va mai sfârşi, aşteptând ca McCoy şi Peterson să se infiltreze în Beirut şi să trimită un mesaj, Delta Force repetase ce avea de făcut folosindu-se de o reproducere la dimensiunile reale ale cartierului general Amal după datele care existau în dosarele Mossad. Raffi descoperise chiar, în apropiere de Atlit, o şcoală închisă care se potrivea aproximativ descrierii pe care o făcuse agentul de pe teren. Raffi chicoti.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Am încredere în mesajul ăsta, dacă de autenticitatea lui te îndoieşti. Nu-i mai explică israelianului că, mulţumită mamei sale yankee, purta şi numele de Tecumseh. Din motive de securitate, acest amănunt nu era

cunoscut decât de soldaţii săi. Nu vreau să-l tentez pe Murphy susţinând că totu-i roz la ei acolo.

— Murphy?

— Tipul ăla care susţine că, dacă ceva poate merge rău, atunci va merge rău.

— Oh, ştiu prea bine lucrul ăsta.

Alexander întinse mâna.

— Vreau să vă mulţumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-aţi dat, mai ales pentru treaba cu radiourile noastre. Ar fi trebuit să ne dăm seama că vom fi dibuiţi după operaţiunea din Alger.

Raffi ridică din umeri.

Apucă mâna colonelului în palmele sale şi i-o strânse. Deschise gura să mai spună ceva, dar renunţă. Doi militari îl ajutară să coboare pe ţărm. Nu aşteptă să-i vadă plecaţi, părăsind el cel dintâi portul.

Era bine şi aşa, gândi Alexander. Raffi trebuia să se ducă acasă la nevastă şi copii. El avea de purtat un război lung cât toată viaţa probabil.

CAPITOLUL 24

Orele 3.^{00}... Plaja din Khalde

McCoy semnaliza încă o dată cu lampa specială, foarte puternică, îndreptând-o în direcţia de unde auzise un duruit uşor de motoare diesel. Stelele erau foarte strălucitoare, dar luna nu se vedea. În noaptea asta nici nu va apare pe cer.

Se târî înapoi pe duna de unde Peterson supraveghea drumul.

— Se vede ceva? Şopti el.

— Nimic. Sergentul major scană încă o dată cu ochelarii săi speciali împrejurimile. Cred că se îndreaptă spre nord.

— Mi-aş da o mână să ştiu cine sunt.

— Nu puteau fi, zise Peterson întorcându-se să cerceteze orăşelul întunecat din apropiere, decât şiiţi, druzini, armeni, palestinieni sau falangişti.

— Mulţumesc.

— Ţi se pare judecând după zgomotul motoarelor că se apropie?

— Sper.

McCoy alunecă din nou la locul său de pe ţărm şi mai semnaliză odată, atent să ţină lampa foarte aproape de corp. Se aşeză apoi pe nisip cu picioarele încrucişate. Nisipul era rece şi ud.

Tocmai încetinise pe drumul aflat în nordul oraşului Khalde căutând un loc unde să ascundă camioneta scorojită când un camion de tracţiune fără lumini se ivi pe creasta dealului. Şoferul se ghida după luminiscenţa de culoare gri a drumului. Peterson ieşise pe jumătate din maşină ţinând arma în mână când vehiculul îi depăşi claxonând şi cineva aruncă un fascicol de lumină timp de câteva secunde asupra camionetei, după care trecu mai departe, pe creasta dealului următor.

— Fir-ar să fie! Exclamă McCoy lovind cu pumnul în acoperişul fierbinte de deasupra capului. Îşi imagină unitatea de luptă Desert One, dar pasagerii şi ceilalţi civili iranieni erau şi ei prezenţi şi căscau gura la felul cum decurgea operaţiunea de la cap la coadă.

— Eşti în stare să le ţii piept?

— Sunt militanţii nu ştiu cui. Unul are un RPG. McCoy trecu din nou la volan.

— Hai să ascundem asta la ceva depărtare de aici. În răstimp de o oră, cât trecuse de la deconcertanta apariţie şi dispariţie, cei doi americani nu mai zăriră nimic. Noaptea devenea din ce în ce mai rece. Ceaţa uşoară fu repede risipită de briza mării, cedând locul unui cer de culoarea obsidianului plin de stele.

După un timp, au auzit motoarele dinspre mare. McCoy se ridică în picioare, pocni din degete ca să-i atragă lui Peterson atenţia şi-i arătă cele trei siluete plutitoare care se profilau la vest. Sergentul făcu un gest cu mâna imitând actul masturbării.

McCoy le mai semnaliza o dată ca să le indice direcţia. Prima ambarcaţiune atinse ţărmul la o distanţă de cincizeci de metri de locul unde se afla el, înspre nord. Rampa de încărcare nu atinse bine pământul când şi celelalte două ajunseră la ţărm.

Două motociclete coborâră pe plajă. Sarcina lor era să delimiteze

perimetrul de securitate care era vital acţiunii de debarcare. Un soldat tropăi pe lângă McCoy ţinând în mână un M-203.

— Bună dimineaţa, şefule, îl salută Winnemucca în timp ce alerga să-l schimbe pe Peterson.

— 'neaţa, Waukene.

În cele din urmă, colonelul încetă să mai supravegheze descărcarea automobilelor de asalt şi a camioanelor acoperite.

— Ce ştim acum. McCoy?

— În linii mari exact ce ne-a transmis agentul prin intermediul israelienilor.

— Şi avionul 827?

— Ne-am gândit la una sau două soluţii ca să punem mâna pe el, adăugă Peterson. Avem nevoie de Winnemucca pentru asta, şefule.

Alexander oftă.

— Avionul ăsta s-ar putea dovedi a fi o nucă greu de spart. Trebuie să atacăm toate obiectivele în acelaşi timp – cartierul general, şcoala, avionul. Altfel, în locurile unde nu i-am atacat vor ucide ostaticii.

— De acord, şefule, zise McCoy. Te vom pune la curent pe drum. Observă că cei mai mulţi dintre luptători îi aşteptau deja la camioane. Nu prea avea timp suficient la dispoziţie. Au de gând să ducă prizonierii în Bekaa, peste munţi, în această dimineaţă.

— M-am gândit eu că asta trebuie să fie şi am luat legătura cu preşedintele.

McCoy simţi cum vechea suspiciune îl muşcă de inimă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îi dăm drumul, da? Alexander chicoti.

— Ca să-i folosesc exact cuvintele ar trebui să spun „Fă-o, doar fă-o!”

Le dădu noile transmiţătoare.

— De ce spui că-l obligăm?

Pungile de sub ochii lui Georges se închiseseră la culoare. Se plimba cu paşi mari printre oamenii care se certau în biroul său. În ciuda agitaţiei care-l stăpânea, nu fu capabil să ignore în totalitate faptul că un fumător neatent lăsase să-i cadă scrumul pe covorul pe care-l adusese din biroul său mult mai confortabil din oraş.

Din cel mai întunecat colţ al camerei, Abdul îl privea distrându-se pe seama acestuia, a mişcărilor pe care le făcea, începând chiar cu tremurul uşor al degetelor.

— Proştilor! Proştilor! Explodă Georges la un moment dat întorcându-se spre locotenentul cu barbă care venise în urmă cu o oră aducând un număr atât de mic, de absurd de mic, de ajutoare de la grupările din sudul şiit al oraşului.

— De ce nu i-ai verificat pe toţi?

— Georges, de unde era să ştiu cine erau? Mi s-a ordonat să vin direct aici. Tu mi-ai spus, nu?

Liderul Amal punctă fiecare greşeală numărându-le pe degete.

— Treci pe lângă doi oameni aflaţi într-un Volkswagen oprit pe o fâşie pustie de pe şoseaua de centură de lângă Khalde... Vezi că sunt îmbrăcaţi ca nişte luptători de comando... aveau feţele acoperite... vezi că nu sunt libanezi... că unul din ei e blond... şi tu nu îi iei la întrebări.

— Atunci nu ştiam că maşina fusese furată de aici de falangişti.

— Nu erau creştinii, tâmpitule! Erau americanii care...

Găsi inutil să-şi mai continue ideea. Dar Abdul ştia la ce se gândea: *Americanii care îi spionaseră chiar aici, în inima cartierului lor general, în pregătirea unui atac care putea să-i lovească în orice moment.* Totuşi, din motive proprii, Georges nu voia să-şi exteriorizeze gândul. Abdul credea că ştia şi de ce.

Georges tuşi şi încercă să dea la o parte cu mâna fumul gros de ţigară care umplea camera.

— Nimeni nu mai fumează aici! Nu se mai poate respira! Se apucă cu mâinile de cap. Ce noapte îngrozitoare! Mai întâi, spioni americani. Apoi, fără nici un motiv, Forţele Libaneze calcă tratatul încheiat cu noi la care am muncit luni de zile şi trag în două din maşinile noastre. Să-mi spună cineva de ce! De ce?

— Ar trebui să le distrugem şi noi două maşini, interveni un tânăr, netezindu-şi mustaţa rară cu un pieptăne mic. Aşa e drept.

— În nici un caz! Îmi va fi şi aşa greu să le explic de ce le-am distrus APC-ul. Georges se întinse spre pachetul de ţigări Player şi-şi aprinse absent una. Nu e momentul să lansăm acum o companie împotriva mercenarilor lui Gamayel. Vreau să staţi departe de ei. Avem şi aşa destule probleme. Cu camioanele de exemplu. Am cerut să rechiziţionaţi patru camioane ca să transportăm ostatecii la Bekaa şi am primit doar două. Cer o brigadă de la fraţii noştri din sud şi primesc şase oameni.

Se opri din patrulare. Trase din ţigară lung şi se uită printre rotocoalele de fum la Abdul.

— Tu la ce te gândeşti, frate? Se pare că eşti singurul de aici care eşti în stare să duci lucrurile la bun sfârşit.

Abdul acceptă complimentul cu o uşoară înclinare a capului.

— Cred că trebuie să începem transferarea ostaticilor imediat.

— Doar în două camioane?

— Da. Ei sunt singura noastră garanţie că nu vom fi atacaţi de americani. Ar mai trebui să sunăm la câteva din ambasadele statelor neutre şi să-i

anunţăm că suntem pe punctul de a plasa prizonierii în diferite locuri din Liban. Ei vor transmite imediat informaţia americanilor. Vom lega astfel mâinile preşedintelui SUA.

— Excelent. Georges parcă se mai îndreptase ceva de spate. Se întoarse spre unul din locotenenţii săi. Malik, în cât timp putem urca în camioane prima tranşă de ostateci?

— Cred că într-o oră. Trebuie să-i legăm unul de altul, să-i legăm la ochi...

— Nu, nu, nu! Protestă Georges.

— Pot să-ţi sugerez ceva? Întrebă Abdul. Se hotărâse că trebuia să salveze ceva pentru Hizbollah din haosul ăsta care devenea din ce în ce mai mare. Nu-şi riscase viaţa ca să vadă cum fructele actului său curajos se usucă şi mor. De cealaltă parte a munţilor îl aştepta o primire triumfală.

Prea furios ca să mai poată vorbi, Georges îi făcu un semn cu mâna că poate să continue.

— Dă-mi voie să plec chiar acum pe strada Damasc împreună cu cei şase evrei şi militarii americani. Ceilalţi captivi să vină cu mijloacele de transport disponibile.

Georges se uită la feţele celor din jur. Se enervă şi mai tare când le văzu tâmpenia de pe chipuri.

— Vreo obiecţie? Nimeni nu luă cuvântul.

— Deci s-a stabilit. Du-te, Abdul, împreună cu binecuvântările noastre. În timp ce tu te ocupi de asta, eu mă voi îndrepta spre Khalde – zise uitându-se urât la ultimul venit – să-i găsesc şi să-i omor pe cei doi spioni americani care ne-au scăpat de două ori printre degete în noaptea asta.

Abdul zâmbi cu răutate.

Cuvintele lui Georges ascundeau dorinţa acestuia de a se despărţi de oamenii săi. Atacul american era iminent şi nu dorea să-l prindă aici.

— Allah Akbar! Abdul se strecură pe lângă ceilalţi şi coborî cele două rânduri de trepte. În câteva minute „ostatecii speciali”, cum îi numise odată Georges, erau legaţi la mâini şi aliniaţi pe coridor. Înainte de a le pune cagulele pe cap, îi veni o idee. Îi puse pe gardieni să-i înghesuie într-o cameră întunecată, prima de lângă scară. Timp de două minute nu le vorbi şi nu le mai făcu nimic. Aceştia începură să se neliniştească. *Nimic nu e mai rău ca necunoscutul,* gândi. *E cea mai eficientă formă de teroare.*

— Prieteni, rupse el tăcerea în cele din urmă, vorbindu-le cu o voce aspră, vom pleca împreună într-o călătorie. Puteţi s-o consideraţi un fel de pelerinaj. Veţi vedea lucruri noi. Veţi trăi alte experienţe. Ochii voştri se vor deschide asupra adevărului. Dar va trebui să faceţi tot ce vă cer. De data asta n-am de gând să vă ameninţ. Şi de ce aş face-o? De acum suntem prieteni buni. În schimb, vă voi arăta ce înseamnă să nu te supui fraţilor tăi şiiţi.

Aprinse lumina. Preotul romano-catolic gemu. Soldaţii americani rămaseră cu gura căscată, iar cea mai mare parte dintre evrei începură să tremure.

— Nu voi mai aborda acest subiect încă o dată.

Închise lumina. Cadavrul călugărului maronit scăldat în sânge şi cocoţat pe masa albă redeveni doar o siluetă în întuneric.

*

În sala de gimnastică, Mustafa se ridică din scaunul pe care stătea nevenindu-i să creadă ce-i auzeau urechile. Veştile ajunseseră şi la el prin intermediul celor care veneau din clădirea de alături.

— Dar de ce are Georges nevoie de cinci din oamenii mei?

Tânărul îmbrăcat în blugi decoloraţi şi cămaşă kaki ridică din umeri.

— Vor să se ducă în Khalde să-i omoare pe spionii americani.

— Care spioni americani?

— Cei doi care au furat camioneta bisericii.

Fără să-şi dea seama ce face, Mustafa izbi cu ziarul făcut sul din mână patul Kalashnikovului.

— Dar ăia erau falangişti. Văzând că ostatecii se uitau la el de pe rogojinele lor, se răţoi la ei. Dormiţi sau vă omor!

Tânărul ridică din nou din umeri.

— Îmi pare rău, Mustafa, dar au spus acum că erau americani.

— Mie de ce nu mi s-a spus?

— Nu...

— Nu pot purta răspunderea acestor ostatici dacă nu mi se spune nimic. Cu câteva ore în urmă, cu toate împuşcăturile alea din faţa garnizoanei, nu i-a trecut nimănui prin cap să vină să-mi spună şi mie ce se întâmplă? Nu! Vrei să vezi ce am de gând să fac? Mustafa apucă unul din ostaticii culcaţi de păr şi-l obligă să se ridice în genunchi. Puse apoi pistolul automat la tâmpla acestuia. Sunt gata să-i împuşc! Pe fiecare dintre ei! Îl îmbrânci pe american la locul lui.

— Eu nu fac decât să-ţi transmit lucrurile pe care m-a pus Georges să ţi le spun, frate.

— Da, da. Poţi să-i comunici lui Georges că n-am de gând să mai ascult ce vrea să-mi spună. Îi veni o idee. Dacă spionii ăia erau americani, trebuie să fim mai atenţi ca niciodată. Îi privi pe cei cincizeci de ostatici întinşi pe scări şi rogojine. Spune-i lui Abdul că o să mut jumătate de ostatici prin clase. De acum înainte nu mai primesc sfaturi decât de la el.

— Dar, Mustafa, el a...

— Cară-te!

*

Alexander se aşeză alături de Bobby Lee, Winnemucca şi alţi doi luptători care primiseră misiunea să elibereze avionul. Nu le putea vedea feţele în întuneric, dar le putea intui din zâmbetele crispate tensiunea.

— În condiţii normale, dacă există aşa ceva, nu v-aş fi trimis în număr atât de mic. Dar raportul de forţe mă obligă. Avem aproape şaizeci de ostatici în partea cealaltă şi numai trei la aeroport.

— La dracu, şefule, nu trebuie să te scuzi. Aş face-o şi singur dacă m-ai lăsa. Un terorist, un cowboy. Mie mi se pare corect.

Alexander îl bătu cu mâna pe umăr.

— Mulţumesc.

Se întoarse apoi spre Winnemucca care-şi curăţa pistolul calibru 22. Luptătorul paiute îşi schimbase hainele cu unul din şoferii de camioane care fusese îmbrăcat în uniforma libaneză la Haifa, la sfatul Mossadului.

— Ei, Waukene, te şi simţi ca militant şiit?

— Nu, domnule, mă simt ca o femeie. Dar trebuia să ne gândim la ceea ce avem de făcut.

Chiar şi McCoy care privea printr-o crăpătură a prelatei, izbucni în râs. Apoi raportă:

— Ne apropiem de un alt punct de control al armatei libaneze. Pot vedea luminile pistei 3-6 în dreapta.

— În regulă, se adresă Alexander celor patru luptători. Aici trebuie să ne despărţim. Noroc! Se alătură lui McCoy la locul de observaţie tăiat în pânză şi bătu de trei ori în cabina şoferului după semnalul cuvenit.

— Iartă-mă, şefule... Începu Bobby Lee propoziţia când camionul reduse viteza.

— Da?

— N-ai de gând să ne urezi: *rezistaţi până veţi primi ajutoare?*

— Bobby Lee, ai văzut prea multe filme de război. N-am spus aşa ceva niciodată în întreaga mea carieră, nici măcar în Vietnam.

— *Mai ales* în Vietnam, adăugă Peterson.

— Ai ceva împotrivă dacă o faci acum, colonele? Îl întrebă soldatul cu voce serioasă.

Alexander fu mulţumit că întunericul îi ascundea zâmbetul crispat.

— Bine, sergent Robert Edwin Lee îţi ordon să rezişti până vă vin ajutoare.

Vocea lui Bobby Lee se făcu din nou auzită.

— Rahat! Asta-i aşa, de dragul autenticităţii!

CAPITOLUL 25

Orele 4[43]... Beirut

Întins pe spate în mijlocul unui şuvoi pe care-l dorea de apă curată nu şi de resturi menajere, McCoy introduse proba din fibră optică în deschizătura pe care o făcuse cu cuţitul. Îşi puse ochii pe suportul de cauciuc aflat în interiorul modulului cu circuit închis, la capătul plin de fire. Lentilele micuţe se aflau tot cu câţiva centimetri mai jos de platoul ruginit. Foarte atent, derula firul flexibil şi-l scoase la suprafaţă. În sfârşit avea o viziune de ansamblu a coridorului din subsolul cartierului general al brigăzii Amal.

— Acesta e, îi şopti camaradului de lângă el ghemuit în canalul cu un diametru de şaizeci de centimetri. Omul îi înmâna încărcătura.

McCoy lucra repede. Prima geană de lumină se făcuse văzută în spatele Munţilor Shouf când pătrunsese cu echipa sa formată din trei luptători în gura de scurgere a canalului. Spera acum ca vechiul dicton care spunea că înainte de căderea zorilor întunericul este deplin să fie adevărat. Mai spera ca acesta să protejeze pe luptătorii Delta care înconjuraseră perimetrul ce cuprindea cartierul general şi biserica.

Înainte de a intra în canalul de scurgere, urmărise cu ajutorul dispozitivului de vedere pe timp de noapte echipa lui Peterson care se îndrepta spre clădirea şcolii şi se pregătea acum s-o escaladeze. Amal nu avea prea mulţi oameni afară, ceea ce putea fi în acelaşi timp şi bine şi rău. Era bine pentru că, în felul acesta, Delta se putea desfăşura în voie şi rău pentru că însemna că şiiţii aveau gurile de foc concentrate în interior putând astfel să masacreze ostaticii când ar fi sosit momentul.

Acum, când fixase explozibilul de plastic la locul lui, McCoy îşi verifică munca cu ajutorul lanternei mici pe care o ţinea în gură. Satisfăcut, îşi consultă ceasul şi fixă acele de măsurare a timpului de pe bombă. Făcu semn celor din spate să înceapă să se retragă spre gura acoperită cu o tablă ruginită. Ultimul din rând se chinuise să o desfacă şi acum în sfârşit reuşise. Şuvoiul care izbucni prin deschiderea făcută în canalul lung de beton îl obligă pe McCoy să-şi ascundă faţa în mâneca costumului de paraşutist, dar se prăbuşi odată cu

ceilalţi când fură luaţi de curent.

Închiseră la loc trapa. Soldaţii îşi puseră mâinile la urechi şi deschiseră gurile. McCoy numără secundele.

Alexander decise că nu mai avea timp să stabilească un punct de comandă afară, în imediata apropiere a câmpului de acţiune. Dar nu rămase nici în perimetrul exterior. Se strecurase cu echipa care trebuia să anihileze cuibul de antiaeriană cu cele patru guri care scuipau proiectile de 23 mm şi tunul antitanc din buncăr. Tot ei mai trebuiau să ţină piept oricărei unităţi Amal care ar fi putut sări în sprijinul celor asediaţi, venind pe aleea îngustă care dădea în strada General de Gaulle. Postul de pază din partea aceea nu mai exista. Santinelele zăceau pline de sânge în vie. Li se tăiaseră gâturile.

Uitându-se în sus, colonelul compară albastrul pal al cerului cu negrul acelor de pin de deasupra capului încă douăzeci de minute şi va fi suficientă lumină ca se poată distinge culorile. Ardea de nerăbdare să înceapă odată, ceasul îi arăta că mai avea de aşteptat încă patru minute.

Soldatul de lângă el se întinsese pe burtă cu M-203-ul împrumutat de la Winnemucca în mână gata să declanşeze o explozie în preajma mitralierei de construcţie sovietică. Un alt luptător, aflat pe linia copacilor care delimitau via de terenul de fotbal al şcolii, îşi lăsase mitraliera HK21 deoparte şi ţinea pe umăr un LAW, o rachetă de calibru 66 cu un tub de lansare a proiectilului de unică folosinţă. Ea urma să lovească zidul exterior al buncărului. Proiectilul avea capacitatea de a penetra zidul de beton explodând abia în cealaltă parte a lui.

Se gândi la cei de pe aeroport. Până acum trebuie că au depăşit cordonul Forţelor Libaneze şi au ajuns pe pista întunecată, dinspre nord, din apropierea avionului. Imediat Winnemucca va scana fuselajul metalic cu o cameră cu infraroşii localizând unde se află oamenii din aeronavă, ghidându-se după căldura corpurilor lor. Apoi se va apropia singur de avion. Va fi extrem de singur în cele câteva minute care îi vor trebui.

Alexander îşi suflecă mâneca să vadă cât e ceasul.

— Pregătiţi-vă, se adresă el soldatului care mânuia lansatorul de grenade.

Apoi îl atinse uşor pe umăr.

*

În timp ce se apropia pe pista întunecată de zborul 827, Winnemucca aştepta să audă reverberând deasupra oraşului adormit zgomotul exploziilor îndepărtate. Nu credea că puteau fi auzite şi din interiorul avionului. Generatorul auxiliar torcea încet deşi în ultimul raport se spunea că fusese la

ordinul teroriştilor care bănuiau că la mijloc era o şmecherie prin care piloţii urmăreau să consume combustibilul. Poate că în clipa în care şi-au dat seama că rămân fără baterii l-au repus în funcţiune. Militanţii Amal ceruseră ca avionul să nu fie luminat, dar cordoanele de soldaţi libanezi să fie în permanenţă în bătaia reflectoarelor ca să-i poată vedea.

S-au oprit la o distanţă de o sută de metri, de unde Wlnnemucca scana fuselajul prin dispozitivul cu infraroşii. Siluetele umane din cabine puteau fi identificate cu uşurinţă, dar cele din cabina pilotului se prezentau ca o masă nediferenţiată de umbre. Nu putea spune cu exactitate câţi erau înăuntru, dar în mod sigur cel puţin trei.

Trecu în revistă pentru ultima oară ce avea de făcut. Nu omise nimic, nici măcar trupurile teroriştilor stivuite în partea din faţă a cargoului şi păstrate în vederea identificării ulterioare.

Sosise timpul să treacă la acţiune. Cei care-l însoţeau se adânciră în întuneric în timp ce el o porni spre partea laterală a aeronavei. Coada avionului se înălţa deasupra, dar nu-şi schimbă ritmul indiferent al paşilor. Avu senzaţia că Bobby Lee şi ceilalţi doi oameni ajunseseră deja la locurile lor, privindu-l de sub burta avionului.

Era timpul să se poarte asemenea coiotului, fiinţa care se putea transforma în orice dorea, putea intra în pielea oricărui alt animal. Coiotul nu era un corb, dar putea da despre sine impresia că zboară. Nu era om, dar se putea preface că umblă în noapte în două picioare.

Realitatea era că Winnemucca nu ştia decât câteva cuvinte în arabă şi nici acestea nu se potriveau situaţiei de faţă. Putea însă să lase impresia că era şiit de când se ştia.

Era o problemă de încredere. Coiotul, dincolo de cusururile lui, avea o calitate – încrederea neţărmurită în sine. Rânji într-un fel în care nu mai rânjise niciodată până atunci. Ochii aveau o căutătură nouă, ciudată. Un fascicul de lumină izvorât de la fereastra de lângă uşa de serviciu căzu asupra lui. Îl orbi, dar strigă totuşi:

— Allah Akbar!

Ţinea în mână o foaie albă de hârtie împăturită ca un mesaj. Fascicolul continua să-l fixeze, dar putu să detecteze în spatele lui două feţe care-l urmăreau suspicioase.

Fii un coiot!

— Allah Akbar! Apoi, aşa cum bănuise, văzu scările de sub burta avionului coborând.

Într-un fel sau altul coiotul îşi urmează drumul.

CAPITOLUL 26

Orele 4.[39]

Norul de fum şi praf de ciment nici nu se risipise bine când McCoy năvăli pe gaura nou apărută. Cu ochii pe scările aflate în capul coridorului, îi întinse mâna soldatului din spate care se străduia să se ridice prin gaura practicată în podea.

Apoi, în timp ce restul echipei se ordona în spate, McCoy şi unul din militari năvăliră în acelaşi timp pe prima uşă deschisă, scoţând-o din ţâţâni şi lipindu-se rapid de perete. Împărţindu-şi spaţiul liber între ei măturară camera cu armele marca Heckler & Koch de 9 mm, „supranumite curăţitoarele de camere”. Nimic.

— Curat! zbieră McCoy acoperindu-i pe ceilalţi doi luptători care merseră rapid să verifice ce se afla în spatele pragului următor.

Două uşi de oţel săriră în aer după ce fu activată încărcătura explozivă. Negăsind până acum nici ostatici, nici terorişti, McCoy se pregătea să treacă la camera următoare când un SMG latră de două ori pe coridor. Ieşi afară pe brânci. Un terorist zăcea într-o poziţie ciudată la piciorul scărilor. Ochii larg deschişi priveau în sus de parcă ar fi încercat să studieze cele două găuri din frunte.

Fără să aştepte felicitări, soldatul care-l lichidase se alătură colegului grăbit să verifice şi ultima cameră necercetată de la subsol. În linişte, McCoy invită şi alţi terorişti să coboare scările.

— Şefule! Se auzi strigat.

Maiorul intră cu spatele în cameră acoperind cu arma scările până ce soldatul din spatele lui putu prelua postul de observaţie. Numai atunci se întoarse.

— La dracu! Era fratele John. Jumătate din cap îi fusese împrăştiat pe podea. Rămăşiţele scârţâiră sub tălpi când se apropiară să verifice o mică debara aflată alături.

— Iisuse, crezi că i-au măcelărit deja pe toţi?

— Nu. El a fost agentul nostru de pe teren.

— Atunci nu pricep. Unde sunt oamenii noştri? Ce părere ai despre rogojinile astea de pe jos?

— Miroase a transpiraţie aici. Aş zice că i-au luat de aici cam acum o oră.

— Să-i fi dus sus?

— Hai să vedem!

Peterson se întinse cât putea de mult peste marginea sălii de gimnastică. Frânghia pe care o trecuse o dată prin carabinierele ataşate la costum îl împiedica acum să se prăbuşească de la o înălţime de o sută douăzeci de

metri. Îşi protejase faţa punându-şi o mască din policarburi şi-şi învelise mâinile în mânuşi, deşi una dintre ele se şi rupsese în dreptul degetului mare.

Dacă privea printre picioare, putea vedea ferestrele luminate de dedesubt. Cele de sus erau făcute din sticlă obişnuită, dar cele de jos aveau şi ochiuri de plasă.

În câteva secunde lucrurile din jur vor începe să sară în aer. Mitraliera de antiaeriană, buncărul, parcul de maşini parcate în faţa vechii garnizoane, totul. Cea de-a patra explozie va arunca în aer partea estică a bisericii şi, când nu-i vor secera cu mitralierele pe terorişti, autovehiculele de asalt ale unităţii Delta vor dărâma stâlpii care împiedicau elicopterele Sea Stallion ale Flotei a Şasea să aterizeze pe terenul de fotbal.

În vacarmul produs, un membru al echipei lui Peterson va sparge un geam şi va arunca o grenadă cu rază mică de acţiune în interior. Sergentul îşi impuse să nu se mai gândească la toate aceste lucruri. Trebuia să-şi concentreze toată energia pentru a face faţă adrenalinei care-l invadase. Încercă să treacă în revistă primele lucruri pe care le avea de făcut odată intrat în sala de sport. Ca şi ceilalţi membri ai echipei, petrecuse sute de ore în Casa Terorii, poligonul special de tir de la Stockade. Acolo trăsese în imagini în mişcare extrem de sofisticate care puneau în scenă situaţii în care te puteai afla când încercai să salvezi un ostatic, învăţase să se stăpânească, să-şi domine impulsul de a trage imediat în tot ce mişcă. Îi găurise întotdeauna pe tipii răi, niciodată vătămându-i pe cei buni.

Dar *acela* fusese un film.

Pe acoperiş, un soldat asigura o altă funie de poliester, aşteptând momentul în care va sări prin fereastra din cealaltă parte a clădirii. Peterson îi făcu semn că totul era în ordine. Primi acelaşi răspuns.

Apoi cineva lansă o rachetă LAW şi Peterson îşi dădu drumul să alunece. Atinse zidul de cărămidă doar o dată înainte de a-şi lua avânt din nou. Intră prin geam cu faţa într-o parte şi obrazul lipit de guler pentru a se proteja de cioburi. Ultima explozie a grenadei din succesiunea celor cinci care fuseseră aruncate îl orbi. Se răstogoli pe podeaua dură, sprijinindu-se pe şold şi apoi pe umărul stâng. Înainte să simtă durerea fu în picioare, cu CAR-ul său 15 în mână pe care-l acţiona instantaneu. Se auzi strigând:

— Americani, rămâneţi la podea! Poc-poc. Poc-poc.

Întoarse ţeava armei spre teroriştii pe care îi zărise cu coada ochiului, dar colonelul său îi şi luase în primire.

Fără a mai pierde timpul ca să evalueze efectul, se năpusti spre cele două coridoare care făceau legătura cu restul claselor. Pentru o fracţiune de secundă se întrebă dacă nu era iarăşi un film din Casa Terorii.

Încă suspicioşi în privinţa şiitului pe care nu-l mai văzuseră până atunci,

militantul Amal lăsă scara să coboare numai atât cât era nevoie ca să pună mâna pe mesaj. Îşi ţinea Kalashnikovul îndreptat spre abdomenul lui Winnemucca. Vocea insistă punându-i o întrebare în limba arabă.

Luptătorul îi răspunse în limba paiute că era un idiot. Nedumerit, omul întoarse capul nu mai mult de câţiva centimetri pentru a chema pe cineva de la cabina din faţă. Trupul se întoarse uşor în aceeaşi direcţie. Ce era însă mai important era faptul că ţeava armei coborâse şi se orientase şi ea spre dreapta. Era exact ceea ce aştepta americanul. În aceeaşi clipă se trase spre stânga, scoase pistolul cu amortizor şi-l împuşcă pe arab în cap. Proiectilele de calibru 22 loviră tâmpla teroristului şi apoi cerebelul.

Omul căzu pe scări în jos. Winnemucca sări peste el şi intră în cabina de la clasa turist trăgând două gloanţe în pieptul celui care venea spre el. Un al treilea, auzind zgomotul trupului căzut, sări în picioare din patul pe care şi-l încropise prin alăturarea a trei scaune. Se întinsese să pună mâna pe Kalashnikovul său numai după ce, dând cu ochii de Winnemucca, îi zâmbi a bun-venit, dându-şi seama prea târziu de greşeala comisă.

Era să-l rateze din cauza lui Bobby Lee care pătrunsese în avion pe la bord, prin ieşirea de urgenţă de sub aripă, a cărui uşă mai degrabă o decupa decât o aruncă în aer. Două din gloanţele sale se opriră în capul teroristului. În spatele lui intră celălalt militar care avansa rapid la uşa cabinei piloţilor unde fixă cu guma pe care o mesteca o încărcătură explozivă.

Cel de-al patrulea membru al echipei urcase la bord la două secunde după Winnemucca. Asigurându-se că nimeni nu se ascundea în toalete, se îndreptă spre compartimentul de bagaje. Nu doreau să le răsară din spate vreo surpriză neplăcută.

Soldatul care asculta cu stetoscopul la uşa cabinei piloţilor raportă că din interiorul acesteia nu venea nici un zgomot. Bobby Lee îl întoarse cu vârful piciorului pe teroristul care sângera pe mocheta cabinei de la clasa întâi. Gloanţele lui Winnemucca îi perforaseră sternul, dar Bobby îi luă totuşi pulsul la gât. Apoi, observând privirea lui Waukene, îi arătă semnificativ faţa fără culoare a acestuia. Winnemucca dădu din cap în semn că-l recunoscuse. Era Jaffar Ibn Khalil, singurul dintre cei trei terorişti pe care Delta îl ştia după nume şi figura mulţumită faptului că fusese arestat la Atena.

Rânjind, Bobby Lee îşi înmuie degetul în sânge şi făcu în aer un X mare deasupra feţei acestuia. Winnemucca îşi încleştă pumnul şi făcu semn din ochi spre uşa cabinei. Bobby şi colegul său aprobă cu o mişcare a capului. Primul verifică să vadă dacă uşa era încuiată. Nu era. Waukene numără pe degete: unu... doi... şi cei trei oameni năvăliră în cabină şi scuturară echipajul adormit al acestuia.

Pilotul se înălţă în scaun temându-se să se întoarcă şi încercând să

identifice intruşii după reflecţia lor în parbriz. Co-pilotul şi inginerul de zbor săriră în picioare, incapabili să-şi ia ochii de la culoarea feţei lui Waukene.

În cele din urmă, pilotul se întoarse, arătând o faţă extrem de obosită şi nişte ochi umflaţi.

— Voi cine sunteţi?

Bobby Lee dădu din umeri şi apoi zise:

— După câte se pare, eu sunt cavalerul tău în zale strălucitoare, Frumoasă Adormită.

— Ce faceţi aici?

— Cred că am venit să-ţi ofer sărutul care să te trezească. Coşmarul s-a terminat, căpitane Campbell. Sergentul îi întinse mâna. Bine ai revenit în lumea civilizată!

CAPITOLUL 27

Orele 4.[46].

Zorile.

McCoy se ghemui la intrarea în cartierul general Amal şi trecu cu privirea peste grămada de vehicule scorojite, interesat de Şcoala maronită libaneză care se contura în lumina palidă a zorilor. În spatele lui mitraliera HK21 se dondănea cu tirul unui lunetist. Brusc, acesta din urmă încetă să mai riposteze. McCoy privi peste umăr. Nouă oameni se aliniau lângă perete. Şapte dintre ei erau din sectorul lui, cele două echipe de intervenţie care curăţaseră clădirea de la acoperiş până la subsol, înaintând din direcţii opuse.

Ceilalţi doi oameni aveau cătuşe la mâini. Spre deosebire de camarazii lor care zăceau acum pe coridoarele reci, aleseseră viaţa în favoarea sacrificiului. Li se scrisese pe frunte silaba IE cu o culoare incandescentă, greu de şters, însemnul pentru extrădare imediată. La noapte vor dormi la bordul transportorului *Nimitz* şi de aici vor fi duşi într-o închisoare federală din SUA.

— În regulă. Hai să le dăm o mână de ajutor băieţilor de dincolo.

Şase soldaţi îl urmară grăbiţi, traversând aleea îngustă care ducea la ansamblul de clădiri maronite. Unul din ei se desprinse de ceilalţi luând ostaticii cu el spre terenul de fotbal. Un vâjâit familiar îl determină pe McCoy să

privească cerul Mediteranei. Cinci elicoptere Sea Stallion zburau deasupra valurilor îndreptându-se spre aeroportul Beirut Internaţional. Din ele vor debarca o companie de soldaţi ai Marinei care vor înconjura avionul 827 şi se vor asigura că pista nord-sus rămâne, deschisă şi liberă. Elicopterele vor ateriza apoi în apropiere ca să încarce ostaticii eliberaţi şi să-i ducă pe aeroport.

Deasupra escadrilei, nevăzut încă, se afla vârful de lance al oricărei misiuni, un avion special. În câteva minute, dacă nu cumva şi sosiseră deja, vor fi instalate două nave având în dotare câte un AC-l30 cu laser. Una se va învârti deasupra aeroportului, iar cealaltă deasupra locului unde se afla acum McCoy. Fiecare din ele avea capacitatea să distrugă orice armă în doar câteva secunde datorită armamentului de la bord şi aparaturii sofisticate de detectare a armelor aflate la sol.

McCoy îl descoperi pe Alexander în sala de gimnastică, transmiţând ceva prin radio-emiţătorul său. Îi făcu totuşi semn cu mâna să rămână pe loc. Ostaticii aşteptau într-un şir lung lângă perete. Maiorul îi numără rapid. Erau patruzeci şi şase de oameni. Păreau uşuraţi. Cu toate acestea era prea mult zgomot de arme ca să se bucure cu adevărat.

— Ei bine, Scottie, se întoarse în cele din urmă colonelul spre el. Erau prietenii noştri israelieni. Se retrag.

McCoy îşi aminti că ambarcaţiunile rămăseseră pe plaja de la Khalde ca măsură de siguranţă în cazul în care Delta Force întâlneşte o rezistenţă neaşteptată care să-i împiedice să pătrundă în Beirutul de Vest În realitate convoiul întâmpinase mult mai puţine probleme la intrarea în oraş decât întâmpinaseră el şi Peterson la ieşire noaptea trecută.

— Comandantul de la bord spune că un convoi de jeepuri şi autovehicule blindate se îndreaptă spre ei. Agită steagul verde al organizaţiei Amal.

— Vreo lovitură aeriană? Întrebă cu speranţă McCoy.

Colonelul dădu din cap că nu.

— Răzbunarea nu mă prea preocupă acum. Zâmbi cu răutate. În plus, israelienii au spus că le-au lăsat o surpriză.

Amândoi se întoarseră deodată când auziră explozia unei grenade.

— La dracul exclamă Alexander. Echipa lui Peterson se ocupă de clasele aflate pe partea estică a clădirii. De ce nu i-am ajuta şi noi începând însă de la vest?

— Să-i dăm drumul! McCoy făcu semn echipei sale să-l urmeze. Prin fereastra spartă zări un Sea Stallion coborând pe terenul de fotbal. În spatele lui un F-l4 traversă cerul de culoarea purpurei lăsând în urmă un zgomot asurzitor care făcea cunoscut Beirutului că Marina intrase în oraş.

Cu toţi luptătorii Delta concentraţi în clădirea şcolii, McCoy putea

respecta regulamentul care prevedea o echipă de patru oameni pentru fiecare cameră care trebuia verificată. Tropăiră pe coridor în întâmpinarea unei grupe care se afla deja acolo. Trimise un soldat să-i anunţe că se apropie. Înainte de a se arunca asupra uşii, soldatul care deschidea drumul îi opri făcându-le semn că auzise pe cineva înăuntru. McCoy bănui că omul se deplasa încet de-a lungul peretelui. Scoţând din buzunarul de sus al costumului de paraşutist o oglindă convexă, soldatul o împinse dincolo de uşă şi apoi zbieră:

— La mijlocul peretelui!

McCoy trase o rafală cu SMG-ul său prin peretele subţire.

Fără să-şi mai asume vreun risc, echipa năvăli în cameră şi le mai trase câte un glonţ în cap teroriştilor prăbuşiţi.

Uşa următoare era încuiată.

Unul din soldaţi avea agăţat de umăr, în afara pistolului de calibru 45, un SPAS12. Înainta acum, sprijini arma de un coleg şi trase în balamalele uşii două gloanţe, în cameră i se înfăţişă în faţa ochilor o scenă decupată parcă din Casa Terorii.

Cele patru contururi umane îmbrăcate în uniformele kaki ale organizaţiei Amal îşi întoarseră feţele spre echipa care dărâmase uşa. Stăteau în genunchi şi aveau întipărită pe faţă o expresie atât de dramatică, ochii lor priveau atât de speriaţi încât McCoy ezită să tragă şi-şi îndreptă arma în celălalt colţ al camerei, spre rogojinile de pe care pistolul automat marca Scorpion începu să tragă. Maiorul trimise o rafală dar nu înainte ca ţeava Scorpionului să scuipe două încărcături spre ei. Se simţi împins înapoi, aruncat lângă peretele pe care se prelinse încet în timp ce ciopârţea cu o ultimă rafală rogojinile.

Respirând cu foarte mare efort, McCoy îşi privi partea din faţă a costumului de paraşutist. Erau două găuri mari de Gore-Tex.

— Avem nevoie de un medic! strigă unul din luptători spre sala de sport.

Recăpătându-şi răsuflarea, McCoy chicoti.

— E în regulă.

Unul dintre ostateci se ridică în picioare şi arătă spre corpul pe care doi soldaţi îl târau în mijlocul camerei.

— Ticălosul ăsta ne-a obligat să ne punem uniformele. Lacrimile începură să-i alunece pe obraji. Îl cheamă Mustafa. A fost unul din cei care au deturnat avionul.

Doctorul Jack intră grăbit pe uşă. Când zări locul unde se înfipseseră gloanţele, zâmbi.

— Mi-a tăiat răsuflarea, zise McCoy. Lasă-mă o secun...

Medicul îi descheie partea din faţă a costumului şi scoase două gloanţe turtite din vesta Kevler.

— Totuşi aş vrea să-ţi fac un control când se mai liniştesc lucrurile.

— Mă simt bine. Mai trebuie să mai găsim încă opt oameni.

Se ridică în picioare cu ajutorul medicului care-i ridică şi arma de pe jos. Prin fereastra spartă văzu cum unul din terorişti se repede asupra mitralierei HK 21 ţipând şi agitându-şi Kalashnikovul. Puşcaşul Delta trebuie să fi fost surprins când îşi încarcă arma pentru că nu-l întâmpină pe arab cu o rafală ucigaşă. McCoy se şi întinsese după armă când doctorul Jack îl doborî pe inconştient cu o rafală automată.

— Drace, zise, e pentru a treia oară în dimineaţa asta când încalc jurământul lui Hippocrate. Mâinile începură să-i tremure. Întotdeauna reacţiona astfel după ce împuşca pe careva, dar asta nu-l oprea s-o facă din nou dacă era nevoie. Era o mică parte din fiinţa lui. Maiorul îl apucă după umeri.

— Când se va termina totul, o să-ţi plătesc studiile la şcoala medicală.

— De ce? Am uitat deja de două ori după cum spun hârţoagele lor.

— Şefule? Îl strigă din uşă un soldat.

— Da.

— Colonelul vrea să te vadă.

Alexander şi Peterson erau aplecaţi asupra unui terorist căruia-i curgea sânge din nas şi avea ochiul umflat. Sergentul major îl chestiona în arabă. Respirând cu greutate pe nas, omul spuse ceva despre Bekaa, dar vorbea prea repede pentru ca maiorul să înţeleagă prea mult din ce bălmăjea.

— Am dat de urma celor opt ostateci ai noştri, îl lămuri cu jumătate de gură colonelul. Tipul ăsta e un locotenent care a venit cu ajutoare din sudul oraşului. Un clovn pe nume Abdul – nu ţi se pare că ai mai auzit undeva numele ăsta? – l-a luat pe cei doi soldaţi americani şi pe cei şase ostateci cu nume evreieşti, i-a urcat într-un camion cu o escortă formată din două vehicule blindate.

— Spre Bekaa?

— Se pare că da.

Peterson îi făcu semn locotenentului să tacă. Omul cerea un tratament omenesc.

— În regulă, zise sergentul major. Au plecat înainte de atacul nostru. Este sigur că au luat-o pe strada Damasc.

— Ce părere ai, şefule? Îl întrebă McCoy, îi ducem pe toţi acasă?

Alexander dădu drumul aerului din piept şi-şi puse mâinile pe căşti auzind în ele semnalul de cod.

— Aici Delta, spuse după un moment. La dracu! Transportorul C-l41 are probleme la motorul hidraulic. Se întoarce în Egipt.

— Nimic nou, zise McCoy adăugând apoi cu voce joasă. Nick, te rog, ne putem duce după oamenii noştri?

Alexander îşi privi ceasul câteva secunde.

— La dracu! Ia motocicletele alea blestemate şi încearcă să-i ajungi din urmă. Eu voi lua un elicopter Sea Stallion care o să vă culeagă de pe drum după ce-i salvaţi pe o ostatici. Dar, zise făcând o pauză şi asigurându-se că amândoi îl priveau în ochi, nu pătrundeţi cu nici un preţ în Bekaa Valley. Nu trebuie să vă asumaţi voi sarcina declanşării celui de-al treilea război mondial. M-aţi înţeles?

Rânjind, McCoy aprobă.

— ’ţeles.

— Acum, continuă, dacă avionul 827 este în bună stare, voi trimite ostaticii acolo. Asta înseamnă că ultima şansă de părăsire a Beirutului va fi transportul nostru Hercules care va pleca exact într-o oră. M-aţi înţeles?

Georges stătea întins pe burtă pe nisipul umed scrutând prin lentilele binoclului ceea ce părea a fi o vizuină de vulpe şi partea de sus a unui coif de tip israelian. Îl aştepta pe unul din oamenii săi care plecase în recunoaştere. Misiunea lui era de a cerceta gropile ciudate de la baza dunei de nisip de pe ţărm. Trecuseră cinsprezece minute deja şi se luminase suficient de tare ca un om să poată citi Coranul, mijlocul prin care îţi puteai cel mai bine da seama dacă s-a luminat de ziuă sau nu.

Nisipul purta urme de bocanci, de roţi de camioane, vehicule blindate chiar şi poate motociclete. O expediţie americano-sionistă debarcase în mod cert aici în timpul nopţii şi lăsase o santinelă pe plajă în timp ce restul oamenilor se îndreptau spre Beirut. Dovada o constituiau exploziile pe care le tot auzea de vreo zece minute încoace.

În mod cert, ostaticii erau acum fie salvaţi, fie măcelăriţi. Calea de mijloc pe care o căutase până acum nu mai era posibilă. Dar el avea de gând să supravieţuiască pentru a protesta împotriva acestui act de terorism al unei superputeri, pus la cale de preşedintele SUA. Indiferent de cursul pe care-l vor lua evenimentele, va protesta. Poate că va reuşi să ţină un discurs şi în faţa Naţiunilor Unite. Zâmbi la imaginea sălii pline ochi cu reprezentanţi ai tuturor statelor care-l aclamau.

În cele din urmă, omul se întoarse.

— Ei, ce este?

Omul încercă să-şi tragă răsuflarea.

— În mod cert se ascunde cineva acolo. Pot să aud radioul mergând. Sunt sigur că şi coiful s-a mişcat.

— Bine, bine. Georges dădu semnalul şi o mortieră pocni în spatele lui, la o distanţă de cinci metri. Prima lovitură nimeri în apă ridicând un jet ca al unei fântâni arteziene. La cea de-a doua încercare, spre satisfacţia tuturor, proiectilul ateriza în groapa unde se ascundea soldatul israelian.

Sosise timpul ca Georges să se impună în faţa poporului său. Se va duce vestea din gură în gură repetându-se la nesfârşit felul în care el şi cei treizeci de oameni ai săi au distrus cuibul de mitralieră israelian.

— Rămâneţi pe loc! Strigă el peste umăr. Apoi, cu o mână în buzunarul pantalonilor şi alta pe pistol se îndreptă spre locul respectiv. În groapă nu mai rămăsese nimic de văzut, nici o bucăţică din corpul celui care se aflase mai înainte acolo. Crezu că descoperă însă piesele disparate ale unui emiţător radio de teren model mai vechi.

Privirea i se opri pe o mapă în culori de camuflaj care se zărea într-o servietă pe jumătate deschisă aflată pe marginea dunei. Poate că americanii rătăciseră planul integral al operaţiunii. Şi ce dovadă extraordinară ar fi în faţa Curţii Supreme! Multe greşeli mai făceau oamenii în vreme de război, îşi spuse şi se apropie de ea.

Se opri brusc. I se păru că ceva i se agaţă în manşetele pantalonilor. Se uită în jos şi dete cu ochii de firul de undiţă de care se lovise. Ţipând, încercă s-o ia la fugă, dar o forţă uriaşă sub forma unui roi de albine de metal îi vâjâi pe lângă urechi ridicându-l în aer şi aruncându-l în valurile înspumate ale mării. Imaginile dispărură rapid de pe retină.

CAPITOLUL 28

Orele 5.[05]

Căpitanul Campbell stătea în uşa cabinei piloţilor şi privea chipurile celor pe care nu crezuse să-i mai vadă vreodată. Urcau scările de sub burta avionului cu feţe obosite şi slăbite faţă de cum erau în urmă cu o săptămână. Câte zile? Încercă să-şi amintească, dar renunţă repede. Nu mai conta acum când totul aproape se terminase.

Pe intervalul din cabina de clasa întâi erau pete de sânge. Se întrebă ce credea despre lucrul ăsta, dar simţea numai uşurare la gândul că nu provenea de la un alt pasager de-al său, de la vreun membru al echipajului. Şi, ca să fie

şi mai sincer, se bucura că nu era al său.

Cu zece minute în urmă sergentul Lee îl întrebase:

— Domnule, credeţi că avionul mai poate parcurge încă o sută de mile?

— Bineînţeles. Ticăloşii au avut grijă să umple rezervoarele la fiecare douăsprezece ore. Încotro?

— Haifa, Israel. Singura deosebire era că sergentul pronunţase Haiahaf.

— E suficient să-mi spuneţi numai când.

— La câteva minute după ce vor fi aduşi şi ceilalţi cu elicopterele. Ca de obicei, avem probleme cu transportul. Elicopterele Sea Stallion vor trebui să-i ia la bord pe soldaţii Marinei, în timp ce transportorul cu care am sosit noi, C-l41, ia-l de unde nu-i.

— Din punctul meu de vedere, lucrurile stau bine. Prefer să-mi iau aeronava cu mine când plec de aici.

— Şi ce se întâmplă dacă n-ai putea-o lua cu tine?

— Adică?

— Vreau să spun în cazul în care îţi taie fondurile sau altă chestie de tipul ăsta?

— Nu... Sau cel puţin nu cred.

Acum, închizând uşa cabinei de comandă, Campbell îşi reluă locul şi, cedând impulsului, deschise fereastra laterală ca să poată auzi mai bine fluieratul motoarelor turbo. Era cu siguranţă cel mai dulce sunet din lume.

Cineva ciocăni la uşă. Cei trei membri ai echipajului au înţepenit. Când văzură însă capul sergentului Lee ivindu-se de după ea, începură să zâmbească.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnilor, dar am vrut să mă asigur că nu vom decola înainte de câteva minute.

— Aşteptăm semnalul tău, sergente. S-a întâmplat ceva?

— Sunt informaţii care ne avertizează despre o înscenare de infiltrare la capătul pistei. Un avion militar se îndreaptă acum acolo să facă o recunoaştere.

Prin parbriz, căpitanul zări un AC-l30 apărând pe fundalul gri-verde al Munţilor Shouf. Apoi brusc, ceea ce iniţial crezuse că era un teren de cinci acri acoperit de şnepeni amplasat în capătul sudic al pistei 3-6 se ridică la o înălţime de şase metri şi dispăru într-un nor de fum.

Dave Hoskins, inginerul de zbor, întorcându-se după ce ridicase scările de sub burta avionului, zări norul şi rămase cu gura căscată:

— Iisuse, ce-a fost asta?

— Ei domnule, am avut nişte musafiri nepoftiţi la capătul pistei. Încercând să-şi şteargă machiajul de camuflaj cu unul din prosoapele de hârtie de la toaletă, îi anunţă. Sergentul Winnemucca şi eu am primit misiunea de a vă însoţi chiar şi în spaţiul israelian.

— Sergent, puteţi călători cu avionul meu de câte ori aveţi chef.

— Vă mulţumesc, domnule. Vă mulţumesc foarte mult.

Lee păru să cântărească oferta pilotului cu atenţie şi deschise gura să zică ceva, dar se răzgândi. Când vru să tragă uşa după el, Campbell interveni:

— Las-o deschisă. Nici nu-ţi poţi imagina cum e să-i auzi râzând din nou pe cei din spate.

În câteva minute decolară. Pentru Campbell era ca şi cum acum zbura pentru întâia oară. Încă o dată, după toţi aceşti ani, după efectele plictisitoare ale rutinei, a zbura era un act de libertate.

Ridicându-se pe jumătate din scaunul copilotului, Jim Montgomery se uită înapoi şi chicoti.

— Sergentul Winnemucca a dat-o pe lichior. Trage din sticlele alea de parcă ar fi ţigări.

— Foarte bine. Campbell îi zâmbi lui Mongomery şi se întoarse spre Hoskins. Redeveni serios. Aş vrea să vă mulţumesc amândurora. N-aş fi reuşit niciodată fără ajutorul vostru. Am cel mai dat naibii echipaj din câte mi-aş fi dorit.

Prin uşa deschisă se făcură auzite acordurile din „Imnul de luptă al republicii”. Montgomery li se alătură cu vocea sa generoasă de bariton, dar renunţă, copleşit. Îşi întoarse faţa spre fereastră. Umerii i se zguduiau uşor.

Când cântecul se termină, Lee putu fi auzit zicând:

— A fost extraordinar. Ce-aţi zice dacă am cânta „Obde” acum?

Dinspre clasa turist se făcură auzite câteva fluierături. Foştii ostatici stăteau unul lângă altul fără nici un spaţiu gol între ei.

— Ce spuneţi? Întrebă Lee cu voce dezamăgită. Fluierăturile se repetară.

— Pe clopotele iadului, asta-i atitudinea care vă bagă în tot felul de încurcături.

Lumina caldă a soarelui acţiona ca un narcotic asupra lui McCoy. Împreună cu Peterson intra şi ieşea din umbra rece a stejarilor mereu verzi care străjuiau drumul plin de serpentine. Razele soarelui îl făceau să-şi dorească să oprească şi să se aşeze în praful moale de lângă şosea. Sergentul major arăta la fel de şifonat ca şi el. Stătea cu mâinile încleştate pe ghidon, clipind des când razele strălucitoare ale soarelui îl izbeau în plină faţă.

Se înţeleseseră cu unul din piloţii de pe Sea Stallion să-i ridice împreună cu motocicletele din sudul oraşului, de acolo de unde strada Damasc devenea autostrada spre Damasc. Îl mai rugaseră să ia legătura cu toţi piloţii care survolau zona muntoasă şi să-i roage să fie foarte atenţi. McCoy se temea ca

nu cumva simpla vedere a unui F-l4 să-l determine pe colonelul Abdul să-i împuşte pe ostatici.

La şapte mile distanţă de Beirut, cei doi au dat peste primul blocaj – un cuib de mitralieră aflat la marginea unui sat druzin. Câteva gloanţe le şuierară pe la urechi.

Strigând ca să se facă auzit, Peterson sugeră să folosească unul din lansatoarele de rachetă de calibru 66. McCoy nu fu însă de acord. Nu dorea ca la întoarcere, când vor avea şi ostaticii cu ei, să găsească în loc o poziţie întărită care să le facă probleme. Virară cu motocicletele părăsind drumul şi luând-o prin pădure vreun sfert de milă, revenind pe şosea după ce depăşiseră bine satul.

McCoy se ridică de pe motocicletă şi privi în faţă. Zărise sclipirea unui geam de camion care luase o curbă la doua-trei mile înainte. Un moment mai târziu văzură camionul de două tone rulând în depărtare.

Peterson zâmbi. Şi el îl văzuse.

Maiorul desenă în aer o sabie de cavalerie şi o îndreptă cu vârful spre înainte. Sergentul duse la buze un corn imaginar. Gustul adrenalinei se făcuse simţit la timp. McCoy începu să se simtă mai bine. Accelerară spre desişul de pini al căror miros îi învălui plăcut. Ţâşnind de sub umbra copacilor, îşi luară avânt şi săriră cu motocicletele la o sută de metri distanţă de vehiculul blindat care avea agăţat de antena radio steagul verde al organizaţiei Amal.

— Fir-ar să fie! Exclamă maiorul coborând de pe motocicletă şi ascunzându-se în iarba înaltă exact în clipa în care mitraliera deschise focul. Rămase perfect întins în norul de praf ridicat de rafala armei încercând să-şi dea seama dacă fusese rănit grav. Materialul Gore-Tex din care era făcut costumul fusese sfâşiat la unul din picioare. Totuşi, când îşi şterse sângele cu mâneca, îşi dădu seama că nu era nimic serios, doar o zgârietură ceva mai mare.

— Peterson! Strigă el după sergent încercând să se facă auzit peste răpăiala mitralierei de calibru 51.

— Aici!

Dintr-o tufă aflată pe partea cealaltă a drumului se ridicau nori de praf.

— Eşti în regulă?

— Da, dar o iau mai încet. Un pachet de proiectile de rachetă s-a dus dracului. N-am nevoie de o lumânare ca să mă prăjesc aici.

McCoy realiză că unul din lansatoarele de rachete se stricase în cădere. Celălalt însă era în stare de funcţionare. Îl detaşă rapid de restul sistemului. Sub ploaia de gloanţe care ciopârţea crengile tufişului în care se ascundea, maiorul începu să se târască înainte până la un spaţiu liber prin care putea vedea vehiculul ai cărui ocupanţi începuseră să tragă în tufişurile din jur. Fixă

lansatorul pe unul din umeri şi apăsă pe trăgaci cu ambele mâini. Obiectivul dispăru într-un nor de flăcări strălucitoare.

În câteva secunde, trecură dincolo de vehiculul în flăcări şi o luară la goană pe şosea.

— Trebuie să dăm de o curbă tip S, zbieră McCoy cu ochii după convoiul Amal pe care se aştepta să-l zărească din clipă în clipă. Sau măcar de o porţiune mai înaltă de teren ca să putem scăpa şi de cealaltă maşină blindată.

Peterson fu de acord.

— Când dăm cu ochii de ei, tu o iei în sus. Eu vin din spate şi de dedesubt.

Dorinţa li se împlini o milă mai încolo când McCoy observă o bifurcaţie care despărţea şoseaua asfaltată de un drum noroios. Acesta era paralel cu şoseaua, dar mult deasupra ei. Îi făcu lui Peterson un semn de rămas bun şi se ghemui studiind drumul care şerpuia printr-un tunel de ierburi înalte, traversând un pârâu pe ale cărui maluri creşteau tufişuri dese şi oprindu-se la poalele unei pante abrupte. Ajuns aici, maiorul avea sub observaţie camionul acoperit aflat la două sute de metri mai jos. Un terorist stătea de pază în spate înarmat cu un Kalashnikov. Prelata fusese tăiată astfel încât să-i poată împuşca pe eventualii urmăritori.

Înaintea lui se putea vedea cea de-a doua maşină blindată. Depăşise camionul mult mai greoi. În spate, cam la un sfert de milă, Peterson gonea aplecat mult peste ghidon ca să micşoreze rezistenţa la vânt.

Sperând că-i putea recepţiona gândurile, McCoy îl imploră în tăcere să descopere vreo cale ca să-l arunce jos pe terorist fără a fi el însuşi rănit. În următoarele cinci minute, se lansă într-o cursă contracronometru care depăşea viteze de şaizeci de mile pe oră fiind pe punctul de a se izbi de un tăietor de lemne şi măgarul său. În cele din urmă, ajunse deasupra convoiului Amal.

Ce se întindea acum în faţa ochilor lui era tocmai visul său: o serpentină închisă care obliga drumul să se întoarcă aproape pe propriile urme. *Trebuie* s-o *fac repede sau* s-o *las baltă.* Frânând puternic, sări de pe motocicletă şi-şi pregăti din nou lansatorul de rachete. Se lungi la pământ şi aşteptă cu răsuflarea oprită ca maşina să-i apară în vizor. Lansă un proiectil, dar rată ţinta. Instantaneu izbucni o explozie.

O privire iute îl convinse că Peterson ajunsese convoiul. Kalashnikovul începu să scuipe moarte. Expiră, apoi trase din nou aer în piept şi mai lansă o rachetă. O ghirlandă de flăcări strălucitoare se desenă în aer transformându-se într-o minge portocalie de foc în momentul în care rezervorul de combustibil sări în aer.

Aruncând lansatorul, se urcă pe motocicletă şi acceleră coborând în viteză panta. Dădu însă peste o zonă încărcată de pietriş şi motorul îl lăsă

baltă. În loc să-l repună în funcţiune, îşi apucă SMG-ul şi-o luă pe jos coborând panta de parcă în loc de bocanci ar fi avut schiuri.

De jos se auzea răpăit de arme uşoare. Apoi, la fel de brusc cum începuseră, rafalele s-au oprit. Era ceva ameninţător, groaznic în tăcerea deplină care se lăsase. McCoy sări de pe stâncă cu atâta avânt încât ateriza pe asfalt în genunchi cu sprijin pe o singură mână.

Camionul era oprit în drum. Un terorist căzuse din remorcă cu arma alături, dar fără s-o ţină în pumnul încleştat. Un firicel de sânge se prelingea din mâneca hainei pe caldarâm. Un al doilea fusese strivit între uşa deschisă de pe partea şoferului şi cabină. Avea piciorul îndoit nefiresc sub el, iar arma se afla la un metru distanţă de mâna lui întinsă. Omul de la volan încasase două gloanţe, unul în piept, iar celălalt în plină figură.

Bine lucrat, Peter! Dar sergentul major nu era nicăieri de văzut.

Uşa de pe partea opusă, de lângă locul destinat pasagerilor, era larg deschisă ca şi cum cineva se grăbise foarte tare să părăsească cabina.

Frunze arzând. McCoy îşi reaminti brusc cum era toamna în Michigan. Racheta care-şi ratase ţinta aprinsese lemnul copacilor şi un miros înţepător începu să-şi croiască drum spre el. Realiză că putea auzi şi pocnetul crengilor cuprinse de flăcări. Motocicleta lui Peterson nu mai funcţiona, dar scotea nişte zgomote uşoare.

Încet, se apropie de partea din spate a camionului. Din interior se putea auzi mişcare. O rămăşiţă a prelatei fusese deja dată la o parte. Îşi îndreptă SMG-ul spre camion punându-l drept sub nasul unui preot romano-catolic. În spatele lui se mai aflau şase ostatici, toţi în stare de şoc. În loc să arate uşurare, ei se mulţumiră să se uite fix la McCoy. Apoi unul dintre ei, un bărbat în vârstă îmbrăcat cu o cămaşă terfelită odată albă, arătă cu degetul spre panta care cobora.

McCoy făcu semn că a înţeles. Înmâna tânărului cu tunsoare militară pistolul său de calibru 45 şi le făcu semn să rămână în maşină. Lipsea un ostatic, aşa cum lipsea şi teroristul care stătuse pe scaunul de lângă şofer.

Fumul întuneca lumina soarelui dându-i culoarea argintului înnegrit. Maiorul se întinse pe burtă şi începu să se târască spre baza pantei. Peste încărcătorul armei, aruncă o privire versantului ierbos din faţa sa.

Ed Jones aşteptase toată săptămâna care trecuse acest moment. Acum că venise, îi venea să vomite. Totuşi căuta o modalitate să-l arunce pe iranian jos din camion, pe asfaltul de culoare gri al şoselei. Omul îi ghicise parcă gândurile pentru că se întoarse spre ostatici şi-i ameninţă cu ţeava

Kalashnikovului.

— N-am nimic de gând, i se adresă Ed. Suntem calmi. Tu fă-ţi treaba, iar noi ne vedem de treaba noastră.

Continuă să-i distragă atenţia cu sporovăiala sa pentru a nu-l lăsa să observe motocicleta care ieşise din umbra copacilor şi se apropia de ei în viteză. Iranianul auzi totuşi zgomotul motorului care venea spre ei şi deschise focul.

Observând că motociclistul scoase o carabină şi-o fixă pe ghidon, Jones strigă:

— Toată lumea jos!

Şoferul camionului frână cu putere. Scrâşnetul care se auzi era îngrozitor. Cu capul aplecat Ed murmură o rugăciune. În jur se auzi răpăiala carabinei care mătură partea din spate a camionului. Teroristul nu se mai afla lângă ei. Căzuse din camion. Din nefericire îşi luase şi arma cu el. Întâlni privirile celorlalţi ostatici. Aşteptau ca el să facă ceva. Camionul se oprise de tot şi era timpul să treacă la acţiune.

Chinuindu-se să nu facă vreo mişcare care să poată fi detectată de cei din faţă, începu să se târască spre partea de dinapoi a camionului, atent să se menţină în spaţiul acoperit de prelată. Un pistol placat cu argint îi apăru în faţa ochilor şi ţeava unei puşti automate îi ţinu la respect pe ceilalţi ostatici. În aceeaşi clipă un ordin îi fu lătrat în ureche şi braţul lui Abdul îl sili să coboare.

— Tu vei fi primul care vei muri! zbieră acesta. Jones sări din camion luându-l cu el şi pe celălalt terorist pe care-l trânti la pământ. Odată jos, ameţit de lovitura pe care o primise în cap, încercă înnebunit să pună mâna pe Kalashnikov. Îl împiedică însă Abdul care-i lipi pistolul rece de frunte.

Am să mor şi nu pot face nimic ca să mă împotrivesc. Resemnarea din vocea sa îl întrista profund. La distanţă într-o altă lume, cineva cobora de pe munte şi ateriza într-un tufiş. *Trebuie că era cineva din Delta Force. Ce va vedea omul ăla când va ajunge aici?* Răspunsul era evident. Jones se strădui să nu înceapă să suspine. Se simţea ca un copil care urma să fie pedepsit pe nedrept. Zări apoi ceva în ochii lui Abdul: ezitare. Din acea primă dimineaţă, deasupra Greciei, teroristul le repetase întruna că nu-i era teamă să devină martir. Primul moment de ezitare fu urmat de al doilea şi, înainte ca însuşi Abdul să realizeze ce se întâmpla, fusese făcut pasul înapoi din faţa morţii. Instinctul de conservare intrase în funcţiune.

Jones se simţi aproape uşurat când fu ridicat în picioare şi îmbrâncit peste marginea drumului, spre povârnişul plin de iarbă din faţă. Peisajul era superb. Iarba făcea valuri-valuri în bătaia uşoară a vântului. Dumnezeule, nu vreau să mor în dimineaţa aceasta. E îngrozitor să mori aşa.

Se mai întrebă dacă motociclistul care venise după ei fusese lovit de

vreuna din rafalele de răspuns ale teroriştilor. Nu numărase gloanţele de Kalashnikov care fuseseră trase. În afară de vâjâiala sângelui în urechi nu prea mai auzise multe.

În timp ce se avântau pe povârniş, Abdul se lipi cu totul de soldat. Acesta îi simţea perii aspri din barbă şi respiraţia fierbinte şi urât mirositoare.

— Fă cum îţi spun, îl avertiză respirând greu Abdul, şi poate te voi lăsa în viaţă.

Jones se simţi îmbărbătat de aceste cuvinte. Gândurile omului de lângă el se concentrară asupra vieţii, nu a morţii.

— Stai pe loc! Zbieră cineva în arabă de undeva de deasupra. Apoi mai strigă ceva într-o limbă ce păru a fi farsi.

Furios, Abdul îl apucă de gât. Ed abia mai putea să respire.

— Nu te mişca, îi şopti la ureche şi apoi zbieră la americanul care se ridicase în picioare şi cobora panta cu grijă. Urcă înapoi sau îl omor!

— Aşa cum ai făcut cu camaradul lui în Alger?

— Duritatea voastră l-a omorât pe soldatul Hale. Retrage-te acum sau îl împuşc şi pe ăsta!

— Fă-o, veni răspunsul calm, şi te voi trimite la Allah!

Jones putu simţi fiorul de mânie care străbătu trupul teroristului. Era o veste îngrozitoare pentru un musulman devotat care aspira să se bucure de plăcerile paradisului. Soldatul ştia că americanul care-i privea nu dorea decât să câştige timp sperând ca teroristul să tragă cel dintâi. Nu avea însă cum să-l ajute. Abdul îl ţinea strâns, cu disperare.

— Deci dă-i drumul! Trage! Continuă americanul pe acelaşi ton imperturbabil. Înainte de a o face, să-ţi spun cine vor fi cei doi care-ţi vor face pregătirile de înmormântare. Maiorul McCoy şi sergentul major Peterson din armata SUA. Şi apropo, cartierul general al brigăzii Amal a căzut acum o jumătate de oră. Aşa am aflat sergentul Peterson şi cu mine de mica ta excursie la Bekaa, colonele Abdul.

Ed intui din felul în care McCoy accentuase de două ori numele de Peterson că acesta încerca să-l avertizeze pe camaradul său asupra a ceea ce se întâmpla aici. Dar el nu putea vedea pe nimeni din cauza perdelei groase de fum. Motociclistul trebuie că fusese împuşcat.

Maiorul încercă să se deplaseze lateral căutând o deschidere în garda teroristului, dar Abdul îl făcu să încremenească când începu să zbiere:

— Creierii! Îi zbor creierii dacă mai faci vreo mişcare!

Inima îi bătea nebuneşte în piept astfel încât Ed n-avu nici o îndoială că o va face. Maiorul era blocat. Nu putea întreprinde nimic fără a risca să pună în pericol viaţa soldatului. Şi Jones era convins că doar de-ar clipi din ochi şi împuşcăturile s-ar declanşa simultan.

Deodată surprinzându-l pe Abdul neatent cel de-al doilea luptător Delta sări din iarbă. Incredibil însă, dar nu trase. Stătea nemişcat în picioare, cu pistolul în mână. Era de parcă i-ar fi spus: *Hai, dă-i drumul, trage!*

Abdul se întoarse să riposteze, iar Ed simţi cum trupul teroristului se îndepărtă de el câţiva centimetri. Se trase un singur glonţ, dar umărul lui Abdul tresări ca şi cum fusese lovit. Jones realiză că împuşcătura pornise de la McCoy. Totuşi, atenţia teroristului era concentrată asupra lui Peterson, în direcţia căruia trase două focuri. Acesta se prăbuşi în iarbă.

Ed îl izbi cu umărul cât putu de tare făcându-i lui McCoy mai uşoară misiunea. Auzi cele două rafale, în timp ce se arunca la pământ îngropându-şi faţa în palme şi aşteptând în orice moment să simtă în spate glonţul tras de pistolul lui Abdul.

Linişte.

Jones se rostogoli pe o parte. McCoy stătea aplecat deasupra teroristului. Îi aruncă şi lui o privire, dar îl asigură că nu păţise nimic. Maiorul scoase cuţitul şi-i tăie legăturile, apoi se îndreptă spre locul unde căzuse Peterson.

— Hai, Peterson, ce glumă proastă a mai fost şi aia? Am văzut cum cele două gloanţe s-au înfipt în vesta ta Kevlar. Bine ai venit la clubul pectoralilor vânjoşi...

Jones se ridicase pe jumătate când îl auzi pe maior urlând de parcă fusese înjunghiat. Se răsuci apoi spre ei şi-i aruncă un transmiţător radio spunându-i:

— Medevac *acum!*

— Cu cine să vorbesc, domnule? Îl întrebă apropiindu-se de cei doi bărbaţi. Nu-şi putu reţine o grimasă. Peterson încasase un glonţ în gât. Faţa îi era o idee mai închisă la culoare decât albul ochilor. Dar îl văzu clipind. McCoy apăsa rana.

Îngenunche lângă ei.

— Domnule, cum să mă adresez?

— Spune-i lui Big boss că Little boss vrea un elicopter Sea Stallion chiar acum pe strada Damasc, la patru sau cinci blocuri est de satul Aley. Spune-i că locul de aterizare va fi recunoscut uşor după fum. Doctorul Jack să fie la bord! Maiorul încerca să oprească sângele de culoare deschisă care ţâşnea din rană. Hai odată, omule! Trebuie să rezişti de dragul meu!

Operatorul radio de la celălalt capăt răspunse imediat. Cineva care se prezentă a fi Alexander luă microfonul:

— Cine a fost rănit?

— Omul dumneavoastră, Peterson.

— Tu cine eşti?

— Caporal Jones, domnule.

— Unde-i McCoy?

— E ocupat cu Peterson, domnule.

— Spune-i că trimit imediat un elicopter. Ştergându-şi faţa cu mâneca, Jones privi spre şosea unde ceilalţi ostatici se adunaseră la marginea drumului cu capetele aplecate ca şi cum s-ar fi rugat.

Peterson începuse să se înece în propriul sânge. Cu blândeţe, maiorul îl întoarse pe o parte ca să-i permită să respire.

— Pune-mă la loc, Scottie. Nu pot să respir aşa.

— Cum ţi-e?

Peterson îşi desprinse buzele într-o încercare de zâmbet. Avea dinţii înecaţi în sânge.

— Airlington... un salon cu vedere faimoasă.

— Fir-ar să fie! McCoy îşi schimbă poziţia mâinilor. Era plin de sânge până la încheieturi. Îşi ridică privirea încercând să-şi şteargă lacrimile cu umărul. Ţipă spre cerul plin de fum. Unde-i elicopterul ăla? Apoi se întoarse spre Ed. Unde-i elicopterul ăla blestemat, ticălosule?

— Nu ştiu, domnule, veni răspunsul încet.

CAPITOLUL 29

Orele 7.^{00}... Deasupra Libanului de Sud

Doctorul Jack îl apucă pe Alexander de braţ.

— Şefule, trebuie să-mi dai o mână de ajutor.

— McCoy?

Medicul făcu semn că da.

— Tocmai l-am convins să nu se mai contrazică cum că Pete ar mai avea puls. Cu o carotidă retezată? Murise înainte ca eu să mă fi suit în elicopterul ăla. Bărbatul trase aer în piept ca să-şi poată controla vocea. La dracu! Pete era şi prietenul meu. McCoy nu-i singurul ticălos din avionul ăsta căruia îi sângerează inima.

— N-o lua ca pe o ofensă personală! Da, doctore?

— Da, da. Dar McCoy nu-i dă drumul la mână şi eu trebuie să bag trupul într-un sac înainte de a ateriza.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup. Ce mai face ostaticul rănit la picior?

— E bine. E sub efectul morfinei. Glonţul i-a perforat muşchiul. Mai mult doare decât altceva.

— Mulţumesc. Te-ai descurcat bine, ca întotdeauna.

Încet, colonelul urcă treptele de acces spre puntea superioară. O scurtă privire aruncată în cabina micuţă îl convinse de ceea ce refuzase să recunoască chiar şi faţă de sine: McCoy era terminat. Operaţiunea aceasta era ultima pentru el. Nu că n-ar mai fi avut resurse. Problema era că, în aceşti douăzeci de ani, dăduse deja prea mult.

— Bună, Scott.

Maiorul ţinea între palmele sale pline de sânge uscat mâna lui Pete. Alexander evită să privească corpul întins pe bancheta joasă. Dacă ar face altfel, ar risca să cadă în starea în care se află acum McCoy. Nu prea vedea cum l-ar putea înlocui pe sergent. Peterson fusese veriga de legătură care unise laolaltă personalităţile diferite ale celor care alcătuiau unitatea. Şi, mai mult decât atât, fusese un om extraordinar.

McCoy plânsese amarnic, dar acum se oprise.

— E timpul să-l laşi să plece. Dă-i drumul lui Pete!

— Nu pot.

— Ba poţi.

McCoy lipi mâna celui dus de frunte.

— Nu.

— Atunci spune-mi de ce simţi că nu poţi. Răspunsul care veni era complet lipsit de logică.

Şi totuşi avea sens.

— Dacă-l las să plece, totul va dispărea odată cu el. Papa Emile şi ai lui... zilele de început de la Bragg... jumătate din viaţa mea se duce cu el.

— Aşa şi trebuie. E timpul să laşi lucrurile astea în urmă.

McCoy dădu încăpăţânat din cap. Întorcându-se spre uşă, supărat de întrerupere, Alexander văzu cum unul din ostatici, cel pe nume Kaplan, intrase încet în cabină.

— Da, ce este?

Ochii bărbatului în vârstă se umeziră imediat ce dădură peste trupul întins al lui Peterson.

— Ştiu că nu e momentul să vă deranjez acum, dar trebuie. Făcu semn spre cel plecat dintre vii. Trebuie să ştiu cum îl cheamă.

— De ce dracului te interesează? Întrebă McCoy fără să-şi ridice privirea.

— Eu sunt un supravieţuitor. Am supravieţuit Holocaustului. Nu suport

gândul ca un bărbat curajos să moară fără a-i şti numele. Au murit atâţia fără nume...

Alexander fu de acord cu el.

— A fost sergentul Peter James Peterson.

— Mulţumesc.

Kaplan se întoarse să plece, dar se opri şi reveni la loc.

— Eliberarea de teamă, rosti apăsat.

— Pardon?

— Am spus *eliberarea de teamă* – face parte dintre cele patru eliberări de care vorbea Roosevelt. Vă amintiţi? Bătrânul zâmbi cu tristeţe. Cel mai greu lucru legat de supravieţuire pe care l-am descoperit este cât de repede uită oamenii. Sunt preocupaţi de taxe, de maşini frumoase, de vacanţe în Florida pe timpul iernii. Sunt aşa de detaşaţi de teamă încât nici nu vor să afle ce este frica cu adevărat. Oricine abordează acest subiect primeşte eticheta de alarmist. Şi asta mă face să-mi fie frică din nou. Îmi spun întruna că totul se va întâmpla din nou. Nu sunt destui bărbaţi şi destule femei cărora să nu le pese de ei şi să spună: Nu vom lăsa lucrurile să meargă aşa. Nu vom permite ca lumea să se întoarcă la epoci de nebunie şi teroare. Se şterse la ochi cu batista. În dimineaţa asta nu mi-e frică, domnilor. *Nu mi-e frică.* Familia lui Benjamin Franklin jeleşte alături de voi pierderea prietenului vostru. Dumnezeu să-l binecuvânteze pentru curajul lui. Vă rog să mă scuzaţi acum...

Alexander îl urmări cu privirea şi apoi se întoarce spre McCoy.

Cel puţin îi dăduse drumul de mână lui Peterson. După un lung moment de tăcere spuse:

— Fă-mi o favoare, şefule.

— Spune.

— Adu-l pe domnul Kaplan înapoi aici. Trimite-l şi pe caporalul Jones. I-am vorbit urât şi nu merita. Am să-l rog ceva.

29 iunie 1985... orele 14.^{00}... Cimitirul Naţional Airlington.

McCoy o ţinea pe Nancy la piept. Odată începuse chiar să-i alunece din braţe şi-i trebui toată puterea din mâna stângă ca s-o poată ţine în picioare. După aceea păru să se simtă mai bine. Fiul ei în vârstă de nouă ani o ţinea de fusta neagră. Nu era fiul lui Peterson, bineînţeles, dar nimeni n-ar fi crezut luându-se după expresia deznădăjduită de pe faţa lui.

În dreapta lui stăteau părinţii lui Pete. Îi luase chiar el de la aeroport în dimineaţa aceasta. Spre optzeci de ani amândoi, păreau extrem de fragili şi nepregătiţi pentru ceremonia care se desfăşura. Suferinţa îi făcea să pară confuzi, distraţi de parcă n-ar fi ştiut că preşedintele Statelor Unite se afla de partea cealaltă a gropii.

Se întreba dacă fusese înţelept din partea lui să-i cheme de la casa lor din Dakota de Nord, din „oraşul ca un turn de apă răsărit de nicăieri”, cum îl descrisese odată Peterson.

Cu toate acestea, cei pe care-i iubise Pete fuseseră scutiţi să îndure presimţirile ziariştilor din mass media care-i chinuiseră pe membrii familiei lui Thomas Hale cu ocazia înmormântării lui.

Pentru a proteja identitatea luptătorilor săi în vederea viitoarelor misiuni secrete, Delta se asigurase că funeraliile membrilor săi erau ţinute departe de ochiul public, cu excepţia câtorva VIP-uri atent selecţionate.

Privind monumentul lui Lincoln, cu ochii aburiţi din cauza lacrimilor, McCoy se adresă în gând celui plecat. Ei bine, asta-i priveliştea pe care ai cerut-o, frate. Dar, dacă eu ar fi trebuit să aleg şi nu tu, aş fi cerut să fiu înmormântat cu cealaltă faţă spre Washington.

Chicoti ca pentru sine încercând să mascheze sunetul printr-o tuse silită. Pentru o clipă auzi clar râsul lui Peterson. Îl durea să-l audă chiar dacă numai în imaginaţie.

Privi spre dreapta.

Sicriul era purtat spre groapă de şase bărbaţi. Nu era cortegiul obişnuit pentru funeraliile militare.

Scott McCoy deveni atent. Strângea în palmele sale două mâini: una tânără, a lui Nancy, şi una bătrână şi osoasă, a tatălui lui Peterson. Îi privi pe cei care cărau coşciugul.

Waukene Winnemucca, cu faţa împietrită şi inima în gât, deşi uitându-te la el n-ai fi zis.

Bobby Lee, cu lacrimile curgându-i pe obraji. *E bine. Lasă-i să vadă că, atunci când nu suntem puşi să facem lucruri extraordinare, suntem nişte oameni obişnuiţi... Lasă-le să curgă, Bobby, să alunece de-a lungul pantei ăsteia verzi şi catifelate până la fluviul Potomac.*

Nick Alexander arătând obosit ca dracu.

Unul din verii lui Peterson de la fermă, simţindu-se neînlargul său în costum şi cu cravată.

Caporalul Edward Jones, îmbrăcat în uniforma albastră a Marinei, cu chipul lipsit de expresie, mişcându-se cu o graţie marţială perfectă.

Şi Benjamin Franklin, întristat, dar mândru, arătând de parcă totul ar fi avut o semnificaţie.

Abia când îl privi pe Kaplan, McCoy reuşi să zâmbească deşi trebui să-şi ţină buzele strânse ca să nu înceapă să tremure. Se putea duce acasă acum, la cei patruzeci de acri de pini şi păşune fără ca amărăciunea să mai muşte din el ca un acid. Peterson avusese dreptate în privinţa asta. Toate lucrurile vin deodată.

SFÂRŞIT